

Giới thiệu Thần Y Hoàng Hậu

Truyện Thần y hoàng hậu - Đang tiến hành - Tô Tiểu Noãn

Nàng, vương bài đặc công của thế kỉ 21, thiếu nữ thiên tài bị gia tộc vứt bỏ.Hắn, thái tử kiêu ngạo, phúc hắc, vị vương gia tối cao một khi đã tức giận thì sẽ khiến cả thiên hạ thay đổi.

Nàng thường xuyên giả lộn ăn hổ, chọc ghẹo hắn, bắt nạt hắn, làm cho hắn kích động, nhưng mỗi lần trêu ghẹo thành công nàng lại bỏ trốn. Hắn là một nam nhân đương nhiên không thể chịu khuất phục trước một nữ nhân như vậy. Nhưng chẳng ai ngờ, người động lòng trước lại là hắn.

Giới thiệu về truyện xuyên không đặc sắc này nhé.

Phượng Vũ trước kia vốn là hôn thê của Thái tử nổi tiếng Quân Lâm Uyên. Quân Lâm thiên hạ và Phượng Vũ non nước, một cặp đôi tương xứng khiến người người ngưỡng mộ. Thế nhưng kể từ khi Phượng gia suy vong, bị đày ra biên ải, hôn ước bị hủy bỏ, gia đình Phượng gia chỉ còn lại hư danh một thời.

Phượng Vũ năm đó khi sư phụ của mình đang bế quan tu luyện thì bị Tả Thanh Vân hãm hại, hủy đi dòng máu Phượng Hoàng Thực Huyết của cô, khiến cô suýt mất mạng. May thay lúc đó sư phụ của cô xuất hiện từ Phượng Hoàng giới, lấy đi Phượng Hoàng Thần Huyết của bản thân thể vào cho cô, mong cô từ nay tu luyện lại, còn bản thân rơi vào hôn mê.

Vì quá thương yêu sư phụ, Phượng Vũ đã thề sẽ tu luyện để cứu người và báo thù Tả Thanh Loan (cũng chính là Tả Thanh Vân).

Năm năm sau, Phụng Vũ nay đã trở thành một thiếu nữ xuân sắc rạng ngời xinh đẹp, một lòng đang nghĩ cách để tìm lại Tiên Linh Quả để tiếp tục tu luyện. Thế nhưng nhân dịp đó, thái tử Quân Lâm Uyên lên biên giới phía Bắc để tuần tra, nhắm vào Phụng gia của nàng. Đề phòng Quân Lâm Uyên, nàng hóa trang rồi rời đến một quán trọ nghe ngóng tình hình.

Không chỉ gặp lại bạn cũ Phong Tâm, nàng còn gặp lại Quân Lâm Uyên. Tuy nhiên lại ở trong một hoàn cảnh trở trêu cực kì, nàng bị một con chim ưng cắp đi, còn hân bay theo chỉ muốn giết chim chứ chứ hề muốn cứu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Thiếu Nữ Thiên Tài Bị Bỏ Rơi (Phần 1)

Quân Võ đế quốc, kinh thành.

Năm đó, Tả Thanh Vân cùng Phụng Vũ Đô mới chỉ có tám tuổi.

Phù ——

Tả Thanh Vân cầm thanh lãnh kiếm màu tím trong tay đâm vào giữa ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) của Phụng Vũ Đô!

Một giọt máu phượng hoàng màu hồng phách bị mũi nhọn kiếm đâm vào bắn ra, lơ lửng trong không trung.

Tả Thanh Vân liền đưa tay trái ra, nắm lấy giọt máu màu hồng phách ấy trong tay, cười một tiếng, trực tiếp bóp vỡ!

Đầy tay dính đầy máu tươi, nhưng trên mặt Tả Thanh Vân lại hiện lên một nụ cười lạnh nhạt pha chút gì đó kì dị.

Nhìn thấy tiểu cô nương nằm co ro trên mặt đất với vẻ mặt đầy đau khổ ấy, Tả Thanh Vân cười lạnh một tiếng:

"Phụng Vũ! Trên thế gian này, người có được giọt máu phượng hoàng thật ấy chỉ có thể có một! Đã có ta đây rồi, tại sao lại phải xuất hiện thêm người nữa!"

"Ai muốn cùng người xưng vương song hoàng? Người có tư cách gì mà đánh đồng với ta được chứ?!"

"Người đã sớm được ban hôn như thế thì sao? Vị trí Thái tử phi sớm đã là của ta, Quân lâm uyên cũng là của ta!"

"Chủ nhân cung này lại là người ư? Haha, bây giờ người đã là phế vật rồi! Nữ nhân trong có cung này chỉ có thể là ta thôi! Vậy nên, người đi chết đi!"

Tả Thanh Vân lấy thanh lãnh kiếm màu tím nhắm thẳng vào tim của Phụng Vũ!

Phụng Vũ hai tay nắm chặt thanh lãnh kiếm, lòng bàn tay bị kiếm cứa vào, máu ròng ròng chảy ra, mà nàng dường như không cảm thấy một chút đau đớn.

Ấn đường của nàng, linh khí không ngừng dập tán, người được cho là toàn năng hoàn mỹ ấy, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được tốc độ biến mất.

Nàng được cho là toàn năng hoàn mỹ, nhưng vì máu phượng hoàng bị lấy mất mà bị phế bỏ!

Phụng Vũ gương đôi mắt đen sâu của mình nhìn chằm chằm vào Tả Thanh Vân!

"Chết đi!" Tả Thanh Vân bỗng nhiên dốc hết sức lực, thanh lãnh kiếm màu tím ấy đâm vào đâm vào tim Phụng Vũ, cười lên một tiếng, lực thấu mà ra, dòng máu đỏ tươi trào ra bắn tung toé, bắn cả lên mặt Tả Thanh Vân.

Khuôn mặt Tà Thanh Vân dính đầy máu phá lên cười một cách ghê rợn: "Từ nay về sau, tên của ta là Tà Thanh Loan! Thanh Loan phượng hoàng lửa, vua của trăm loài chim, Tà Thanh Loan ta đây mới chính là phượng hoàng duy nhất của nước Quân Vũ này!"

Phượng Vũ ngã trên mặt đất, mắt dần dần mờ đi không còn nhìn thấy gì nữa, nàng chỉ kịp thấy đoàn người hộ tống Tà Thanh Vân đi càng lúc càng xa, nàng cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng trở nên mơ hồ, nàng ý thức được sinh mệnh của chính mình sắp không giữ được nữa.

Tà Thanh Vân, người thừa dịp mỹ nhân sư phụ của ta đang tu luyện, phá hủy Phượng Hoàng Huyết của ta, chờ sư phụ ta ra, cả gia đình, cả dòng tộc nhà ngươi, thậm chí cả Quân Võ đại lục, có thể chịu đựng được cơn tức giận của sư phụ ta sao? !

Sư phụ không phải là người, nói một cách chính xác là, là sống nhờ vào một linh hồn trong giới long phượng.

Đều nói đầu thai quyết định vận mệnh, có một người cha tốt so với mọi thứ vẫn hơn.

Phượng Vũ tỏ vẻ đắc ý, tuy rằng chưa một lần nhìn thấy cha ruột, nhưng có một người lợi hại nhất nhất trên cả đại lục này chính là mỹ nhân sư phụ!

Vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên rời khỏi long phượng linh giới, mỹ nhân sư phụ từ linh giới chậm chậm bước ra.

Năm đó nàng mới ba tuổi, ngược lên nhìn vị thiếu niên xuất trần trong bộ quần áo trắng một cách ngây thơ: "Người. Rất lợi hại sao?"

Mỹ nhân sư phụ hai tay đan vào nhau để phía sau, nói một cách chậm rãi: "Cũng có thể coi như vậy, đã từng là chủ nhân của cái đại lục này."

Mấy năm nay, trạng thái linh hồn của mỹ nhân sư phụ cuối cùng cũng đã kết tinh thành Phượng Hoàng Thần Huyết, sau đó lại chuẩn bị luyện chế ra chân thân, như vậy người sẽ không chỉ sống nhờ vào linh hồn trong Long Phượng Linh Giới nữa.

Là trước khi chết phát sinh ảo giác sao? Mí mắt Phượng Vũ càng ngày càng trĩu xuống, giống như nhìn thấy được vị kia áo trắng toàn thân trắng như tuyết, dáng người mảnh khảnh, giống như linh thần của mỹ nhân sư phụ.

Đóa hoa quỳnh trắng tinh khiết, như được làm sạch bởi bông hoa tuyết thần thánh.

Người đi nhẹ như gió, từ trong Long Phượng Linh Giới chậm chậm bước ra.

Chờ Phượng Vũ phục hồi lại tinh thần, nàng phát hiện bản thân đã nằm trong lòng người từ lúc nào.

Trên cơ thể người mang hơi thở thanh khiết nhất trên thế gian này.

"Sư Hồ." Phượng Vũ sau khi nhìn thấy người thân, sống mũi cay cay, bộc lộ tâm chân tình.

Sư phụ có thể ôm được nàng rồi, sư phụ cuối cùng cũng tu luyện được chân thân rồi! Tâm nguyện nhiều năm qua cuối cùng đã trở thành hiện thực rồi!

Áo phủ đầy tuyết trắng của mỹ nhân sư phụ rơi xuống mặt đất, đôi mắt sâu thẳm trĩu xuống nhìn chăm chăm vào vết thương ở giữa mày, cảm xúc dường như không một chút dao động.

"Sư Hồ, con sẽ chết sao?" Cô gái bé nhỏ, mắt ngân ngấn nước.

Mặt của sư phụ không một chút thay đổi: "Sẽ không đâu."

Nói xong, ngón tay thon dài như ngọc của người chỉ vào một điểm rất nhanh, một giọt máu màu vàng từ ấn đình của người bay ra.

Mắt của Phượng Vũ nhắm tịt lại! Đây là phượng hoàng thần huyết! là phượng hoàng thần huyết của sư phụ! Phượng hoàng thần huyết so với phượng hoàng thực huyết còn lợi hại hơn nhiều!

Sư phụ điềm đạm lạnh lùng nói: "Đừng nghịch linh tinh."

Sư phụ đem phượng hoàng thần huyết để vào ấn đường của Phượng Vũ.

"Không!" Phượng Vũ trong lòng có một dự cảm không lành, "Sư phụ! Con sẽ không chết, nhưng người thì sao? ! Phượng Hoàng Thần Huyết là sinh mệnh của người, không còn Phượng Hoàng Thần Huyết, cơ thể này của sư phụ. . . ."

Mắt sư phụ bí hiểm một cách khó hiểu: "Phượng Hoàng Thần Huyết tạm thời được phong ấn lại, cừu chuyển quay về linh đan kích hoạt sau, con có thể tu luyện lại. . . ."

Lời còn chưa dứt, cơ thể sư phụ dần dần tan biến.

"Không!"

Toàn thân Phượng Vũ đầy máu, toàn thân nổi gân xanh, kiệt sức khản giọng! Liều mạng ra tay đi tìm mỹ nhân sư phụ!

"Sư phụ!"

Đúng thật, mỹ nhân sư phụ như là tiên giáng trần, nhưng lại biến mất ở kẽ tay của nàng.

"Sư phụ!"

Phượng Vũ kiệt sức quỳ rạp xuống đất, cả bộ quần áo bị nhuộm kín bởi máu, cơ thể trắng nõn loang lổ vết máu, đôi mắt cũng khấp huyết!

Đau lòng đến mức không thể thở nổi.

Đau lòng đến mức toàn thân run rẩy!

Tự trách hận không thể tự giết chính mình!

Tà Thanh Vân hủy Phượng Hoàng Thực Huyết của nàng, nàng cũng không hận như vậy!

Thà nàng tự vẫn, chứ không nỡ để một người thánh thiện không một khuyết điểm như sư phụ chịu đựng một chút thương tổn nào!

Hận, rất hận!

Phượng Vũ phần nộ tay nắm chặt, móng tay cào vào thịt, đầu ngón tay máu chảy đầm đìa!

Tà Thanh Vân, mối thù này không đội trời chung, Phượng Vũ ta sẽ không sống cùng người trong nhân thế này! ! !

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thiếu Nữ Thiên Tài Bị Bỏ Rơi(Phần 2)

Năm năm sau, Quân Vô đế quốc, thành Bắc Cảnh .

"Sư phụ! ! !"

Phượng Vũ gào lên một tiếng, cả người đang nằm trên giường giật bắn lên!

Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư ——"

Ngoài cửa, a hoàn thân cận Thu Linh vội vàng chạy vào, bưng chậu nước để lên kệ, vội vã đi đến bên cạnh Phượng Vũ.

Trong trí nhớ của Thu Linh, Ngũ tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần, nhan sắc hơn người, nhưng tiểu thư giờ phút này đây, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Thu Linh vô cùng đau lòng, vội cất giọng điềm đàm hỏi: "Tiểu thư, người vừa gặp ác mộng sao?"

Phượng Vũ ngược nhìn Thu Linh, tinh táo hơn một chút, cuối cùng cũng nhớ lại rồi.

Tà Thanh Vân phá hủy Phượng Hoàng Thực Huyết của nàng, sư phụ vì cứu nàng mà lần nữa rơi vào cảnh hôn mê sâu. Đây không phải là mơ, mà đây là chuyện thực sự đã xảy ra năm năm trước!

Từ sau khi Phượng Hoàng Thực Huyết của nàng bị phá hủy, cô gái thiên tài nhỏ bị rơi xuống thần đàn, trở thành nỗi si nhục của cả Phượng tộc, cả mẫu thân cùng với đệ đệ đều bị đuổi đến Bắc Cảnh thành biên giới của đế quốc —— quê cũ Phượng gia

Thu Linh cầm đôi giày lông đến đặt trước chân Phượng Vũ, đỡ nàng đến trước bàn trang điểm, giúp nàng trang điểm và chỉnh lại trang phục.

——

"Tỷ! Tỷ! Có thư gửi đến từ kinh thành!"

Tiếng bước chân dồn dập đến, rất nhanh, một vị thiếu niên nhỏ tuổi chạy đến như một con gió.

Dáng người của vị thiếu niên mười hai tuổi này rất khôi ngô .

Làn da trắng nõn, mặt mũi khôi ngô tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt, lông mi dài cong vút, đôi mắt vừa đen lại vừa sáng một cách thần kỳ.

Không đợi Phụng Vũ hỏi, Phụng Tiểu Thất đã đem ngay bức thư trong tay đưa cho Phụng Vũ: "Tỷ mau đọc thư đi!"

Đây là một bức thư màu đỏ, dự cảm có điều chẳng lành, chẳng trách Phụng Tiểu Thất lại vội vàng đến như vậy.

Người bên cạnh vội, thần sắc Phụng Vũ vẫn bình tĩnh như trước, ngón tay thon dài trắng nõn mở phong thư, đôi mắt lướt qua, từ từ xem lại lần nữa.

"Tỷ!" Phụng Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào Phụng Vũ, thấy nàng nhũn mày lại, càng sốt ruột hơn: "Kinh thành đã xảy ra chuyện gì vậy? Có biến cố gì sao?"

Thu Linh cũng tỏ vẻ hiếu kỳ và rất hồi hộp.

Phụng Vũ giờ bức thư ở trong tay lên, mỉm cười: "Không có gì, chỉ là Quân Lâm Uyên đến tuần tra vùng biên giới mà thôi."

Thu Linh kinh ngạc: "Thái tử điện hạ quyền uy ngút trời muốn đến đây sao?"

Phụng Vũ ừ một tiếng: "Hắn đến, chúng ta tránh đi là được, chẳng qua, Phụng gia vẫn có ý đồ một lần nữa muốn leo lên chức Thái tử điện hạ ấy, lần này chỉ sợ là gia tộc lại cho người đến."

"A! Thế phải làm sao bây giờ? !" Phụng Tiểu Thất suy tư chút nữa nhảy dựng lên, "Chúng ta đều bị đày đến biên giới quê cũ rồi, bọn họ còn muốn thế nào nữa? Cuối cùng giết tận sao?"

Phụng Vũ liếc nhìn Phụng Tiểu Thất với ánh mắt tức giận: "Gấp cái gì?"

Phụng Tiểu Thất tức đến phát khóc: "Tỷ! Như thế này muốn ta bình tĩnh sao được! Nếu là tỷ của trước đây, bất kể là ai đến, một cái tát cũng là điều bình thường, chỉ là tỷ bây giờ Võ công của tỷ trước đây cũng đã bị phế đi rồi!"

"Thất thiếu gia!" Ánh mắt của Thu Linh trước nay chưa từng sắc đến như vậy!

Phụng Tiểu Thất cũng ý thức được mình đã nói sai, hai tay che miệng lại, hai mắt tỏ vẻ áy náy nhìn Phụng Vũ, lúc đó không biết phải làm gì cho đúng.

Phụng Vũ cười nhạt: "Võ công đã bị phế như thế, chẳng lẽ tỷ lại không thể luyện lại hay sao?"

Ánh mắt của Phụng Tiểu Thất chợt lóe sáng: "Tỷ! Người có cách sao? Người có cách để luyện lại võ công rồi à? !"

Phụng Vũ buông thõng tay xuống: "Vẫn chưa có."

Phụng Tiểu Thất trong nháy mắt thất vọng thõng vai xuống.

Ở góc độ của người bên cạnh không thể nhìn ra được, ánh mắt Phụng Vũ chợt lóe lên một ý .

Mỹ nhân sư phụ đã nói, nếu muốn tu luyện lại lần nữa, phải luyện chế cửu chuyển thành linh đan.

Nàng biết cách chế cửu chuyển thành linh đan, cũng có năng lực để luyện, chỉ là hiện tại thiếu mất một loại thảo dược —— Tiên Linh Quả.

Loại Tiên Linh Quả này, Phụng Vũ đã nhìn năm năm, mắt nhìn cũng sắp thành quen.

Phụng Vũ cũng biết rất rõ, Phụng Đại cùng với Phụng Lục của Phụng gia cũng sắp đến đây rồi, với tính cách kiêu ngạo của hai người này, không có sự che chở của nàng, sợ là mẫu thân và đệ đệ ngọc Bạch Diễm sẽ bị bắt nạt. Cho nên, phải nhanh chóng phải lấy được Tiên Linh Quả, luyện lại võ công!

Phụng Vũ nắm chặt tay lại: Quân Lâm Uyên, người thật sự chỉ đơn giản là đến Bắc Cảnh Thành tuần tra thôi sao? !

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Cuộc Gặp Mặt Ở Vân Lai Lâu

Thành Bắc Cảnh, Vân Lai Lâu .

Bởi vì Vân Lai Lâu là quán rượu gần rừng Băng Phong Sâm Lâm nhất, cho nên có rất nhiều người tu luyện dừng chân nghỉ ngơi ở đây, cũng vì vậy mà khách đến quán rất đông, làm ăn buôn bán phát đạt .

Chỉ là, ngày thường khách hay lui tới nơi đây hầu như chỉ toàn là nam nhân, nhưng hôm nay không biết ngọn gió nào đã đưa đến một mỹ nữ đến bao trọn Vân Lai Lâu này .

Hôm nay Phụng Vũ đã dùng lớp phấn để che đi vẻ hoàng tộc, dài các của mình, hóa trang thành một tiểu cô nương bình thường, ánh hào quang trên thân vận cũng như trên khuôn mặt ít nhất cũng bị che đi bảy phần.

Thu Linh hôm nay cũng trang điểm, ăn mặc bình thường nhất, tự biến mình thành một tiểu nha hoàn mờ nhạt.

Phụng Vũ và Thu Linh vừa ngồi xuống, bên tai đã truyền đến tiếng nói chuyện rõ mồn một .

“Thái tử điện hạ thật sự đã đến Bắc Cảnh Thành rồi à “

“Theo như nguồn tin đáng tin cậy cho biết, thái tử điện hạ hiện đang ở thành Bắc Cảnh rồi, thông tin này ta phải mất một khoản lớn mới có được, vì thế không thể tiết lộ với bất cứ kẻ nào “

“ Cuối cùng cũng được tận mắt nhìn thấy phong thái của thái tử điện hạ rồi, đây quả là chuyện khó có a. Được nhìn thái tử điện hạ ở khoảng cách gần, đây quả thật là đáng mừng, sống trên cuộc đời này cũng không uổng phí “

Phụng Vũ

Thu Linh bĩu môi, trong lòng thầm khinh bỉ, những cô nương kia thật là không hiểu sự đời mà, nhìn thấy thái tử điện hạ một chút đã coi như cuộc đời này sống không uổng phí rồi, tiểu thư nhà ta còn cùng thái tử đính ước cơ.

“A ở đây vẫn còn chỗ ngồi này, không phiền khi ta ngồi ở đây chứ ?” Âm thanh truyền đến bên tai Phụng Vũ .

Phụng Vũ ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đôi mắt sâu, linh hoạt động lòng người của chàng thiếu niên.

Phong Tầm? Phụng Vũ vừa mới nhìn đã nhận ra đây là một thanh niên có khí chất bất phàm .

Còn nhớ năm đó khi còn ở Đế Đô, bọn họ còn từng đánh nhau, chỉ là hiện tại nàng đã cải trang, nhan sắc cũng bị giấu đi bảy phần, lại thêm thời gian 5 năm trôi qua, Phong Tầm không nhận ra nàng cũng là chuyện thường tình .

Nhớ không nhầm thì Phong Tầm và Quân Lâm Uyên từ nhỏ lớn lên cùng nhau, quan hệ rất thân thiết .

Phong Tầm mở chiếc quạt đang cầm trong tay ,sau đó dùng nó che đi nửa già khuôn mặt ,rồi cười với Phụng Vũ nói : "các người cứ coi như không có sự tồn tại của ta ở đây nhé “

Không làm phiền, như vậy không được. Trong lòng Phụng Vũ trong lòng nghĩ, lần này ra ngoài là để nghe ngóng tình hình của Quân Lâm Uyên và xem xem hắn đến có phải là vì Tiên Linh Quả hay không, ý trời đã định Phong Tầm tự chui đầu vào lưới, vậy không thể bỏ qua cho hắn .

Phụng Vũ trầm nghĩ, làm thế nào để có thể lấy được thông tin từ chỗ hắn mà không để bị lộ thân phận đây ?

Phong Tầm là người ưa náo nhiệt, thế nên đôi mắt của hắn cứ đảo khắp quán rượu mà nhìn .

Đột nhiên hắn ta dùng chiếc quạt giấy chọc chọc Phụng Vũ nói ;” Biết đó là ai không ?”

Phụng Vũ cũng đưa mắt nhìn về hướng đó, nhìn thấy một tiểu cô nương đội chiếc mũ trùm kín mặt, qua lớp vải trắng để lộ chút đường nét .

“Ai chứ ?”

“Mộc Dao tiên tử “ Phong Tầm mấp máy môi.

Phụng Vũ mở to mắt ngạc nhiên: "Thánh nữ của Bích Lạc Cung Mộc Dao tiên tử ?"

“Chính là nàng ta “ Phong Tầm đắc ý nhún vai, " Nàng ta tưởng rằng dùng chiếc mũ đó là có thể che được mắt của ta chắc, nàng ta không biết chứ đôi mắt của ta được coi như là hỏa nhãn kim tinh đó."

Ngay cả thánh nữ của Bích Lạc Cung, cũng âm thầm theo đuôi thái tử điện hạ?, không ngờ rằng Quân Lâm Uyên lại được nghênh đón như thế .

Đám đông không ngừng truyền đến những lời bàn luận.

"Đúng rồi, các người đã nghe tin gì chưa, Ngũ tiểu thư của Phụng gia, người mà năm năm trước bị vứt bỏ, nghe nói cũng đang ở trong Cảnh thành này."

"Các người nói xem, có phải là Phụng Vũ không?"

"Ngoài Phụng Vũ đó ra thì còn ai vào đây chứ, nói đến ả, nhắc đến tên thôi đã thấy ngán rồi, các người nói xem nàng ta sao còn có mặt mũi mà để cái tên đó chứ, sao không đổi tên đi cơ chứ."

"Cái này có điển tích chẳng?"

"Chẳng hề người không biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phụng Vũ Thiếu Nữ Của Non Nước

"Không biết cái gì chứ?"

"Một người là Quân Lâm thiên hạ, một người là Phụng Vũ non nước, những chữ này kết hợp là chẳng phải là một đôi trời sinh hay sao chứ. Đó là trước đây khi nàng ta còn là tuyệt thế thiên tài giai nhân, được, chúng ta nhìn, nhưng bây giờ nàng ta đã lưu lạc trở thành một phế phẩm vô dụng rồi. Dựa vào cái gì mà đòi xứng đôi với thái tử điện hạ chứ."

Những con người này, Thu Linh vừa bấm tay vào bàn liền đứng dậy.

Phụng Vũ ngăn nàng lại, liếc nhìn Phong Tầm.

Thu Linh ức chế đến mức sắp khóc, tên của tiểu thư nhà nàng thì có đụng chạm đến ai chứ, cứ gì sao tiểu thư phải nhận những lời mắng mỏ đó.

Phía đối diện Phong Tầm đã nghe hết, trên mặt khẽ lộ ra nét cười. "Quân Lâm thiên hạ? Phụng Vũ non nước, chào ôi Quân lão đại mà biết tên của mình đặt cùng với Phụng Vũ thì,chắc chắc chắc."

Lông mày Phụng Vũ còn chưa kịp giãn hết thì trong đám đông truyền đến âm thanh rối loạn .

"Áy ,đó chẳng phải là Phong tiểu vương gia hay sao?"

"Trời ạ, đó chẳng phải là người thân cận nhất với thái tử điện hạ hay sao, tiếp cận được Phong vương gia cũng như tiếp cận được thái tử, được gần với thái tử điện hạ một lần từ khi sinh ra đến giờ rồi."

"Tiểu vương gia!!!"

Đám cô nương bên bàn kia vây lại.

Vì tránh khỏi sự dồn ép của đám đông, Phụng Vũ kéo tay Thu Linh, chủ tớ 2 người tránh sang 1 bên .

Phong Tầm nhìn thấy những cô gái đó mặt bỗng xanh ngắt lại.

Nói đến Phong Tầm, tốt xấu gì thì cũng là tiểu vương gia của Phong phủ, nói đến thân phận cũng đủ làm cho người khác khiếp sợ, nhưng những cô nương này khi nhắc đến Phong Tầm là chỉ nghĩ đến là cùng lớn lên bên thái tử rồi là người thân cận nhất, thật là tức chết mà .

thời điểm Phong Tầm mạnh mẽ nắm vào song cửa chuẩn bị bỏ chạy thì...

Đột nhiên xung quanh xảy ra một trận chấn động dữ dội.

Tất cả mọi người đều không thể đứng vững.

Xung quanh tiếng va đập, tiếng rít dã man, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Biến cố xảy ra quá chớp nhoáng, nhanh đến mức mọi người đều không thể phản ứng kịp.

Gương mặt mọi người đều biến sắc, trở nên trắng bệch.

Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Chớp mắt ngọn lửa ở đâu bỗng xuất hiện ở quán rượu này, âm thanh tranh cãi nổi lên thì ngọn lửa càng trở lên mãnh liệt .

"Trời ạ, sao lại xảy ra chuyện này chứ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy."

"Đó là Hỏa Vân Cự Ưng, trời ạ sao khu rừng Băng Phong này lại có Hỏa Vân Cự Ưng chứ"

"Trời ạ, Hỏa Vân Cự Ưng lại đến sát hại nhân gian này sao, không lâu trước đó chỉ trong chớp mắt đã thiêu rụi cả một làng mạc."

"Hỏa Vân Cự Ưng này thật là đáng sợ quá, khủng khiếp quá đi mất."

Chỉ trong nháy mắt Vân Lai Lâu đã làm ăn buôn bán lâu như vậy bỗng xiêu vẹo, dường như chỉ nháy mắt sẽ sụp đổ.

Chủ quán mặt đã xanh mét lại.

"Vân Lai Lâu sắp sụp rồi, mọi người mau chạy ", Phụng Vũ hét lớn.

Vù vù vù

Tất cả mọi người đều chạy ra khỏi Vân Lai Lâu

Phụng Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, một đám mây lửa khổng lồ đang bay qua cánh rừng bay về phía này.

Hỏa vân cự ưng điên rồi ,nó sẽ sát hại toàn bộ cánh rừng Băng Phong này .

"Làm sao bây giờ, Làm sao bây giờ, chúng ta sẽ chết sao."

"Ta chỉ là muốn nhìn mặt thái tử Quân Lâm Uyên một chút chứ ta không muốn chết đâu."

Các cô nương ở đó mặt mũi đã tái nhợt, nước mắt đầm đìa, khuôn mặt sợ hãi, nhìn rất đáng thương.

"Các người sẽ không chết đâu."

Phụng Vũ nói một cách chắc chắn,

Nàng vừa nhìn đã biết, đó là vì Hỏa Vân Cự Ưng đang bị truy giết nên mới vậy.

Nhưng mọi người ở đó đều không tin lời của nàng.

Nhưng sau đó 1 giây thì

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thời Niên Thiếu Của Quân Lâm Điện Hạ

Thân ảnh người thiếu niên mặc hắc bào tựa như ngôi sao băng hiện lên từ chân trời phương xa!

Nhìn tựa như cách rất xa, nhưng chỉ cần chớp mắt liền hiện lên ngay trước mắt chúng nhân!

Về mặt lãnh đạm tiêu điều, ánh mắt thờ ơ mà sắc bén, hắc bào lay động trong gió, thiếu niên tựa như người nơi tiên giới hạ xuống nhân gian phạm tục!

Thanh kiếm vạn trượng lóe sáng trong tay y vung xuống, quét qua không trung một đường kiếm cong vô cùng sắc bén!

Thanh kiếm với thân thể khó bì đó, tựa như hỏa sơn phun trào, phát ra uy thế thiên địa vô cùng đáng sợ!

Những kẻ đứng phía dưới, tất cả đều bị thanh kiếm xung thiên này làm cho khiếp sợ!

Một cú khùng bổ uy lực của kẻ mạnh, khiến cho các thiếu nữ chấn động mà toàn thân cứng ngắc, nín thở suy nghĩ, không dám thở mạnh!

Thiếu niên mặc hắc bào kia nhanh như chớp lao đến trên thân thể Hỏa Vân Cự Ưng!

Phun ra tia lửa cao ngất!

Tiếng âm chấn động vang vọng trời đất, cả không trung dường như rung chuyển!

Ầm một tiếng nổ lớn, con chim ưng Hòa Vân khổng lồ kia từ trên không trung lao thẳng xuống, lao đến trên Vân Lai lầu.

Vân Lai lầu niên đại lâu đời, ầm ầm một tiếng nổ, đã bị Hòa Vân Cự Ưng trực tiếp đè nát!

Bụi đất mịt mù, khói lửa ngút trời.

Chúng nhân xung quanh đều tròn mắt há mồm: “.....”

Hòa Vân Cự Ưng kia chẳng phải quá là lợi hại sao?

Còn phải nói, không ai có thể khống chế được sức mạnh của nó ư?

Còn phải nói, gia chủ nhà Thu Thủy tiến vào rừng rậm Băng Phong đều bị truy đích đến sợ chết khiếp hay không?

Thiếu niên này là ai? Người thiếu niên kiệt xuất khoát hắc bào này rốt, cuộc, là, ai?!

Đợi đến khi khói lửa mịt mù tiêu tan hết, người thiếu niên nhanh nhẹn phong thần tuyệt thế ấy, một chân dẫm lên đầu con chim ưng khổng lồ Hòa Vân, chìa đầu kiếm về phía cổ họng của nó!

Mà con chim ưng khổng lồ Hòa Vân hung hăng càn quấy trước kia, giờ đây lại đang nằm thờ yếu ớt.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ tướng mạo của người thiếu niên kia.

Người thiếu niên một thân hắc bào, phần phật sinh phong, thần hình cao thanh linh hoạt, thông dong tự tại.

Dáng hình sắc như đao tước, con ngươi đen nghiêm nghị sắc bén, tỏa ra hơi thở nguy hiểm.

Khí tràng của y rất mạnh, làm cho kẻ khác không dám nhìn thẳng!

Những người có mặt tại đó, nhất tề đều hít vào một hơi khí mát!

"Trời đất ơi!"

"Mẫu thân ơi!"

Giờ phút này, các thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều kia, tất cả đều đang phát điên!

Người toàn thân run rẩy, người vui mừng mà che mặt khóc, người đã ngất tự lúc nào!

Mà giờ phút này, Hòa Vân Cự Ưng đang phẫn nộ kêu gào: "Đánh người không đánh mặt, dẫm người không dẫm đầu! Ngươi đừng dẫm lên đầu của ta nữa!"

Quân Lâm cười lạnh, lại dẫm thêm một lần nữa.

Hòa Vân Cự Ưng tức giận nói: "Đã nói với ngươi rồi, đừng có mà dẫm đạp lên đầu ta nữa! Ta dù sao vẫn là lão Đại trong tộc chim ưng đấy!"

Quân Lâm vẫn cười lạnh, lần này lại dẫm cả hai chân lên.

Hòa Vân Cự Ưng bật khóc, cứng rắn không được thì chuyển qua mềm dẻo, khóc lóc cầu xin: "Đại ca, xin người hãy tha cho tôi đi, xương cốt tôi đã bị người chém gãy một nửa, người mà cứ dẫm lên tôi nữa thì tôi sẽ chết mất!"

Quân Lâm yên cười nhạo một tiếng.

Trong khi đó, đám đông các thiếu nữ nhìn thấy khí thế bức người của Thái tử Điện hạ, đều như đang phát điên!

"Quân Lâm Uyên! Là Quân Lâm Uyên a! Là Thái tử Quân Lâm Uyên Của chúng ta!"

"Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ!"

"Cứ nghĩ rằng hôm nay sẽ bỏ mạng nơi đây, chẳng ngờ Thái tử Điện hạ đã đến cứu ta! Cứu mạng người ắt phải nhận lòng báo ơn, ta đây nguyện lấy thân mình báo đáp!"

Dứt lời, vị cô nương lớn mật nhiệt huyết này, hướng tới Quân Lâm Uyên mà nháy mắt điên cuồng!

Chuyện này diễn ra quá đột ngột!

Ngay cả Quân Lâm Uyên thường ngày vẫn thờ ơ cao lãnh, cũng bị dọa sợ một phen.

Không được!

Phượng Vũ nhìn ánh mắt của Hỏa Vân Cự Ứng, vốn là màu đen mà giờ lại gần lên tia đỏ, đây chẳng lẽ là nó sắp nổi cơn thịnh nộ ư.

Hỏa Vân Cự Ứng thật nham hiểm, bộ dạng yếu ớt lúc này quả nhiên là giả!

Phượng Vũ sợ nhất là chết, nằng theo bản năng lùi dần về phía sau, xoay người chuẩn bị chạy!

Nhưng mà giờ khắc này.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bị Chim Ưng Cắp Bay Đi

Hỏa Vân Cự Ứng rống lên một tiếng lớn, cả trời đất dường như rung chuyển.

Thân thể nó tức thì cuồng hóa!

Ngay lúc mọi người đều đang đổ dồn ánh mắt vào vị cô nương nhiệt huyết lớn mật đang điên cuồng nháy mắt với Quân Lâm Uyên kia thì Hỏa Vân Cự Ứng trong nháy mắt đã nhẹ nhàng cất Phượng Vũ bay đi.

Phượng Vũ chết điếng người !

"Mẫu thân của con ơi!" Phượng Vũ thiếu chút nữa là học ra một ngụm máu!

Nàng vô duyên vô cớ lại bị Hỏa Vân Cự Ứng cắp bay đi.

Phượng Vũ cả người mộng mị, một lúc sau mới có phản ứng, nàng dùng hết sức bình sinh giãy giụa, đánh con chim Hỏa Vân khổng lồ: "Thả ta xuống! Ngươi mau thả ta xuống! Vì sao lại bắt ta đi chứ!"

Hỏa Vân Cự Ứng cười lạnh: "Hắn dẫm lên đầu lão tử, lão tử liền bắt nữ nhân của hắn!"

Phượng Vũ nghe không hiểu. Hắn là ai vậy? Khi đã ngộ ra đó là ai rồi, nàng liền tức học máu.

"Không phải ta!"

"Tất cả các ngươi đều phải! !!" Hỏa Vân Cự Ứng ánh mắt dữ tợn, phi thường cố chấp, kiên quyết nhận định!

Phượng Vũ: ". Được, cứ cho là thế đi, nhưng ở đó có nhiều cô nương như vậy, tại sao ngươi lại chỉ bắt ta cơ chứ" Vì lý gì mà nàng lại là người duy nhất gặp rắc rối cơ chứ?

Hỏa Vân Cự Ứng cười lạnh: "Những nữ nhân cuồng loạn kia thật quá đáng sợ, nhưng ngươi xem ra lại là người dễ ức hiếp nhất trong số đó"

Phượng Vũ tức nghẹn họng: "Ngươi...!"

Cho nên, chính là bởi vì nàng không có giống những cô nương khác, vì Quân Lâm Uyên mà kích động điên cuồng nên bỗng biến thành người dễ bị ức hiếp nhất ư? Lý lẽ hoang đường này ở đâu ra vậy!

Quân Lâm Uyên bị hành vi kích động của cô nương kia dọa kinh sợ, bất quá cũng chỉ ở trong chốc lát mà thôi.

Ngay sau đó, hắn liền cầm chắc thanh kiếm trong tay, đuổi theo hướng con chim ưng khổng lồ Hỏa Vân vừa mới bay đi!

Hỏa Vân Cự Ứng cắp chặt Phượng Vũ, bóp lấy cổ nàng, đưa nàng ra che chắn trước mặt nó, hướng Quân Lâm Uyên uy hiếp: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi đừng có lại đây! Bằng không ta sẽ giết vị cô nương này !"

Phượng Vũ thật muốn chết quách đi cho rồi!

Tên Quân Lâm Uyên này lãnh khốc tuyệt tình, coi thường sinh tử, uy hiếp được hắn hay sao? Thật là nực cười!

"Này này này, người có nghe hay không, đừng có mà tiến đến gần ta? Hòa Vân Cự Ứng liên tục lui về phía sau.

Khóe miệng Quân Lâm Uyên nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt, hần từ đầu đến cuối đều không thèm liếc qua nhìn Phượng Vũ một cái, trong mắt hắn, nàng có lẽ chỉ giống như một cọng lông trên người con chim ưng Hỏa Vân không lồ kia.

Hỏa Vân Cự Ứng nhắc thấy tình hình có gì đó không hợp lý, nhất thời luống cuống!

Ngay sau đó, nó liền giang rộng cánh, nhanh chóng tháo chạy!

"Khôngggggg!" Phượng Vũ cả người đều không ổn!

Nàng cảm thấy trước mắt mình mọi thứ dần trở nên tối tăm, trong người gan ruột cồn cào, bên tai là tiếng rít chói tai của những trận gió lạnh thấu xương!

Vừa cúi đầu liền nhìn thấy, bản thân đang cách mặt đất ngày một xa dần

Mọi thứ trên mặt đất lúc này đều biến thành những chấm nhỏ xíu.

Nàng cuối cùng cũng đã ý thức được, bản thân đang bị Hỏa Vân Cự Ứng cắp bay đi, nhưng lại bị gió mây xung quanh là cho không ý thức được chuyện gì đang xảy ra!

"Người người người ——" Phượng Vũ tức giận đến nổi dùng tay đánh Hỏa Vân Cự Ứng một trận

Nó dám vô duyên vô cớ bắt nàng!

Hỏa Vân Cự Ứng cúi đầu, phát hiện chính mình vẫn đang bắt giữ tiểu cô nương này, nhất thời cũng rất tức giận!

Sao nó vẫn còn mang theo cái của nợ này cơ chứ? Nghĩ rồi liền buông lỏng chân thả Phượng Vũ ra!

Phượng Vũ vội túm lấy một chiếc cửa chân của nó: "Người muốn làm gì!"

Ở độ cao này, ngã xuống nhất định sẽ đi tong đời gái thôi!

Con chim ưng Hỏa Vân không lồ không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Phượng Vũ: "Người thực một chút tác dụng đều không có, ngay cả làm con tin cũng không dám đương nổi, còn muốn gì nữa đây?"

Phượng Vũ hít sâu một hơi! Cổ đòn cục tức xuống bên dưới!

"Người đang đổ lỗi cho ta?"

Con chim ưng Hỏa Vân không lồ hừ lạnh: "Từ trước tới giờ chưa thấy qua một con tin nào vô dụng như người, người nói xem, mang người đi có lợi ích gì?"

Phượng Vũ: "."

Không muốn đôi co với người nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trong Lòng Đang Thật Sự Tuyệt Vọng

Phượng Vũ cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy Thu Linh đang co giò đuổi theo, không ngừng gọi tên nàng.

Bởi vì cao bay, cho nên khoảng cách nhìn không rõ.

Nhưng Phượng Vũ vẫn có thể nhìn thấy một quan đạo cách đó không xa, một đội kỵ mã nhanh chóng đuổi theo!

Chỉ là, thời khắc Phượng Vũ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trên lưng ngựa kia, con mắt của nàng trừng rất lớn!

Cầm đầu là Phượng Diệc Nhiên! Đại thiếu gia Phượng gia! Theo sát phía sau là muội muội hắn Phượng Lưu! Phía sau cùng là hộ vệ Phượng gia.

Phượng Diệc Nhiên, Phượng Lưu! Hai kẻ này đều không phải dạng dễ đối phó, một kẻ âm hiểm đối trá, một cái điều ngoa trắng trợn.

Phượng Vũ nghĩ tới trong nhà mình chỉ còn mỹ nhân mẫu thân hay khóc cùng đệ đệ tuổi nhỏ đơn thuần ngốc nghếch Bạch Điền... Dường như cảm thấy một cục máu đang nghẹn trước ngực!

Nàng bị Hỏa Vân Cự Ứng cấp đi, mỹ nhân mẫu thân cùng tiểu đệ đệ phải làm sao đây? !

Bọn họ làm sao có thể ứng phó được với Phượng Diệc Nhiên âm hiểm đối trá, với Phượng Lưu điều ngoa bốc đồng? !

Mà thời khắc này, mọi người phía dưới đang nhìn theo Hỏa Vân Cự Ứng cấp một cô nương nhan sắc bình thường dần dần bay xa, tất cả đều mơ hồ...

Phong Tầm cũng ngăn người ra...

Trong lòng hắn đang thổ huyết thay cho tiểu cô nương dung nhan tầm thường kia.

Thật là đen đủi a?

Rõ ràng người đầu tiên ra báo hiệu là nàng, người đầu tiên xoay người bỏ chạy cũng là nàng, vậy mà Hỏa Vân Cự Ứng lại chỉ chọn nàng để bắt nạt, chỉ có thể nói, vận khí của cô nương này thật là...

Nếu như hắn là vị tiểu cô nương này, không chừng lúc này đã sớm thổ huyết rồi a?

Phong Tầm nhìn Thu Linh lo lắng đến sắp ngất đi, vỗ vỗ vỗ đầu vai gầy gò của nàng: "Ai, tiểu nha đầu, nhìn dáng vẻ trời gà không chặt của chủ nhân nhà ngươi, lần này chết chắc rồi, ngươi cũng đừng hi vọng xa vời rằng nàng ta có thể còn sống sót trở về, bốt đau buồn đi a, đúng, nếu như ngươi thực sự không có nơi nào để đi, nể tình lúc này ngồi cùng bàn, bản thiếu thường ngươi một miếng cơm ăn thế nào?"

"Ngươi cút!" Thu Linh tức giận dậm chân: "Tiểu thư nhà ta lợi hại! Thiên hạ này còn không có việc gì có thể làm khó người! Người nhất định sẽ bình yên vô sự trở về!"

Những cô nương vây quanh xem đều sợ đến choáng váng, các nàng thi nhau vỗ ngực, tuy trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng vẫn cảm thấy may mắn, may mắn vì người bị bắt đi không phải các nàng.

Mà đúng lúc này, Quân Lâm Uyên cũng thay đổi phương hướng, hướng Hỏa Vân Cự Ứng đuổi theo!

"Trời! Các ngươi nhìn xem, thái tử điện hạ a! Người đang đuổi theo Hỏa Vân Cự Ứng!"

"Thật hâm mộ tiểu cô nương bình thường kia! Nếu như người bị Hỏa Vân Cự Ứng bắt đi là ta thì có phải tốt không! Như vậy có thể tiếp cận thái tử điện hạ!"

"Không chỉ là khoảng cách gần và thấy rõ thái tử điện hạ, mà lại được thái tử điện hạ cứu, đây là anh hùng cứu mỹ nhân a, chính dễ dàng lấy thân báo đáp! !"

"Đúng a, Hỏa Vân Cự Ứng tại sao lại không bắt ta? Vị tiểu cô nương bình thường kia cũng thật là, nàng tại sao muốn chạy trước tiên a! Bằng không, người bị bắt đi đã là ta rồi!"

"Vị cô nương kia nhất định là cố ý! Đáng đáp bình thường, quý kẻ đa đoan đây mà, nàng chính là cố ý!"

Thu Linh thật sự là bị làm cho tức đến phát run!

Những nữ nhân này... Những nữ nhân này... Chỉ vì gặp mặt thái tử điện hạ một lần, ngay cả mạng cũng không cần sao? ! Cần thiết phải như thế không? !

Phong Tầm sờ tay lên mũi, đối với những nữ nhân có ý nghĩ không cần mạng sống này, thường xuyên đi theo bên người Quân Lâm Uyên hắn đã sớm quen rồi, cực kỳ quen rồi...

"Đừng tức giận mà ảnh hưởng đến thân thể..." Phong Tầm đồng tình nhìn Thu Linh một cái, "Được, xét thấy tiểu thư nhà ngươi xui xẻo như vậy, bản thiếu gia tự mình đi vào trong Băng Phong Sâm Lâm một chuyến, nếu như có thể cứu vớt được thì sẽ cứu ra."

Lời còn chưa dứt, thân hình Phong Tầm trước mắt đã mất.

Mà giờ khắc này, Phượng Vũ đang bị treo bên trên răng nanh của Hỏa Vân Cự Ứng giống như miếng thịt nhỏ đang phơi khô phiêu lãng trong gió——

Trong lòng đang thật sự tuyệt vọng——

Chương 8: Lỡ Mất Thời Cơ Chạy Trốn Tốt Nhất

Hỏa Vân Cự Ung thân hình to lớn, hai cánh giống như mây rủ xuống, ở giữa không trung bay rất nhanh!

Nhiệt độ giữa không trung vốn thấp, lại thêm cái kia như băng đao đập vào người Phượng Vũ... Nàng đau đến mức suýt rớt nước mắt.

Bất quá kiếp trước thân là kim bài đặc công, bản thân càng trong tình trạng nguy hiểm, nội tâm Phượng Vũ càng bình tĩnh.

Nàng dùng đầu óc thông minh tuyệt đỉnh nhanh chóng suy nghĩ, đôi mắt linh động nhìn bốn hướng quan sát!

Trong chín phần chết tìm kiếm một chút hi vọng sống mong manh, chính là bản năng của những đặc công như nàng!

Rất nhanh, cặp mắt thủy linh thu của Phượng Vũ lóe lên!

Nàng nhìn thấy vách núi cao sừng sững trước mắt, nhìn thấy một đoạn khúc gỗ kéo dài trước mắt!

Nàng dùng đại não tính toán tốc độ gió trong không trung một cách tỉ mỉ mà nhanh chóng nhất, tốc độ bay của Hỏa Vân Cự Ung, còn có khoảng cách độ cao vách núi, năng lực chịu đựng của khúc gỗ...

Cuối cùng, nội tâm Phượng Vũ cũng vui mừng!

Số liệu tại trong phạm vi giới hạn!

Được cứu rồi!

Năm trăm mét...

Một trăm mét...

Năm mươi mét... Nhanh, nhanh!

Nét vui mừng trong đáy mắt Phượng Vũ càng ngày càng đậm, cảm giác phấn khích làm cả người nàng kích động!

Tới gần, tới gần, tới gần...

Chỉ còn lại ba mươi mét, hai mươi mét...

Ngay khi Phượng Vũ dường như muốn buông tay nhảy xuống vách đá, sau đó thời khắc nàng chuẩn bị lăn xuống phía dưới ngọn núi, bắt lấy khúc thân cây kéo dài chắc chắn——

Vèo!

Ngay trước thời điểm Phượng Vũ buông tay một giây!

Ầm!

Một thanh đao từ phía sau điên cuồng lao đến!

Bởi vì thanh đao băng sương kiếm ý này, cả người Phượng Vũ đều bị băng phong trên răng nanh của Hỏa Vân Cự Ung!

Phượng Vũ: " ! ! ! "

Với độ cao lúc này, cách xa mặt đất chưa tới năm mươi mét, với thân hình uyển chuyển cùng kỹ thuật của nàng, nàng có lòng tin tuyệt đối có thể an toàn hạ xuống mặt đất...

Thế nhưng! Nàng không thể buông tay ra được! Toàn thân nàng đều bị một đao băng sương khổng lồ, hai tay càng là giống bị người khác dùng keo cường lực dính răng nanh của Hỏa Vân Cự Ung vậy!

Trong lòng Phượng Vũ hoàn toàn tuyệt vọng!

Cái này gọi là cơ hội một khi đã mất đi thì sẽ không bao giờ quay lại !

Giống như với độ cao thấp bây giờ, về sau có thể không có khả năng này, đây có thể coi là cơ hội chạy trốn duy nhất của nàng!

Nghĩ đến nơi này, Phụng Vũ sử xuất hết khí lực toàn thân, với ý đồ làm hai tay của mình thoát ra khỏi răng nanh...

Giấy dựa vô vọng, Phụng Vũ mạo hiểm thực hiện động tác xả đơn, dùng đầu của nàng đập vào lớp băng sương dày kia.

Ầm ầm ầm!

Hỏa Vân Cự Ứng nhìn Phụng Vũ miệt mài đập không ngừng, trưng ra bộ mặt không hiểu: "Người đang làm gì vậy?"

Phụng Vũ tức giận liếc nó một cái: "Ta nghĩ không ra có được không?"

Nàng không thể nào nói cho Hỏa Vân Cự Ứng biết kế hoạch chạy trốn của nàng, nói là là xong đời!

"A, vậy người có thể không cần phiền toái như vậy." Hỏa Vân Cự Ứng tỉnh táo mà nói.

Phụng Vũ bị Hỏa Vân Cự Ứng nhìn chăm chăm trong lòng run rẩy: "Người muốn làm gì? !"

"Đói bụng." Hỏa Vân Cự Ứng khoe miệng đang nhỏ nước bọt nước.

Phụng Vũ: "... Cho nên, người bắt ta tới, thật ra là muốn dự trữ lương thực a?"

Đôi mắt Hỏa Vân Cự Ứng trong nháy mắt sáng lên: "Có lý!"

Đúng vào lúc này, Phụng Vũ cảm giác được lớp băng dày đang tan ra, nói lòng!

Trên mặt nàng đương nhiên hiện một tia vui mừng!

Rốt cục có thể chạy trốn rồi!

Nàng đắc ý hô to một tiếng: "Dự trữ lương thực cũng không được đâu!"

Cùng với hai tay đang được nói lỏng ra, thân hình dường như sắp rơi xuống dưới.

Nhưng ngay tại cái này cực kỳ thời khắc quan trọng nhất!

Hỏa Vân Cự Ứng, nó động đậy!

"Không ——" nội tâm Phụng Vũ dường như sụp đổ.

Hai tay của nàng vất vả lắm mới thoát ra được khỏi lớp băng dày kia, thế nhưng, thân thể cao lớn của Hỏa Vân Cự Ứng kia đột nhiên quay lại ——

Mà nàng, cứ như vậy mà mất đi thời cơ chạy trốn tốt nhất! ! !

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cú Va Chạm Mạnh

Hai con mắt đẫm máu của Hỏa Vân Cự Ứng, lúc này đang nhìn chăm chăm vào vị thiếu niên của bộ tộc loài người trước mặt này một cách giận giữ.

Nhờ vào ánh sáng của Hỏa Vân Cự Ứng, Phụng Vũ một lần nữa lại nhìn thấy Quân Lâm Uyên.

Thật là một vẻ đẹp thời thịnh hoàn hảo!

Con mắt đen sâu thẳm, sống mũi thẳng tắp, môi mông với đường tô đậm, dáng người nhanh nhẹn, phong thần như ngọc, khiến cho gió mây đổi sắc, ngày tháng trở nên u tối.

Nhưng nhìn thấy hắn, điều mà trước giờ nàng luôn chú ý đến nhất chính là đôi mắt sâu thẳm thẳm của hắn!

Đôi mắt sắc sảo ấy giống như chim ưng, lấp lệt thâm hàn, bá đạo mà hùng mạnh, cao quý mà uy nghiêm, khiến cho người khác thật sự sợ hãi, không

đám nhìn thẳng.

Lúc này trên khuôn mặt tuần tú của thiếu niên hiện lên đầy vẻ xơ xác tiêu điều, tay áo bay bay, phật phật tạo ra gió.

Hắn đứng trên không trung, khiếm chỉ vào thương loan.

Kiểm ý ùn ùn kéo đến, những tầng mây thành đám lớn bị khuấy lên rồi tan vỡ! Sóng va chạm hướng về Hòa Vân Cự Ứng bất ngờ bắn ra tung tóe!

Phượng Vũ vừa nhìn, trong lòng liền thấy chán nản cả buổi trời!

Bây giờ linh lực của nàng hoàn toàn biến mất, nếu như là bị sóng va chạm đánh trúng thì thật sự là sẽ dẫn đến chết người!

Một người còn sống sờ sờ như nàng, lại bị treo trên răng nanh của Hòa Vân Cự Ứng, còn cười mây vượt gió, Quân Lâm Uyên điện hạ ngại thật sự là không, nhìn, thấy, sao?!

Nhưng, khi âm khí băng phong của Quân Lâm Uyên phi ra như Bạo Vũ Lê Hoa Châm đâm vào toàn bộ huyệt vị trên thân của Hòa Vân Cự Ứng, Phượng Vũ phát hiện ra, thị lực của Quân Lâm Uyên rất tốt, hắn chỉ là coi như không nhìn thấy nàng mà thôi.

Trong mắt hắn, nàng chỉ là một người không thể xa lạ hơn được nữa thôi ư?

Đoạn tuyệt một cách thật cay nghiệt, không hợp tình người!

Àm!

Quân Lâm Uyên giờ tay lên, với linh lực to lớn dường như không thể so sánh giống như gió bão, từ bàn tay hắn truyền đến thanh Chu Thiên Kiếm.

Hắn vùng Thiên Nhất kiếm chém xuống.

Thị lực của Phượng Vũ rất tinh nhạy, nàng nhìn thấy thân hình vạm vỡ của Hòa Vân Cự Ứng, một nửa thân sau toàn bộ bị Quân Lâm Uyên chém đứt.

Hòa Vân Cự Ứng phát ra tiếng gầm lên giận dữ mà đau khổ, tiếng hét giận dữ ấy giống như làn sóng điện cuồng quét sâu vào nó.

Phượng Vũ bị treo trên răng nanh của nó chỉ cảm thấy một luồng khí điên cuồng quán quanh toàn thân nàng.

Màng nhĩ của nàng giương như bị chấn động đến sắp thủng.

Ngũ tạng lục phủ dường như bị lệch vị trí hết cả!

Mũi, lỗ tai, miệng tất cả đều có máu, cả người đều dường như đều có vết máu pha tạp, trong nháy mắt, Phượng Vũ chỉ mong nàng chết luôn đi cho rồi.

Nàng còn chưa kịp thở một hơi, Hòa Vân Cự Ứng cùng Quân Lâm Uyên lại song song chiến đấu!

Chiến đấu kịch liệt, mọi vật dường như đều bị nghiền nát!

Phượng Vũ giống như ngồi trên mây bay mà gặp phải luồng khí mạnh khiến cho máy bay rung lắc, cơ thể giống như cái bao tải bị đá đi đá lại một cách điên cuồng.

Àm âm âm!

Đây không phải là âm thanh phát ra từ trận đấu của Quân Lâm Uyên và Hòa Vân Cự Ứng, mà là âm thanh sau khi va đập phát ra từ cơ thể bay bổng của Phượng Vũ đập vào mặt của Hòa Vân Cự Ứng.

Đúng thật là xương ròi ra mất rồi..... Phượng Vũ vẫn luôn kiên cường, nhưng nàng của lúc này, thật sự là có một sự bị kích động đến phát khóc.

Không phải là vì đau, mà là vì đen đui.

Càng đen đui hơn đó chính là-----

Quân Lâm Uyên thu kiếm lại cho vào bao kiếm, trong đôi mắt hắn tràn đầy vẻ sát khí lạnh lùng!

Oàng!

Một quyền mạnh! Linh lực cuộn cuộn!

Hòa Vân Cự Ứng kia giống như đôi cánh dãy núi, trong nháy mắt lồm xồm xuống một khối lớn!

Phượng Vũ lại là trước nay chưa từng có va chạm!

Hai tay nàng nắm lấy Hỏa Vân Cự Ưng đã sẫm sừng đỏ tím xanh, máu me đầm đìa!

Trên tay nàng rót cuộc giữ không nổi, thân hình thẳng tắp sắp rơi xuống dưới!

Phượng Vũ thực sự kinh ngạc kêu lên một tiếng!

Phía dưới là vách núi với sương mù dày đặc đến nỗi không nhìn thấy chân núi, kết cục duy nhất khi rơi xuống dưới đó chính là thịt nát xương tan.

Nhưng, nàng không muốn chết.

Bản năng đặc công khiến cho Phượng Vũ ở trong thời khắc nguy hiểm nhất lại có thể duy trì được bình tĩnh ban đầu.

Phịch!

Chính vào thời điểm cơ thể nàng sắp rơi xuống dưới, hai tay nàng nhanh chóng tóm lấy được bên sườn của cơ thể khỏe mạnh kia, tóm lấy được lông của Hỏa Vân Cự Ưng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người Thì Có Thể Có Tác Dụng Gì Chứ?

Sau khi Hỏa Vân Cự Ưng điên cuồng, đôi cánh ấy liền mở ra, thân hình to lớn che kín trời, toàn bộ dãy núi đều có thể bị bóng của nó che lại, thân hình có thể nhìn thấy của nó là vô cùng to lớn!

Khắp người nó đều là lông, bóng loáng lộng lẫy, giống như là áo giáp!

Phượng Vũ vừa túm trượt, cơ thể liền rơi xuống dưới.

Tình thế lúc này vô cùng khẩn cấp.

Sống hay chết là dựa vào lúc, nàng cuối cùng cũng túm được móng vuốt sắc nhọn của Hỏa Vân Cự Ưng.

Những chiếc móng vuốt sắc nhọn giống như là lưỡi dao, lòng bàn tay của Phượng Vũ bị cắt một vết rất sâu, máu tươi chảy ra như nước suối.

Đau.....

Nhưng Phượng Vũ một chút cũng không hề nhú mảy, nàng lấy sức lực mình có, kết hợp với cái treo ngược nhẹ nhàng của cơ thể linh hoạt, bèn lại lần nữa vịn bám vào bên trong móng vuốt to lớn của Hỏa Vân Cự Ưng.

Lúc này, nàng mới hơi buông lỏng ra.

Khi này đang lúc giữa cái sống và cái chết, nếu như nàng phản ứng chậm một giây thôi, thì nàng chết là cái chắc rồi!

Nghĩ đến đây, đôi mắt sâu đẹp đen như mực của Phượng Vũ, sáng như ánh chớp hướng về phía Quân Lâm Uyên.

Trong mắt của vị thái tử điện hạ này, những người khác đều chỉ là loài giun dễ thôi sao?

Hắn ta với cái vẻ tự cao tự đại, còn nàng lại mang vẻ nhếch nhác đáng thương.

Phẫn nộ..... như ngọn lửa đang cháy trong lồng ngực của Phượng Vũ.

Sức mạnh..... khát vọng có được sức mạnh siêu cường trước nay chưa từng có!

Phượng Vũ hít sâu một hơi, Tiên Linh quả, bắt buộc phải giành được Tiên Linh quả, chế luyện nó ra thành linh đan cứu chuyển hoàn, sau đó nàng mới có thể tu luyện lại từ đầu.....

Đường sau này còn rất dài, Quân Lâm Uyên chúng ta cứ chờ mà xem!

Còn hiện tại, điều quan trọng nhất là tiếp tục sống.

Ánh mắt sợ hãi của Hỏa Vân Cự Ứng đang nhìn chăm chăm vào Quân Lâm Uyên!

Thế giới sao lại có vị thiếu niên lại hùng mạnh đến như vậy!

Hắn ta bao nhiêu tuổi? Sức mạnh lại vượt qua cả Bán Bộ Vương Giả!

Hắn ta điên cuồng rồi! Điên cuồng rồi lại vẫn đánh không lại hắn!

Thêm vài năm nữa, đợi sau khi hắn trưởng thành, sự tồn tại của vị hùng mạnh nhất ở trung ương rừng rậm Băng Phong, có phải là cũng kiêng nể hắn?

Nghĩ đến đây, trong mắt của Hỏa Vân Cự Ứng lại hiện lên một sự tuyệt vọng!

Nhưng mà nếu đã chạy không thoát, vậy thì coi như chết, nó cũng phải liều chết cùng với đôi phượng!

Phượng Vũ nhìn thấy trong mắt của Hỏa Vân Cự Ứng điên cuồng như một ngọn lửa, lòng nàng lại lạnh đến cực điểm!

Nàng không để ý đến sự sống chết của Hỏa Vân Cự Ứng, nhưng nếu nó phải liều chết với Quân Lâm Uyên, vậy thì nàng thân làm “cá trong chậu” thì có thể sẽ bị làm hại, hơn thế nữa là bị ép phải chết!

Không phải là nàng không muốn cầu xin Quân Lâm Uyên, mà là biết rằng có cầu xin hắn cũng vô ích!

Bởi vì bây giờ trong mắt của Quân Lâm Uyên, nàng chính là một người xa lạ không liên quan và không quan trọng.

Con người này xưa nay lạnh lùng tuyệt tình đến mức khiến người khác phải căm phẫn!

Quan niệm sống của hắn là: Có bản lĩnh thì tiếp tục sống, không bản lĩnh thì đừng sống làm gì, lãng phí không khí.

Trong lòng anh ta chỉ có hai loại người: một loại là bản thân, một loại là người khác.

Tuy nhiên khiến người khác vừa tức giận vừa chán nản, nhưng đây lại là sự thật.

Cho nên hi vọng tiếp tục sống của Phượng Vũ đều gửi hết vào người của Hỏa Vân Cự Ứng.

Ánh mắt của Phượng Vũ lại lần nữa nhìn xuống dưới thân.

Rừng rậm Băng Phong tổng cộng phân thành năm vùng, nơi trung ương rừng rậm, là nơi bá chủ rừng rậm Băng Phong đáng sợ nhất đang sống!

Đó là nơi ngay cả đế quốc siêu hùng mạnh cũng phải kiêng nể.

Phượng Vũ mấy năm nay bởi vì phải chú ý Tiên Linh quả nên đối với nàng là vô cùng quan trọng, cho nên hiểu biết về rừng rậm Băng Phong lại càng tỉ mỉ càng.

Vì vậy, nàng chỉ cần lướt qua là đã nhận ra đây là vùng đông tây.

Chỉ trong chốc lát, trong đầu nàng liền hiện lên bản đồ chi tiết xung quanh khu vực này.

“Nếu ngươi liều mạng với hắn, hắn sẽ không hề hấn gì, nhưng ngươi lại rơi vào cái chết, chỉ bằng, chúng ta hợp tác đi?” Phượng Vũ không quan tâm đến vết thương ở tay, túm lấy móng vuốt của Hỏa Vân Cự Ứng, cơ thể linh hoạt rất nhanh đã di chuyển đến tai của Hỏa Vân Cự Ứng.

“Hợp tác? Ngươi thì có thể có tác dụng gì chứ?” Hỏa Vân Cự Ứng nhìn Phượng Vũ bằng ánh mắt vô cùng kinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Người Đứng Là Đồ Chim Cạn Bã

Tai phải của Hỏa Vân Cự Ứng to đến nỗi Phượng Vũ cảm thấy nó giống như một căn phòng to lớn vậy.

“Ta không sử dụng linh lực nhưng ta biết điểm yếu của hắn”. Phượng Vũ dụng mảy.

“Được thôi!” Hỏa Vân Cự Ứng hạ giọng xuống: “Nếu như ngươi có thể làm cho hắn bỏ chạy thì ta sẽ không ăn thịt ngươi nữa!”

Phượng Vũ hít một hơi thật sâu, biết chẳng thể cứu vãn được đành đau khổ : “Được.”

Phượng Vũ ngồi trong tai của Hỏa Vân Cự Ưng, nói cho hắn yếu điểm của Quân Lâm Uyên: “Quân Lâm Uyên con người hắc, tu vi nghịch thiên, người vốn dĩ không thể đánh bại hắn, có lần trốn cũng không thể thoát được, nhưng ta có một cách khiến hắn nhất thời phân tâm”

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ khòe miệng lộ ra nụ cười nhạt: “Hắn ưa sạch cực độ”

Đây chẳng phải là nguồn linh cảm từ giọt nước dãi mà Hỏa Vân Cự Ưng mang lại hay sao.

Phượng Vũ vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn về vị thiếu niên áo đen dài phía đối diện

Cú đấm tay phải của hắn, linh khí cuộn cuộn tỏa ra, quanh vùng quanh đầu nắm đấm, không gian bạo loạn mà xoắn lại!

Loại tầm thường không thể sánh được với linh lực khổng lồ đang bạo loạn trên mặt đất được!

“Mau đi thôi!” Phượng Vũ ngồi trong tai phải Hỏa Vân Cự Ưng lớn giọng khản!

Hỏa Vân Cự Ưng bán tín bán nghi, nhưng trong lòng hắn nghĩ còn nước còn tát, hướng mình lao thật nhanh về phía Quân Lâm Uyên

Đúng lúc hai bên giao chiến

Ưng ực ừng ực

Những chất nhầy dãi trắng Hỏa Vân Cự Ưng kết dính lại với nhau, giống như nước suối chảy ra, phun về phía Quân Lâm Uyên

Dễ dàng nhận thấy vị thiếu niên phong thần tuyệt thế trong thời khắc chuyển trời quang trắng sáng

Trong nháy mắt sắc mặt hắn trở lên xanh xám!

Thân hình trong nháy mắt trở lên cứng đờ!

Cơ thể hắn không ngừng lùi về phía sau, lùi lùi lùi...

“Chạy!” Phượng Vũ ngồi xếp bằng trong tai Hỏa Vân Cự Ưng lớn tiếng khản!

Hỏa Vân Cự Ưng cũng không thể ngờ rằng hiệu quả lại tốt đến như vậy!

Khi ấy hắn liền bay thật nhanh xông lên!

Hỏa Vân Cự Ưng dồn hết sức xông lên phía trước, tốc độ bạo tố lên đến cực điểm!

Phượng Vũ khi ngồi trong tai hắn không ngừng nhắc nhở : “Hướng về phía trước bên phải góc 45 độ, đẩy nhanh tốc độ, tạt tạt tạt! ”

Hỏa Vân Cự Ưng đối với Phượng Vũ vốn dĩ nhỏ nhen, nhưng trong lúc liều mình khi này, nhận thấy lại có hiệu quả không ngờ tới, vì vậy hắn ra quyết định nghe theo lời của Phượng Vũ.

“Hạ thấp khoảng cách trên không! Mau tạt! Đẩy nhanh tốc độ!” Phượng Vũ nắm tay thật chặt!

Năm nghìn mét, ba nghìn mét... sắp rồi! Sắp tới thác nước dốc cao rồi!

Cùng lúc đó, đột nhiên Hỏa Vân Cự Ưng liền lôi Phượng Vũ từ trong tai ra, bắt vào trong lòng bàn tay.

Phượng Vũ thấy nước dãi hắn chảy ròng ròng trong lòng đầy ngạc nhiên kêu một tiếng lớn : “Người muốn dờ trò gì!”

Hỏa Vân Cự Ưng quăng Phượng Vũ vào trong miệng mình!

Cũng giống như người thường tung hạt lạc vậy!

Phượng Vũ ngay tức vô cùng khiếp sợ!

Hỏa Vân Cự Ưng vẫn chưa thoát khỏi sự truy sát thì sẽ nuốt lời!

Phượng Vũ cảm phần đến mức từ trong long phượng linh thể của nàng bắn ra một viên Huyền Hóa Thạch!

Cơ thể nhanh nhẹn của nàng nhanh chóng cuộn vào chộp lấy mũi của Hỏa Vân Cự Ưng, trực tiếp nhảy lên mũi hắn

Cột kẹt!

Một tiếng đồ vỡ!

Cái miệng lớn của Họa Vân Cự ung cắn một phát vào Phụng Vũ làm huyền hóa thạch bật ra, Khi đó tức cần một nhát xém chút bị nứt toát!

Tức đến mức kêu lên một tiếng!

Họa Vân Cự Ứng tức giận quát lớn: “Ngươi có phải con người không thể, sao mà ngươi lại gian xảo đến như vậy! ”

Phụng Vũ đứng trên đỉnh đầu Họa Vân Cự Ứng, hai tay chống nạnh, tức đến nỗi không ngừng dậm chân: “Ngươi vẫn còn mặt mũi mà nói ta, ngươi nghĩ ăn được ta dễ vậy sao! Kết quả là ngươi ngay lập tức nuốt lời! Đồ cặn bã! Không! Đồ chim cặn bã!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bản Năng Của Đặc Công

Họa Vân Cự Ứng tức giận hét lên: “Không phải là vì ngươi rất có đầu óc sao? Ta ăn ngươi rồi chẳng phải là não cũng thông minh lên sao? Bằng không ngươi nghĩ ta bằng lòng ăn ngươi sao? Gãy đến mức chỉ còn bộ xương, ta còn sợ sứt răng kia!”

Phụng Vũ hít một hơi dài.

Nhưng vẫn còn rất bực mình, nàng hừ một tiếng: “Vậy ngươi đợi bị Quân Lâm Uyên giết đi! Ta không chơi đùa cùng ngươi nữa!”

Ngay từ đầu Phụng Vũ đã vạch rõ đường tẩu thoát cũng như nơi nàng sẽ đáp xuống!

Khi này nàng cố tình cãi nhau với Họa Vân Cự Ứng là để phân tán sự chú ý của hắn.

Chính là tại thời điểm này, Phụng Vũ quay đầu nhìn xung quanh.

Nàng nhìn thấy một vị thiếu niên áo đen dài với con ngươi đen nháy lạnh lùng đến nghiêm nghị, mặt đờ đờ sát khí.

Mũi chân hắn khẽ nhón lên, thân hình nhanh nhẹn nhảy lên cao, lao đến giữa không trung.

Thanh kiếm từ trên trời bổ nhào xuống!

Sát khí đờ đờ, cuộn cuộn lao đến, tiến thẳng đến bổ nhào về hướng Họa Vân Cự Ứng, trông chừng như có thể san lấp cả dãy núi bên cạnh hắn!

Phụng Vũ biết rằng, lần này, trò đùa ngu xuẩn của Họa Vân Cự sắp xong đời rồi.

Năm trăm mét...

Ba trăm mét...

Một trăm mét...

Nhưng, khoảng cách hiện tại giữa Phụng Vũ và thác nước dốc cao vút tằm mây không xa rồi!

Lại lần nữa tính toán kỹ lưỡng các nhân tố cao độ tiếp đất, tốc độ gió và hướng gió trên trời, tốc độ hạ cánh vân..vân. Phụng Vũ phun từ lồng ngực ra một hơi khí nhẹ, cơ thể nhảy vọt, lộn mèo về phía thác cao dốc.

Trước khi lộn nhào, bay qua mặt Họa Vân Cự Ứng, Phụng Vũ còn tâm trạng vẫy vẫy tay với hắn.

Họa Vân Cự Ứng ngăn người ra.

Thời khắc Phụng Vũ nhún mình nhảy lên.

Chu Thiên Kiếm của Quân Lâm Uyên từ trên trời cao chém xuống!

Thân hình đồ sộ như núi cao của Họa Vân Cự Ứng, bắp thịt trên cánh lại bị chém đứt!

“Á!!!”

Khuôn mặt hung dữ của Họa Vân Cự Ứng lộ rõ vẻ đau đớn, mặt ngẩng lên trời rống lên thảm thiết.

Máu trên cánh phải bắn tung tóe, máu tươi bắn vung khắp nơi! Thân thể vạm vỡ của hắn khuấy động dữ dội trong không trung, không ngừng run rẩy!

Quân Lâm Uyên nhìn thấy một bóng người nhảy xuống từ bên tai phải của Họa Vân Cự Ứng, đáp thẳng xuống đất!

Có điều người đó không có quan hệ thân cận gì, chết hay không hắn cũng chẳng quan tâm.

Ngay tại thời điểm hắn nhìn đi nơi khác, lại thoáng thấy một thân hình linh hoạt, hai tay ôm lấy đầu rồi lại ôm chân, làm cho thân thể cuộn thành một hình tròn.

Sau đó, dùng tư thế xiên góc và góc độ va chạm đi đến điểm tiếp xúc trên thác vách đá, loại bỏ một phần tác động.

Tiếp sau đó, cơ thể cuộn tròn mượn sức bào mòn của thác đổ xuống!

Cuối cùng cuộn vào trong vực sâu sóng nước cuộn cuộn.

Ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ của Quân Lâm Uyên lộ rõ vẻ tỉnh mạch, Đường nét thanh tú sâu thẳm, tạo lên nét lạ thường.

Từ trong tai của Họa Vân Cự Ứng nhảy ra, trên bầu trời cao rơi xuống, vừa đúng điểm cắt của thác nước, tiếp xúc cùng dòng nước chảy mạnh!

Điều này có liên quan đến quá nhiều nhân tố, độ cao, tốc độ gió, hướng gió, trọng lực, độ va chạm, góc độ của thác, ... còn có Họa Vân Cự Ứng rất khó kiểm soát, chỉ cần sơ xảy một chút là mất mạng.

Thật không ngờ rằng linh khí của nha đầu bình thường lại có thể làm ra chuyện như vậy, cũng gọi là có chút thú vị.

Có điều Quân Lâm Uyên chỉ cảm thấy Phượng Vũ thú vị vậy thôi nhưng hắn lại chẳng có ý định cứu nàng.

Nếu như biết trước sau này sẽ yêu nàng đến vậy, Quân Lâm Uyên điện hạ sẽ chẳng bao giờ thấy chết mà không cứu cả, nhưng hắn hiện giờ đối với Phượng Vũ thì ... đúng là có mắt không trông.

Phượng Vũ từ trên vách núi cao nhảy xuống dòng nước cuộn cuộn!

Sau cùng bị rơi xuống đầm cóc trong hồ!

Ầm!

Phượng Vũ dường như đã đoán đúng mọi chuyện, nhưng lại không thể lường trước được ở đáy cốc lại có viên nhám thạch to đến vậy.

Vì vậy sau khi cơ thể nàng rơi xuống đáy hồ, trán nàng trực tiếp đập vào viên nhám thạch phát ra một tiếng ầm, phát ra một tiếng vang cực kỳ lớn.

Á!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cơ Duyên Trùng Hợp

Phượng Vũ ôm trán, đau đến nỗi xuyết rơi nước mắt.

Thế nhưng, Phượng Vũ chưa kịp rơi nước mắt, bởi vì sức mạnh khổng lồ của lốc xoáy dưới đáy sông đang cố hút nàng vào.

Khó khăn lắm Phượng Vũ mới có thể giữ nổi mạng sống, sao có thể dễ bản thân chết một cách dễ dàng như vậy được?

Nàng dùng hết sức mạnh toàn thân ra sức ngoi lên mặt nước!

Cuối cùng, trước lúc kiệt sức nàng rốt cuộc bắt được một khúc gỗ, lật người ôm lấy khúc gỗ, từng ngum từng ngum thở dốc, toàn thân không muốn động đậy.

Nếu là cơ thể nàng trước đây, chuyện này có tính là gì? Nhưng hiện tại nàng..... Phụng Vũ nhếch miệng cười khổ, những động tác liên tiếp vừa rồi gần như đã hao tổn hết toàn bộ sức lực.

Cũng may, tuy rằng tạm thời không có linh lực, nhưng bản năng của đặc công vẫn còn, đủ để nàng tự bảo vệ mình.

Nằm đập lên khúc gỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, khôi phục một chút nguyên khí xong, Phụng Vũ liền bắt đầu quan sát bốn phía.

Nơi đây là Băng Phong Sâm Lâm bốn mùa đóng băng, điều này Phụng Vũ sớm đã quen.

Lúc trước vì viên Tiên Linh Quả kia, Phụng Vũ nhiều lần ra vào rừng băng, cũng nghiên cứu vô số tài liệu cùng bản đồ, cho nên nàng biết, phía trước cách đó không xa có một dòng suối băng.

Suối băng ẩn chứa hàn độc, nhưng hiện tại cơ thể nàng không thể chịu nổi, cho nên trước hết cần lên cạn rồi tính tiếp.

Ở khúc ngoặt, Phụng Vũ căn chuẩn thời cơ, cơ thể linh hoạt điều khiển khúc gỗ bơi hướng hướng vào bờ.

Bởi vì cách thác nước không xa, nên dòng nước chảy xiết, lại bởi vì bơi ngang, cho nên Phụng Vũ nhiều lần xuyt bị dòng nước cuốn đi.

Trước khi sức lực bị rút cạn Phụng Vũ cuối cùng cũng bò được lên trên cạn, chẳng qua giờ phút này nàng thở không ra hơi, sắc mặt trắng bệch.

Nàng ngước mắt nhìn chung quanh.

Chỉ thấy trước mặt ngập tràn hoa tươi, đủ màu đủ sắc, hương hoa phảng phất.....

Nơi này là.....

Phụng Vũ lật dở bản đồ trong đầu, rất nhanh nàng liền dừng lại ở một khu vực, sắc mặt cũng tái nhợt đi.

Nơi này là địa bàn của Đại Giác Huyết Ong! Sao nàng lại xui xẻo như vậy, cư nhiên xông vào khu vực này?!

Rừng băng khắp nơi đều nguy hiểm trùng trùng, mà nơi này lại chính là nơi nguy hiểm nhất.

Phụng Vũ từng tận mắt nhìn thấy, một đội quân tiến vào không đến một phút đồng hồ, đã bị găm cán thành một đồng xương lạnh, quá khủng khiếp, quá đáng sợ.

Trong Đại Giác Huyết Ong có một con Ong Hậu, Phụng Vũ vẫn luôn muốn có được nó, bởi vì nếu dùng để luyện chế Cửu Chuyển Hồi Linh Đan, hiệu quả sẽ tăng gấp đôi, chỉ là khi..... Nghĩ đến kia một đàn Đại Giác Huyết Ong đen nghìn nghịt, Phụng Vũ theo bản năng lắc lắc đầu.

Tốt hơn là dùng Bạch Ngọc Phong Hậu thay vậy, Đại Giác Huyết Phong Hậu, nàng thật sự không thể chọc vào.

Bởi vì không có ý định trêu chọc Đại Giác Huyết Ong, cho nên Phụng Vũ đang chuẩn bị cố hết sức làm mất đi sự tồn tại của mình, lặng yên không một tiếng động rời khỏi khu vực này.

Trên thực tế, nàng cũng đã làm như thế.

Cách đó không xa là thanh âm của Đại Giác Huyết Ong, Phụng Vũ nấp phía sau một cây đại thụ, nhìn ra xa.

Nàng nhìn thấy một bóng áo đỏ!

Di!

Sao lại có người?

Hơn nữa còn mặc áo choàng đỏ?!

Người này là gan cũng không nhỏ a!

Đôi tay linh hoạt của Phụng Vũ bám lấy cây đại thụ, vài bước đã trèo lên đến đỉnh cây, từ trên cao nhìn xuống xung quanh, vừa nhìn nàng đã mặt mày hớn hớn.

Bởi vì nàng nhìn thấy, phía trước cách đó không xa chính bóng áo đỏ đó đã dụ tuyệt đại đa số Đại Giác Huyết Ong đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nội Tâm Sụp Đổ

Càng làm cho Phụng Vũ vui mừng chính là việc nàng phát hiện tổ của Đại Giác Huyết Ong cách đây không xa!

Hy vọng từng bị dập tắt, nháy mắt lại bùng lên !

Ong Hậu của Đại Giác Huyết Ong Hiện tại không người trông coi, Phụng Vũ biết rất rõ, cơ bất khả thất, thời bất tái lai! Đây là cơ hội duy nhất không được để mất!

“Phú quý hiểm trung cầu!” Phụng Vũ quyết định trong nháy mắt, con Ong Hậu này nàng nhất định phải lấy!

Phụng Vũ linh hoạt như mèo ở Kiều Tiểu, tuy rằng không có linh lực tu vi, nhưng tố chất cơ thể của nàng lại không giống bình thường, cho nên rất nhanh đã vòng được ra mặt sau tổ ong!

Trước khi hành động Phụng Vũ vừa đi vừa kết dây rùng, vì thế khi đến gần tổ ong, trong tay đã có một cái móc!

Móc câu nhanh chóng được mắc vào tổ ong!

Giây tiếp theo, liền nghe tiếng kêu thảm thiết chói tai vang vọng thiên địa!

Là âm thanh Ong Hậu oán than ong thợ!

Phụng Vũ không kịp nghĩ nhiều, lập tức đem Đại Giác Ong Hậu ném về hướng Long Phụng Linh giới, cùng lúc đó, thân hình nàng rời đi nhanh như chớp!

Phụng Vũ nín thở, nhẹ nhàng bước, khom lưng, nhanh chóng xuyên qua rừng cây.

Nhanh, nhanh, sắp ra khỏi địa bàn hoạt động của Đại Giác Huyết Ong rồi.

Ngay lúc Phụng Vũ sắp được thở phào, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm kỳ lạ ngay phía sau nàng.

“A, tiểu nha đầu, ngươi cũng ở chỗ này à? Cũng trùng hợp quá đi!”

Thanh âm này, quen thuộc quá!

Phụng Vũ theo bản năng quay đầu lại, liếc mắt nhìn, là Phong Tầm.

Một thiếu niên thanh tú tuổi teen, nụ cười rạng rỡ giống như mặt trời chính ngọ, chỉ ngắm nhìn cũng đủ làm đối phương vui vẻ theo.

Nhưng hiện tại Phụng Vũ thật sự cười không nổi.

Phía sau Phong Tầm là một đàn Đại Giác Huyết Ong dày đặc, hàng ngàn hàng vạn con, một đám đen nghìn nghịt!

Âm thanh ong ong ong vừa nãy, được truyền đến từ chính sau lưng hắn.

Hóa ra người dụ Đại Giác Huyết Ong đi vừa rồi, chính là Phong Tầm!

Vật và lăm nàng mới tránh được Đại Giác Huyết Ong, âm thầm trộm đi Ong Hậu..... Phong Tầm cư nhiên đem đàn Đại Giác Huyết Ong tới!

Bọn chúng sẽ nghe ra được tiếng kêu của Ong Hậu mất!

Nghĩ vậy, Phụng Vũ mặt mày tái xanh!

Nàng làm bộ không nhận ra Phong Tầm, chạy như bay về phía trước!

Đừng tới đây, đừng tới đây, tuyệt đối đừng tới đây đại huynh đệ ~ Phụng Vũ kêu gào trong lòng, hy vọng Phong Tầm có thể nghe ra lời khẩn cầu trong lòng nàng.

Nhưng, Phong Tầm và nàng đâu có tâm linh tương thông, hắn vui vẻ mang theo một đám Đại Giác Huyết Ong, nhiệt tình hướng về Phụng Vũ: “Tiểu cô nương, hóa ra ngươi không chết à? Ta còn tưởng rằng ngươi đã chết rồi.”

Phụng Vũ: “.....”

Nàng nào dám dừng lại? Lập tức rảo bước chân, điên cuồng mà chạy!

Phong Tầm ở phía sau Phượng Vũ hô to: “Tiểu cô nương, ngươi chạy cái gì, đợi ta!”

Hắn còn một bên kêu, một bên đuổi tay bắt lấy Phượng Vũ.

Mà giờ phút này, đám Đại Giác Huyết Ong phía sau Phong Tầm, bỗng nhiên hỗn loạn, toàn bộ đàn ong cuồng loạn không thôi, không ngừng phát ra tiếng vang ong ong ong!

Hóa ra đàn ong vốn dĩ đuổi theo Phong Tầm, giờ phút này, tất cả đều đẳng đẳng sát khí mà chuyển hướng sang Phượng Vũ!

Lông tơ Phượng Vũ nháy mắt dựng ngược hết lên!

Xong rồi. Trộm Ong Hậu chắc chắn bị phát hiện rồi!

Chết chắc rồi !

Nghĩ vậy, Phượng Vũ tức giận trừng mắt nhìn Phong Tầm.

Phong Tầm không hiểu tại sao lại bị Phượng Vũ trừng mắt nhìn: “Làm sao vậy? Mắt ngươi không thoải mái sao? Chuột rút ở đâu rồi?”

Chuột rút? Bỏn cô nương chỉ muốn đập ngươi thôi! Phượng Vũ xục đồ, nàng đã nghĩ rằng có thể chạy trốn, nếu như không bị tên Phong Tầm này gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Buông Ta Ra !

“Mau thả ta ra !” bị túm cổ áo, Phượng Vũ tay chân múa may loạn xạ, như chết đuối.

Phong Tầm bắt đắc dĩ: “Tiểu nha đầu, ngươi gấp cái gì, Đại Giác Huyết Ong đâu có ngốc, chúng nó vừa rồi đuổi theo ta cả nửa ngày cũng không cắn ta a.”

Phượng Vũ khóc thút thít trong lòng, chúng nó đương nhiên không cắn ngươi, cắn ngươi chúng nó cũng sẽ chết chứ còn sao?

Nhưng hiện tại vấn đề là, nàng trộm đi Đại Giác Huyết Ong Hậu, Ong Hậu có hơi thờ ơ kỳ quái làm chúng nghe thấy được, chúng nó không bạo động mới kỳ quái!

“Cũng thật kỳ lạ, không hiểu sao tất cả chúng đều chuyển hướng sang ngươi, còn điên cuồng truy đuổi !” Phong Tầm cảm thấy thật khó hiểu.

Phượng Vũ tức giận trừng mắt nhìn hắn, đại huynh đệ, bây giờ ngươi mới phát hiện ra sao?

“A!” Phượng Vũ đau đớn kêu lên, nàng nhất thời không để ý đã bị Đại Giác Huyết Ong đốt .

Phong Tầm tự đập tay lên trán : “Trách ta, đều do ta, nếu không phải ta kéo ngươi lại, ngươi đã sớm thoát ra ngoài rồi, nhìn thể chất ngươi thể này chắc là thuộc kiểu mà bọn chúng thích rồi ?”

Phượng Vũ nào dám thừa nhận mình đã trộm Đại Giác Huyết Ong Hậu? Vì thế liều mạng gật đầu, ân ân ân.

Phượng Vũ không biết rằng, bộ dạng bất hạnh của nàng hiện giờ lại vô cùng đáng yêu.

Phong Tầm bày ra bộ mặt hồi lỗi, hắn một tay xách Phượng Vũ lên, nháy mắt, thân hình đã giống như sao băng lao đi .

Nghiêm túc mà nói, tốc độ của phong tầm quả thực nhanh như điện chớp .

Thời gian một nén hương trôi qua, Phong Tầm rút cuộc dừng lại, hắn thả

Phượng Vũ xuống: “Được rồi, đại giác huyết ong không thể đuổi kịp được, yên tâm, ta rất chắc chắn.”

Phượng Vũ bắt giắc liếc nhìn Phong Tầm, không ngờ 5 năm không gặp, Phong Tầm lại tiến bộ nhiều như vậy, nếu 5 năm trước được như vậy, Phượng Hoàng Chân Huyết của nàng không bị Tả Thanh Vân hủy diệt, liệu bây giờ

Phượng Vũ vội vàng dập tắt ảo tưởng trong đầu, nghĩ cách chuyển chủ đề.

Bởi vì vẫn luôn muốn biết mục đích thật sự của Quân Lâm Uyên khi đi vào rừng băng, cho nên nàng thử tính hỏi một câu: “Băng Phong Sâm Lâm nguy hiểm trùng trùng, chúng ta đã tránh được một kiếp, nên ra ngoài thôi?”

Phượng Vũ lấy lui làm tiến, quả nhiên có hiệu quả.

Phong Tầm nhìn Phượng Vũ khó hiểu: “Đi ra ngoài? Các huynh đệ của tôi từ Đệ Đô vượt ngàn dặm xa xôi mới đến được rừng băng, chưa lấy được thứ cần lấy sao có thể ra ngoài?”

Phượng Vũ thót tim!

Quả nhiên!

Cái gì mà Thái Tử điện hạ Quân Lâm Uyên tuần tra biên cảnh, chẳng qua chỉ là cái cớ, mục đích chính của hắn chính là rừng băng!

Phượng Vũ âm thầm cắn răng, trên mặt làm bộ tò mò, vẻ mặt ngây thơ, dò hỏi: “Ngàn dặm xa xôi từ Đệ Đô tới đây? Các người đến rừng băng tìm gì? Thật ra ta cũng đã xem qua bản đồ rừng băng, nói không chừng ta lại biết thứ các người muốn tìm đang ở đâu.”

Nghe vậy, Phong Tầm cao giọng cười ha hả: “Ai da tiểu nha đầu, người cứ thích nói giỡn, thứ chúng ta muốn tìm người chắc chắn không biết ở đâu, đó là báu vật của rừng băng!”

Báu vật? được bao nhiêu thứ có thể coi là báu vật của khu rừng này ... Tiên Linh Quả chính là báu vật của báu vật!

Phượng Vũ trong lòng ráy lên dự cảm bất an.

Khi Phượng Vũ chuẩn bị hỏi lại, bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến một thanh âm lạnh lẽo: “Phong Tầm, người có vẻ rất nhàn rỗi.”

Nói xong, một thiếu niên áo bào xanh từ trên trời đáp xuống.

Thiếu niên dung nhan thâm thúy, vạt áo phiêu phiêu, ngạo mạn, toàn thân lộ ra khí chất lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không Mang Theo Nào?!

Đặc biệt là đôi mắt sắc bén của hắn có lẽ chỉ đứng sau Quân Lâm Uyên.

“Yo, Huyền Tiểu Nhị, người đến rồi?!” Phong Tầm vỗ vào vai người thiếu niên kia.

Phượng Vũ lớn lên ở đệ đô, tuy rằng cách 5 tuổi, nhưng năm đó khi nàng rời đi, mấy người này đều đã hơn mười tuổi, cho nên nàng có thể dễ dàng nhận ra được.

Huyền Dịch, Nhị Thiếu Huyền Gia, Quân Lâm Uyên từ nhỏ đã là một đứa bé nghiêm túc, không ngờ khi lớn lại càng cao lãnh trầm ổn.

Huyền Dịch dùng đôi mắt sắc bén quét qua người Phượng Vũ, mày kiếm nhăn lại: “Nàng ta là ai?”

“Đây là tiểu nha đầu ta vừa cứu được, đúng rồi, tiểu nha đầu người tên là gì? Còn hắn chính là ——” Phong Tầm càng nhiệt tình bao nhiêu thì Huyền Dịch lại càng lạnh lẽo bấy nhiêu.

“Phong Tiểu Ngũ ——” Phượng Vũ lên tiếng.

Huyền Dịch cao ngạo phát tay áo, thanh âm lạnh nhạt: “Nàng ta là ai ta không có hứng thú, đã đến giờ, đi.”

Đúng là không thay đổi chút nào, vẫn không bao giờ giữ thể diện cho người khác, Phượng Vũ thầm cảm thán.

Phong Tầm tức giận trừng mắt nhìn Huyền Dịch, hừ lạnh một tiếng, kéo Phượng Vũ lại nói: “Tính khí của hắn đúng là không ai chịu nổi, Tiểu Ngũ, chúng ta đi.”

Đi được 2 bước Huyền Dịch đột nhiên đứng lại , ánh mắt sắc bén dừng trên người Phụng Vũ.

Phụng Vũ có thể cảm giác được, Huyền Dịch đang nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt đờ đờ sát khí như nhắc nhở nàng nhanh chóng biến đi.

Phụng Vũ hừ lạnh trong lòng, cứ như thể bốn cô nương đây muốn đi cùng các người không bằng, nếu không phải bị Phong Tầm kéo lại, nghĩ gì bốn cô nương đi cùng các người !

Nghĩ vậy, Phụng Vũ kiêu ngạo liếc nhìn Huyền Dịch: “Phong Tầm ca, chúng ta nên đường ai nấy đi thôi , không hẹn ngày gặp lại.”

Dứt lời, Phụng Vũ đi qua trước mặt hắn.

Phong Tầm bắt lấy Phụng Vũ: “Chúng ta đã đi sâu vào rừng băng , trên người người lại không có chút linh khí nào , làm sao có thể ra ngoài? Ta cũng không có thời gian đưa người ra, chỉ bằng người hãy đi theo chúng ta!”

Huyền Dịch không quan tâm Phong Tầm, nhưng đôi mắt lạnh băng kia đang nhìn chằm chằm Phụng Vũ: “Người muốn tự đi ra, hay muốn ta đưa người đi?”

Có ngụ ý, chính là muốn đá Phụng Vũ đi .

Các vị là thái tử Đế Đô, ta quả thực trèo cao không nổi! Phụng Vũ cười lạnh một tiếng: “Cáo từ!”

“Huyền Dịch!” Phong Tầm tức giận, ánh mắt phẫn nộ: “Người quá vô tình? Tiểu Ngũ không phải người xấu, nàng mới là người xui xẻo nhất, ngay từ đầu bị Quân lão liên lụy, bị Hỏa Vân Cự Ưng bắt đi, sau lại lại bị ta cản đường, thiếu chút nữa bị Đại Giác Huyết Ong cắn chết, khó khăn lắm mới được an toàn, người lại muốn đuổi nàng đi!!”

“Nàng ta là người tốt hay là người xấu, có liên quan tới ta?” Huyền Nhị nhìn chằm chằm Phong Tầm, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, ẩn chứa hàn khí: “Người đã quên tính khí Quân lão đại?”

Vị kia chính là người không ai dám đến gần, chỉ cần trầm lặng, tất cả mọi người đều im như ve sầu mùa đông. Hơn nữa, hắn có sự nghiêm khắc không ai có!

Phong Tầm tức giận cắn môi !

Huyền Dịch lại nói: “Huống chi nhiệm vụ lần này quan trọng như vậy, vạn nhất nàng ta là gian tế?”

Phong Tầm phì cười: “Người cảm thấy một nha đầu không có linh lực như Tiểu Ngũ, có thể cướp đi Tiên Linh Quả của chúng ta ?!”

“Phong, tiểu, tam!” Huyền Dịch tức giận thực sự! Tiên Linh Quả hắn cứ nhiên lại nói ra, có mang nào không vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Người Không Chết?

Phong Tầm xem Phụng Vũ như người một nhà, nhưng Huyền Dịch thì không như vậy, ngược lại, hắn đối Phụng Vũ bài xích ra mặt.

Phụng Vũ không để tâm tới sự thù ghét của Huyền Dịch, hiện tại trong đầu nàng đều là, Tiên Linh Quả! Luyện được xong có thể làm cho nàng lại bắt đầu tu luyện lại từ đầu trở lại đỉnh núi Tiên Linh Quả!

Lúc đầu Phụng Vũ còn cười nhạt trong lòng, các người không cho ta đi cùng, ta không cam tâm tình nguyện ! Nhưng bây giờ nàng thay đổi chủ ý.

Dựa vào Quân Lâm Uyên thông minh cơ trí, đã từng tu luyện, lại thêm người hỗ trợ, cơ hội lấy được Tiên Linh Quả coi như không có mười cũng được chín .

Nếu như nàng lúc này rời khỏi như thế, nói không chừng nàng đời này sẽ chẳng bao giờ có duyên với Tiên Linh Quả, như vậy, nàng cả một đời cũng chỉ có thể làm một Phụng Vũ bình thường , bị người ta miệt thị.

Cam tâm sao? Tuyệt đối không!

Cho nên, nàng nhất định phải ở bên cạnh họ hành sự tùy theo hoàn cảnh! Thừa cơ cướp đoạt Tiên Linh Quả! Bất kể như thế nào, lần này nàng cũng đã quyết tâm rồi!

“Lại âm ỉ rồi?”

Ngay tại cái bầu không khí gương gao này, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Quân lão đại!” Phong Tầm nhìn thấy kia giữa không trung một thiếu niên hạ xuống, trong mắt sáng lên! Vội vàng lao tới.

Phượng Vũ cũng vô thức nhìn qua.

Thiếu niên với dung nhan xuất chúng, có một khí chất tuyệt thế phong thần.

Khí của hắn cực mạnh, vừa xuất hiện liền là khổng chế tuyệt đối nhân vật chính, hết thấy chung quanh đều bởi vì phụ trợ hắn mà âm đạm phai mờ.

Đi theo phía sau hắn là một vị đáng người thẳng, hình dáng như đao gọt thâm thúy – một quân gia trung niên, nhưng bởi vì Quân Lâm Uyên khí chất phi thường, hắn cơ hồ cũng bị coi nhẹ.

Không biết Quân Lâm Uyên tới lâu chưa, cũng không biết hắn nghe được bao nhiêu.

Ánh mắt Phong Tầm gắn chặt nhìn vào Quân Lâm Uyên: “Quân lão đại, Phong Tiểu Ngũ bị huynh chôn sống trong Băng Phong Sâm Lâm, lại bị đệ mang vào trong Băng Phong Sâm Lâm, hiện tại nàng ta một mình ở trong Băng Phong Sâm Lâm, căn bản không có cách nào sinh tồn, chạy không thoát, hay là chúng ta đưa nàng ta đi theo?!”

Huyền Dịch ôm kiếm cười lạnh, Phong Tiểu Tam chắc có lẽ phải thất vọng rồi, Quân lão đại là hạng người gì? Người khác chết ở trước mặt hắn, hắn cũng không nhìn một cái lãnh khốc tuyệt tình, trông cậy vào hắn có thể đồng cảm? Quả thực buồn cười!

Quân Lâm Uyên cặp mắt lạnh thấu xương lườm Phượng Vũ một chút: “Người không chết?”

Từ khi chim ưng Hòa Vân Cự bay lên, đụng vào vách núi một mạch mà xông vào đầm sâu, liên tiếp những động tác như nước chảy mây trôi, Quân Lâm Uyên đối với nàng không thể không khắc sâu ấn tượng.

Phượng Vũ hít sâu một hơi!

Quả nhiên, Quân Lâm Uyên khi nhìn thấy được nàng, hắn vẫn là thờ ơ đối với tính mạng của nàng thôi.

Phượng Vũ biết, nếu như lúc này nàng cười lạnh một tiếng, người tựa hồ rất hi vọng ta chết, Quân Lâm Uyên tuyệt đối sẽ không nề mặt mũi sẽ nói với nàng một câu, người có chết hay không với ta có liên quan gì?

Cho nên, không thể hành động theo cảm tính! Nề mặt Tiên Linh Quả, thời điểm này, vẫn là nên kiềm chế!

Phượng Vũ hít sâu một hơi, trên mặt cố nặn ra một nụ cười: “Bởi vì cái gọi là đại nạn không chết, tất có hậu phúc, ta tin rằng vận khí sau này của ta sẽ không hề tệ.”

Quân Lâm Uyên ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm Phượng Vũ, từ đầu đến chân.

Ánh mắt của hắn tinh mịch, như ra khỏi vỏ lưỡi đao, để cho người ta phải run sợ.

Quân Lâm Uyên càng trầm mặc, không khí chung quanh càng cứng lại.

Huyền Dịch cười lạnh, hắn biết, Quân lão đại không thể để người ngoài đi cùng.

Ngay tại lúc Phong Tầm cho rằng đã vô vọng, Quân Lâm Uyên lại nhíu đôi lông mày phong trần mắt, nhìn Phong Tầm lạnh lùng nói: “Chuyện mang người đi, người tự phụ trách.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Người Không Cần Đối Tốt Với Ta Như Vậy

Phong Tầm chút nữa thì nhảy dựng lên: “Quân lão đại! Người nói thật chứ?! Thật sự cho ta mang nàng đi?! Đây là sự thực sao? Trời ạ!!!”

“Tốt nhất là đừng cứ mang theo.” Quân Lâm Uyên nghiêm túc đề nghị.

Luôn luôn bị xem là người lạnh lùng như Huyền Dịch, giờ phút này cũng phải mở to hai mắt!

Cái này không đúng!

Quân lão đại sao lại đáp ứng? Đây không phải thói quen làm việc của hắn! Hắn theo bản năng nhìn Quân Lâm Uyên một chút.

“Khó mà làm được! Một tiểu nha đầu như vậy nhưng ta lại muốn che chở cho nàng!” Phong Tầm đắc ý nói, “Ta là Phong tiểu tam, nàng là Phong tiểu ngũ, ta không chiều cổ nàng, ai chiều cổ nàng?”

Quân Lâm Uyên không để ý tới dáng vẻ dương dương đắc ý của Phong Tầm, ánh mắt nhìn về phía Huyền Dịch.

Không cần nói thêm lời thừa thãi, Huyền Dịch lập tức ngầm hiểu: “Đã tra rõ ràng, Tiên Linh Quả sinh trưởng ở Huyền Băng sơn cốc, chỉ có điều cụ thể ở nơi nào vẫn còn cần cẩn thận tra tìm.”

Phượng Vũ trong nháy mắt tim đập nhanh!

Huyền Băng sơn cốc... Không sai! Đó chính là nơi ở của Tiên Linh Quả !

Tiên Linh Quả, Tiên Linh Quả! Chỉ cần lấy được Tiên Linh Quả, nàng liền có thể lại tu luyện từ đầu! Nàng liền không còn là phế vật Phượng Vũ!

Tại cái nơi lấy uy lâm trọng này, thực lực đại biểu cho tất cả! Nghĩ đến đây, Phượng Vũ nắm chặt nắm đấm !

Quân Lâm Uyên lạnh lùng gật đầu, trực tiếp mang theo quân binh lên đường.

Muốn đi đến Huyền Băng sơn cốc, nhất định phải vượt qua Hòa Diễm Sơn, dọc con đường này tốc độ mọi người đều rất nhanh.

Dòng suối, rừng cây, cao phong... Ngăn không được bọn bước chân lao vun vút của họ.

Trên đường, Phong Tầm thỉnh thoảng quan tâm hỏi han Phượng Vũ: “Tiểu nha đầu, ngươi thật sự không sao chứ?”

Trong đoàn, chỉ có Phượng Vũ là không có linh lực chỉ dựa vào thể có thể chống đỡ.

Phượng Vũ nhìn chằm chằm bóng lưng lạnh lùng Quân Lâm Uyên cùng Huyền Dịch kia, trên mặt gọi lên một nụ cười ngọt ngào : “Đương nhiên không có vấn đề gì rồi, có thể có vấn đề gì chứ? Thân thể ta rất tốt .”

Phong Tầm thấy nàng sắc mặt tái nhợt, nhưng bởi vì sợ bị bỏ lại mà ra vẻ kiên cường lạc quan, không khỏi xót xa trong lòng : “Hay là ta công ngươi ?”

Phượng Vũ vẫn không nói gì, phía trước Huyền Dịch bỗng nhiên xoay người.

“Nếu như không kiên trì được, từ bỏ sớm một chút, miễn cho liên lụy toàn bộ đội ngũ.” Huyền Dịch nhìn chằm chằm Phượng Vũ, thanh âm lạnh lùng: “Càng đi lên, ma thú càng là lợi hại, khi đó coi như ngươi muốn đi cũng đi không được!”

Phong Tầm trừng mắt Huyền Dịch: “Ta nói Huyền tiểu nhị, mặc dù đây là sự thật, nhưng ngươi không thể nói dễ nghe một chút sao?”

Phượng Vũ: “...”

Huyền Dịch lạnh hừ một tiếng, đi đến phía trước cùng Quân Lâm Uyên .

Phong Tầm gặp Phượng Vũ cúi đầu thấp xuống, cho là nàng thương tâm, xoa xoa nàng cái đầu nhỏ: “Tiểu nha đầu ngươi yên tâm, Huyền tiểu nhị là như vậy, ngươi đừng quan tâm đến hắn, còn có ta đây! Đến đây, ca ca công ngươi.”

Phong Tầm nhìn Phượng Vũ, thấy nàng gắng gượng lại đau lòng, không ngừng quan tâm nàng.

Phượng Vũ lại xem thường.

Lạnh lùng ác miệng có là gì? Chỉ cần có thể tới Tiên Linh Quả, chỉ cần có thể lại tu luyện từ đầu, những gì phải chịu đựng bây giờ cũng chẳng là gì.

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ lại hơi có chút áy náy nhìn Phong Tầm một chút.

Phong Tầm luôn đối xử với nàng rất tốt, mà nàng lại lợi dụng hắn để tiếp cận đồng bọn của hắn ... Chỉ hi vọng, tại chuyện này về sau, sẽ không tổn thương đến sự chân thành lạc quan tinh khiết của thiếu niên này.

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ cười khổ lắc đầu: “Ngươi không cần đối ta tốt như vậy...”

“Nha đầu ngốc, ta không tốt với ngươi, chẳng nhẽ lại đối tốt với Huyền tiểu nhị ? Nói đến đây ngươi cũng là thật là xui xẻo.” Phong Tầm xoa xoa cái đầu nhỏ của Phượng Vũ .

Đoàn người này cũng không vì Phụng Vũ mà nửa đường nghỉ chân, mãi cho đến trắng lên giữa trời, bọn hắn mới dừng lại cắm trại.

Lúc đến doanh trại, Phụng Vũ hai mắt tỏa sáng.

Chỉ gặp ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tiểu Nha Đầu Kiên Cường

Phụng Vũ nhìn cảnh vật trước mắt đột nhiên mắt sáng lên, trên bầu trời cao xanh từng đàn chim nối đuôi nhau bay từng đàn.

Phía trước địa thế bằng phẳng, thảm cỏ xanh mát rộng vô biên, cảm giác tươi mới cùng thanh tươi khi có cơn suối nhỏ bắc ngang qua. Thảm cỏ xanh mướt mềm mịn được bao phủ bởi tấm khăn len mềm mại và thanh khiết, cao quý và tao nhã lại còn mang phảng phất phong cách của dân du mục.

Trên tấm thảm len rộng là chiếc bàn ăn bằng gỗ cổ, nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại toát lên vẻ cao quý kết hợp với sự tao nhã, quả thực là đồ đắt tiền.

Trên bàn đã bày sẵn khăn phủ bàn cùng những dụng cụ ăn uống, sứ trắng, ly hồ phách, cùng những dụng cụ ăn uống khác được đánh một cách sáng bóng, vừa nhìn đã biết là những đồ dùng này bình thường đều được bảo dưỡng rất cẩn thận.

Cỏ địa trung hải là một loại cỏ cổ, có ba ngành, thân cây to khỏe vươn tới các vách núi. Phần mở rộng ra các vách đá đã tạo lên một ngôi nhà trên cây, từ xa nhìn lại ngôi nhà được bao quanh bởi lớp sương mù dày đặc, giúp con người ta cảm nhận được bầu không khí cổ xưa cũng như huyền bí của nơi đây.

Trái tim của Phụng Vũ bỗng trở lên rộn ràng. Đây đâu phải là nơi dã ngoại tầm thường mà đây là một danh thắng cổ xưa.

Hãy tưởng tượng nếu như ngày thường nàng vào rừng Băng Phong, trốn tránh mọi thế sự, ung dung nhìn mọi người sống qua ngày, đó thật sự là điều cao quý và tinh tế.

Vào thời điểm này phía ngôi nhà xuất hiện một vài chi tiết nhỏ.

Phụng Vũ đột nhiên nhớ lại, trước đây nàng cùng Quân Lâm Uyên ở cùng một chỗ, nhưng lúc đó lại không thấy Phong quân gia đâu.

Phong Tầm cười mờ, vui vẻ vẫy tay gọi Phong quân gia: "Phong quân gia, chúng ta đi đường xa vất vả, may mà có người đã ở đây thu xếp, nếu không chúng ta sẽ rất vất vả rồi."

Phong quân gia xinh đẹp cao quý, gạt đầu, niềm nở dùng chiếc khăn tay màu trắng đặt lên tay Quân lâm Uyên.

Cùng lúc đó Phong Tầm thấy Phụng Vũ vẫn đang ngơ ngác đứng chôn chân tại chỗ, liền gọi: "Người qua đây".

Phụng Vũ từ chối. Nhưng một giây sau đó, nàng đã bị Phong Tầm ấn xuống ngồi trên ghế.

Phong Tầm nhìn xuống chân của Phụng Vũ, bảo nàng tháo đôi giày ra: "Chân người bị thương rồi, tháo giày ra, ta xem vết thương cho" ..Nhưng vừa mới động vào thì Phụng Vũ đã phải hét lên vì quá đau.

Vết thương có vẻ như rất nghiêm trọng. Phong Tầm cau mày nhìn nàng: "Người bị thương nặng như thế, tại sao không nói ra, mà lại chịu đựng, chịu đau như vậy chứ".

Máu chảy ra ngấm vào đế giày, máu chảy ra càng nhiều càng tạo thành lớp keo vững chắc, đến mức bây giờ không thể tháo ra được.

Phụng Vũ liếc nhìn Quân Lâm Uyên, vì Tiên Linh quả nàng đã phải trải qua bao vất vả, không bị lí do thể lực mà bị cấm tham gia được.

Lúc này Quân Lâm Uyên cũng đang nhìn nàng, hai người 4 mắt nhìn nhau.

Phụng Vũ hơi lo lắng, nhưng Quân Lâm Uyên lại chẳng hề quan tâm, mặc nhiên mà lướt qua cô.

Phụng Vũ nghĩ hẳn ta không nên vui mừng sớm như thế chứ.

Sau đó lắc lắc tay Phong Tầm nói: "Ta thật sự là không sao hết, không phải lo."

Phong Tầm làm sao có thể không quan tâm nàng được chứ. Tiểu cô nương mang số phận đau khổ, luôn không gặp may mắn, từ khi hấn biết nàng, nàng luôn bị như vậy. Bây giờ bị thương tới mức này lại còn bảo người khác không cần phải quan tâm. Thật đúng là một tiểu nha đầu bướng bỉnh mà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giản, Trục, Nhưng, Tiểu!

Phong Tầm quay đầu gọi : "Phong quản gia ,Phong quản gia . "

Phong quản gia từ nhỏ đã chăm sóc người tiền nhiệm * * * của Quân Lâm Uyên, từ khi Quân Lâm Uyên sinh ra bà liền đảm nhiệm chức Đại Tổng Quản, luôn luôn bên cạnh chăm sóc hấn, thế nên đối với Phong Tầm, bà cũng hiểu rất rõ .

Không ai có thể biết được tu vi của Phong quản gia ra sao, vì từ trước đến nay bà chưa từng động thủ.

Không có ai dám trêu chọc bà vì những người đã từng trêu chọc bà đều đã chết.

Phong quản gia chậm chậm bước tới, trên tay là chậu nước ấm cùng với thuốc trị thương .

Máu khô kết dính chặt vào với giày, rất khó có thể tháo giày ra khỏi chân, nếu như không cắt rách thì vết thương sẽ ngày càng trở lên nghiêm trọng.

Phong Tầm ngay từ đầu đã muốn cắt bỏ đôi giày này nhưng Phượng Vũ kiên quyết không chịu.

Thế nên hấn chỉ có thể rót nước nóng vào đôi giày nhỏ của Phượng Vũ, thời điểm hấn rót nước nóng vào, hấn rõ ràng cảm nhận được Phượng Vũ hơi chau mày .

“Không đau không đau, một lúc sẽ tốt hơn, nhưng nếu như vết thương của ngươi không được xử lý tốt thì ngày mai chân ngươi khó có thể đi lại bình thường được”, Phong Tầm giống như một người anh trai khuyên nhủ nàng.

Để cho nước ấm ngấm vào, Phong Tầm mới từ từ rút chân của nàng ra khỏi đôi giày nhưng vì vết thương đã làm chân sưng lên, khó có thể rút ra được.

Thời điểm đôi giày rút ra khỏi chân, tất cả mọi người có mặt ở đó đều khiếp sợ.

Bàn chân, máu chảy đầm đìa lại còn sưng tấy. Nhìn qua thật khiến người ta... giật mình hoảng hốt.

Phong Tầm lúc đó nhìn thấy mà đau lòng chết đi được.

Huyền Dịch nhíu mày nói: "Với tình trạng này, ngày mai làm sao mà tiếp tục lên đường tiếp được, hay là để nàng ta lại nhé .

Giờ là lúc nào mà hấn có thể nói những lời như vậy. Phong Tầm quay đầu lại lườm Huyền Dịch : "Huyền tiểu nhị “

"Làm sao?"

"Nhấc tay phải của ngươi lên, sờ vào lương tâm của ngươi đi, sau đó trả lời ta nó có đau không?"

Huyền Dịch: " Ta chẳng muốn nói chuyện với ngươi nữa, ta đi sẵn đây. "

Từ đầu đến cuối, Quân Lâm Uyên ngoại trừ nhìn liếc nhìn Phượng Vũ nhiều hơn một chút, cau mày nhiều hơn một chút ra, thì chẳng hề biểu lộ bất kì biểu cảm dư thừa nào.

Phong Tầm can trọng giúp Phượng Vũ bôi thuốc, sau khi bôi xong, liền cảnh cáo nàng ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế đừng lộn xộn.

Mà lúc này, Huyền Dịch mang theo một con Đê Huyết Mi Lộc trở về, phía sau hấn còn có một tiểu cô nương có tướng mạo đáng yêu giống như con nai kia vậy.

"Mộc Dao tiên tử?", Phong Tầm sau khi nhìn thấy vị cô nương phía sau Huyền Dịch liền hỏi : "Ngươi tại sao lại đưa nàng ta đến đây".

Phong Tầm làm sao mà không biết Mộc Dao tiên tử được chứ? Trước đó khi hấn ở Vân Lai Lầu, Mộc Dao tiên tử cũng ở đó, mặc dù nàng ta đội mũ che khuất hơn phân nửa hình dáng, thế nhưng, vẫn chạy không thoát khỏi đôi mắt Hỏa Nhân Kim Tinh nhiều năm tu luyện của Phong Tầm.

Huyền Dịch đem Đê Huyết Mi Lộc để xuống trước mặt Phong quản gia, quay lại nhìn Phong Tầm một cái: "Chẳng lẽ chỉ có ngươi mới có thể mang theo

tiểu nha đầu, ta không được phép mang theo sao?"

Phong Tầm cứng họng, chỉ tay vào mặt Huyền Dịch "Ngươi ngươi ngươi, qua đây cho ta."

Phong Tầm kéo hẳn đến chỗ không có người sau đó mới nhỏ giọng nói : ‘Huyền Dịch, ngươi điên rồi hay sao? Mộc Dao tiên tử là loại người

như thế nào? Ngươi thừa biết nàng ta là vẫn luôn ái mộ lão đại, ngươi không biết Quân Lão đại ghét nhất là cái loại người này sao?, ngươi còn dẫn dắt nàng ta về đây."

Huyền Dịch cũng là bất đắc dĩ : " lúc ta đi săn Đề Huyết Mi Lộc, không cẩn thận làm nàng ta bị thương ,với lại nàng ta cũng là biểu muội của ta, thân thích đó .

Phong Tầm hít một hơi sâu : "Ngươi dẫn người về, vậy người tự chịu trách nhiệm đi "

Trong lúc Huyền Dịch và Phong Tầm thì thầm to nhỏ, thì ánh mắt của Mộc Dao tiên tử đã hướng về phía Phượng Vũ .

Bởi vì lúc trước có gặp qua ở Vân Lai lâu rồi, cho nên Mộc Dao tiên tử đối Phượng Vũ có ấn tượng khá sâu đậm. Vị tiểu cô nương dung mạo tầm thường này, tâm cơ lại cực kỳ thâm hiểm, làm bộ bị Hỏa Vân Cự Ưng bắt đi, từ đó mà có màn Quân Lâm Uyên anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó liền có lí do lưu lại bên cạnh hắn.

Nàng ta nghĩ rằng làm như vậy có thể chiếm được trái tim của Quân Lâm Uyên hẳn sao?Giản, trực, nhưng, tiểu!.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tả Thanh Loan?

Mộc Dao Tiên Tử dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Phượng Vũ, nhìn từ trên xuống dưới, trong ánh mắt không hề che giấu cái nhìn không thiện cảm.

Quân Lâm Uyên đang tu luyện trong nhà gỗ, Phong quân gia ở bận rộn chuẩn bị bữa tối, Phong Tầm cùng Huyền Dịch ở một bên thì thầm to nhỏ, không ai để ý tới nơi này.

Vì thế, Mộc Dao Tiên Tử từ từ đi đến trước mặt Phượng Vũ, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm nàng, hạ giọng ghé sát vào nàng, khinh miệt nói: "Ngươi, thực, xấu."

Phượng Vũ đang muốn ngắm nhìn dung nhan tuyệt trần của nàng ta, liền bị những lời này của Mộc Dao Tiên Tử làm cho bực tức, nàng kinh ngạc nhìn vị tiểu cô nương dung nhan xinh đẹp tuyệt trần trước mặt: "A? Ngươi nói gì cơ?"

Mộc Dao Tiên Tử cười lạnh một tiếng, lại hạ giọng khiêu khích: "Ta nói, vẻ ngoài của ngươi thật xấu! Dù xấu không phải là sai, nhưng cái sai của ngươi là tự mình đa tình, với khuôn mặt này của ngươi, ngay cả tư cách làm nha hoàn bên cạnh Quân Lâm Uyên cũng không có!"

"A?" Phượng Vũ có chút phản ứng không kịp.

"Há." Phượng Vũ sau một lúc cuối cùng cũng có chút ý thức, lời nói vừa phát ra từ miệng Mộc Dao Tiên Tử, là đang nói mình là nữ nhân đa tình bên cạnh Quân Lâm Uyên

Phượng Vũ theo bản năng đưa tay lên sờ mặt mình.

Trước khi ra ngoài Phượng Vũ đã dùng lớp phấn vàng nghệ che đi dung nhan mỹ miều khuynh nước khuynh thành của nàng, lại sửa đi đường nét trên khuôn mặt, cho nên nàng có hiện tại quả thật là một nữ nhân nhan sắc tầm thường không hơn không kém.

Mộc Dao hiện tại bị phản ứng vừa rồi của Phượng Vũ làm cho tức giận!

Nàng ta khiêu khích như vậy, mà con nha đầu xấu xí này vẫn không tức giận? Nha đầu đúng là đồ không có não a?

Đúng lúc này, giọng của Phong Tầm đột nhiên truyền đến: "Các ngươi nói chuyện đến đâu rồi? Tại sao ta lại nghe thấy chuyện xấu đẹp ở đây nhỉ?"

Mộc Dao Tiên Tử nhìn thấy Phong Tầm, thái độ nhanh chóng thay đổi 180 độ, trên gương mặt thanh tú của nàng lập tức xuất hiện nụ cười dịu dàng ngọt ngào, " Phong tiểu vương gia, ta vừa mới nói, sự tỷ nhà người thật đẹp quá đi."

Phong Tầm hừ nhẹ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Phượng Vũ.

Mộc Dao ngẩng đầu nhìn lên liếc mắt một cái kia tòa nhà kia, bởi vì nơi Quân Lâm Uyên tu luyện cách đó chưa đầy 10 mét, cho nên trái tim nàng ta sớm đã nhận nhận, thậm chí phải nói những gì, nếu có thể khiến Quân Lâm Uyên chú ý thì càng tốt.

Vì thế, Mộc Dao Tiên Tử rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, liền cười hỏi Phong Tầm: "Phong tiểu vương gia, người còn nhớ sư tỷ của ta không?"

"Tà Thanh Vân?" Phong Tầm thuận miệng hỏi.

Mộc Dao Tiên Tử xua tay: "Sư tỷ của ta không thích nhất là người khác nhắc đến tên cũ của người, tên hiện tại của người là Tà Thanh Loan, thanh loan hóa phượng, chim loan vua của các loài chim."

Không ai để ý tới, Phượng Vũ đang ngồi chống cằm hồn bay trên mây, vừa nghe thấy tên liền nhũn mày, thân hình hơi cứng đờ.

Tà Thanh Loan? Cái tên này đã lâu không có ai nhắc đến trong trí nhớ của nàng?

Phong Tầm đối với Tà Thanh Loan dường như rất hứng thú, hỏi: "Tên này, ngược lại rất khí phách, nàng ta hiện tại rất xứng với cái tên này?"

Huyền Dịch cũng kéo ghế ra, ngồi đối diện Mộc Dao Tiên Tử.

Quân Lâm Uyên cũng chậm rãi đi đến.

Phong quân gia đứng chờ ở một bên, sớm đã kéo ghế ra, chờ đợi Quân Lâm Uyên tiến vào vị trí, rồi liền đẩy ghế vào.

Sau đó liền bắt đầu dâng từng món ăn lên.

Quân Lâm Uyên vừa đến, tất cả sự chú ý của Mộc Dao tiên tử liền dồn hết trên người Quân Lâm Uyên, đôi mắt sâu và đen nhìn chăm chăm Quân Lâm Uyên, giống như cả linh hồn đều bị hút đi vậy, ánh mắt không chút dịch chuyển.

"Khụ khụ khụ ——" Phong Tầm khụ khụ hai tiếng.

Mộc Dao tiên tử lúc này mới phục hồi lại tinh thần, hai má ngày càng hồng lên, nàng xấu hổ dùng tay vuốt tóc: "Vừa rồi ta nói đến đâu rồi nhỉ?"

"Tà Thanh Loan?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ừm!

"Đúng vậy! Sư tỷ của ta Tà Thanh Loan, hiện tại rất lợi hại!" Hai mắt Mộc Dao tiên tử sáng lên, mang theo tia đắc ý, "Người tám tuổi đã đến Bích Lạc cung, chín tuổi liền tiến vào Linh Sư bang, mười tuổi cầm Linh Sư bang thứ nhất, mười một tuổi tiến vào Linh Tông bang, mười hai tuổi cầm Linh Tông bang đệ tam, hiện tại đã mười ba tuổi, cùng chúng ta nói, Đại sư tỷ rất có thể ở năm nay bắt được Linh Tông bang thứ nhất!"

"Ô, cái này đúng là khó lường, ngược lại cũng chẳng kém cạnh chúng ta." Phong Tầm tán thưởng nói, "Thật là hậu sinh khả úy a, xem ra chúng ta phải cố gắng, kẻo có ngày bị hậu bối vượt mặt."

Mộc Dao tiên tử đắc ý chống cằm: "Sư phụ ta nói, Tà sư tỷ là đồ đệ có tài năng nhất mà ông đã từng thu nhận, lão gia còn thường xuyên cảm thán, thật may năm đó người mà ông thu nhận là Tà sư tỷ, mà không phải là một người khác."

"Một người khác?" Phong Tầm tò mò, "Ai vậy?"

Mộc dao tiên tử cười nhạo một tiếng: "Còn có thể là ai nữa? Phượng Vũ Bái, chính là tiểu thư thiên tài Đế Đô năm đó, hiện tại cũng chỉ là phế vật của Bắc Cảnh Thành mà thôi."

Huyền Dịch nhũn mày nhìn Mộc Dao tiên tử một cái.

Mộc Dao tiên tử vừa cười vừa hỏi: "Ta lúc nhỏ không sống ở Đế Đô nên không biết, nhưng các người chẳng phải từ nhỏ đến lớn đều ở Đế Đô sao? Chẳng lẽ năm đó các người không quen biết Phượng Vũ?"

"Như thế nào gọi là không biết?" Phong tầm tức giận nói, "Lại nói tiếp, năm đó tiểu nha đầu Phượng Vũ Nhan sắc của nàng là đẹp nhất, còn tuổi nhỏ đã được gọi là mỹ nhân, kia dung nhan đẹp đến mức giống như tinh điều ngọc mài vậy, da nàng nõn nà, sương phoi trắng tuyết, rất đẹp! Làm cho

người ta hận không thể cướp về nhà sủng ái!"

Một bên Phụng Vũ đang vui đùa, yên lặng và com vào miệng. Nàng cái gì cũng chưa nghe thấy. Cái gì cũng nghe không nghe

Ai mà chẳng nói xấu sau lưng người khác? Ai mà chẳng bị người khác nói xấu sau lưng? Nhưng là các người, đối với đương sự mặt bát quái là nàng, như vậy thật sự đại trượng phu sao?

Cũng may dung nhan hiện tại của nàng giống như các cô gái bình thường khác, nếu không thì. Ai.

Phụng Vũ có ý đồ lảng sang chuyện khác: "Món chân nai nướng này rất thơm a mùi vị quả không tồi, Phong quân gia đích quả là có tay nghề, các người mau nếm thử đi?" Sau đó xin đừng nói về bản cô nương nữa có được không? !

Nhưng mà, tất cả bọn họ đều không để ý đến lời nói của Phụng Vũ, bọn họ tiếp tục trò chuyện Tiểu Phụng Vũ của năm đó.

Mộc Dao tiên tử có chút không vui hai tay chống cằm, đôi mắt nhìn chằm chằm Phong Tầm: "Khi còn nhỏ Phụng Vũ đẹp tới mức đó sao? Ngươi cảm thấy được nàng ta sau khi lớn lên, có đẹp bằng ta không?"

Đối với dung mạo, Mộc Dao tiên tử vẫn là rất tự tin, thân là thánh nữ của Bích Lạc cung, dung nhan của nàng sánh tầm được với Tả Thanh Loan sư tỷ của nàng, những người khác đều không bằng nàng.

Phong Tầm đảo mắt nhìn Mộc Dao tiên tử một cái, không có ý tốt nhủ mày hỏi: "Ngươi thật muốn biết?"

"Ân! Tiểu vương gia ngươi nói mau, ta muốn nghe lời nói thật!" Mộc dao tiên tử rất nghiêm túc, đôi mắt ngân ngấn nước mở to chờ đợi, chờ đợi Phong Tầm khen nàng.

Phong Tầm trầm nghĩ rằng, ngươi còn không sợ, ta đây đã có thể nói thật .

"Không cần biết dung mạo hiện tại của Phụng Vũ có đẹp hay không, dù sao dựa theo dung mạo năm đó của nàng mà nói, diện mạo này của ngươi, không có đủ tư cách để so sánh với nàng." Phong Tầm vừa lắc đầu vừa nói. Hắn nhớ rõ năm đó nha hoàn bên cạnh Phụng Vũ, bộ dạng cũng khá đẹp.

"Ngươi!" Mộc Dao hiện tại thật sự tức điên lên rồi, !

Nàng tức giận đến hốc mắt đỏ bừng, nước mắt thiếu chút nữa sẽ tuôn hết ra .

Phong Tầm không biết rằng nữ nhi nói khóc là khóc, bị dọa đến mức hoảng sợ: "Này! Là ngươi muốn nghe ta nói lời nói thật, ta mới ăn ngay nói thẳng như vậy, ta lại không có lừa ngươi, không tin ngươi hỏi ngươi biểu ca a, Huyền Dịch ngươi đừng giả chết a, ngươi mau nói rõ đi, có phải Phụng Vũ lúc còn nhỏ rất đẹp hay không? Đúng rồi, Huyền tiểu nhị, nếu ta nhớ không nhầm, khi đó ngươi cũng từng khen nàng mà, ngươi nói Tiểu Phụng Vũ trưởng thành nhất định sẽ rất đẹp, đúng không? !"

Phụng Vũ hít sâu một hơi: "." Các ngươi những người này, làm sao lại yêu bát quái đến vậy? Làm sao có thể nói ra những lời như vậy chứ? Quả thực.

"Ừm." Huyền dịch gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thiên Tài Tiểu Phụng Vũ

"Ừm." Huyền Dịch gật đầu đồng ý.

Nhất thời, không gian yên lặng, không một tiếng động!

Quân Lâm Uyên vẫn như cũ ưu nhã dùng bữa, nhưng mắt hắn lại nhìn chằm chằm về phía Huyền Dịch, khuôn mặt phong thần tuyệt thế, hơi nhíu xuống.

Mộc Dao tiên tử trừng mắt nhìn Huyền Dịch, khóc không ra nước mắt: "Tiểu vương gia khi dễ ta còn chưa tính sổ, huynh là biểu ca ta a, vì cái gì ngay cả huynh cũng khi dễ ta ô ô ô —— "

Phong Tầm nhếch mày đắc ý: "Các ngươi nhìn xem? Ta nói không sai chứ? Huyền tiểu nhị là đã từng khen nàng!"

Mộc Dao tiên tử tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nàng giận dữ quay đầu, lại nhìn thấy đôi mắt im lặng không hề đề phòng của Phụng Vũ.

Đây là.. nàng ta đang cười nhạo mình sao? !

Mộc Dao tiên tử cực kỳ tức giận, trừng mắt nhìn Phượng Vũ: "Ngươi nhìn cái gì vậy! Xem như dáng dấp của ta không đẹp bằng Phượng Vũ, nhưng cũng dễ nhìn hơn ngươi một ngàn lần, gấp một vạn lần, ngươi đúng là cái đồ quái dị!"

Trong miệng Phượng Vũ đang gặm một khúc xương đầu bò, bất đắc dĩ ngẩng mặt lên nhìn Mộc Dao tiên tử đột nhiên nổi giận với nàng, im lặng than trời... Nàng trêu ai ghẹo ai sao?

Nhìn dáng vẻ vô tội trên mặt Phượng Vũ, Phong Tầm rất không vui, trừng mắt nhìn Mộc Dao tiên tử: "Ngươi sao lại công kích nàng ấy? Tiểu Ngũ nhà ta mặc dù dung mạo không được đẹp cho lắm, nhưng tâm địa thiện lương, thuần khiết vô hại, đáng yêu hơn ngươi nhiều."

Phượng Vũ đều không có ý tứ ghen ghét ánh mắt Phong Tầm.

Con mắt nào của hắn trông thấy nàng tâm địa thiện lương, thuần khiết vô hại rồi? Nàng rõ ràng là một con cáo già đội lốt cừu non mà, một tên trộm luôn chờ thời cơ tốt để cướp đoạt Tiên Linh Quả a.

Mộc Dao tiên tử nắm chặt tay lại, khuôn mặt yêu kiều tức giận đến mức đỏ hết lên: "Ý của ngươi là nói, ta đây tâm địa không thiện lương, ta không thuần khiết vô hại, ta không đáng yêu sao?"

Phong Tầm cười mà như không cười: "Người tâm địa thiện lương, sẽ vừa thấy mặt người khác liền mắng người ta xấu sao?"

Hắn nghe thấy rồi! Thì ra ngay từ đầu hắn đã nghe thấy! Mộc Dao tiên tử sợ hãi trừng mắt nhìn Phong Tầm, thân hình trong phút chốc cứng ngắc lại!

Tâm trạng tiểu nha đầu ổn hơn một chút, sau đó không hề sợ hãi mà trừng mắt lên: "Vi vậy, ngươi đã nghe thấy ta mắng nàng ta xấu, vì muốn trả thù cho nàng ta, cho nên mới có ý nhắc lên Phượng Vũ, cố ý nói nàng xinh đẹp hơn ta, đúng không? Tiểu vương gia, kỳ thật ngươi cũng không biết dung mạo hiện tại của Phượng Vũ như thế nào, đúng không?"

Phong Tầm chậm rãi xé một miếng Đê Huyết Mi Lộc tươi non nhiều chất lỏng nóng lên, không sợ hãi cong môi trả lời: "Mẫu thân của nàng là đệ nhất mỹ nữ của Quân Vũ Đế Quốc, có một mẫu thân như vậy, dung mạo kia của nàng có thể kém đi sao? Ta nói này tiểu nha đầu Mộc gia, ngươi cũng đừng cứng đầu đòi so sánh với người ta nữa, vì ngươi căn bản không đáng để so với nàng."

"Ngươi ——" Mộc Dao vô cùng vô cùng tức giận, nàng đập tay xuống bàn: "Được lắm! Chờ sau khi xuống núi ai cũng không được đi, chúng ta đi đến Phượng gia xem xem, ta vẫn không thể tin, Mộc Dao ta còn không bằng tiểu phế vật kia!"

Phượng Vũ: "... " Cái gì gọi là tai bay vạ gió, nàng bây giờ xem như đã biết.

Nhưng mà cũng may, chủ đề liên quan đến nàng cuối cùng cũng kết thúc, nàng rốt cục có thể an tâm ăn một bữa cơm.

Nhưng mà, rõ ràng là Phượng Vũ vui mừng quá sớm rồi ——

Phong Tầm ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầu sao lấp lánh, cảm thán một tiếng: "Ai, lại nói đến, Phượng Vũ năm đó là thật nổi bật a, mấy năm đó khắp nơi ở Đế Đô đều là truyền thuyết liên quan tới nàng, các loại sách ghi chép tu luyện đều là nàng phá, còn nhớ khi nàng bốn tuổi cũng đã là tiến vào Linh Sư cấp ba a?"

"Cấp bốn." Huyền Dịch tưởng như không chú ý, lại chính xác uốn nắn.

"Bốn tuổi cấp bốn Linh Sư a, thời điểm chúng ta bốn tuổi vẫn còn đứng ở bên ngoài cánh cửa, ngay cả Linh Sư môn cũng không được vào." Phong Tầm liên tục cảm thán: "Đương nhiên là ngoại trừ Quân lão đại, huynh ấy không phải người thường, nên không tính."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Không Muốn Cùng Phong Tầm Ca Ca Nói Chuyện

Phượng Vũ âm thầm liếc mắt.

Thời điểm nàng xuyên không từ thế kỷ 21 tới đây, liền biến thành một đứa trẻ, khi mới ba tuổi liền có cơ duyên vào Long Phượng Linh giới biết đến sự tồn tại của nữ nhân sư phụ, lúc tám tuổi lại bị Tả Thanh Vân âm thầm bố trí mai phục sau lưng nàng, Phượng Hoàng Chân Huyết bị phế, bị gia tộc đẩy về quê cũ ở Bắc Cảnh Thành, cho tới bây giờ nàng đã mười ba tuổi.

Trong năm năm từ năm ba tuổi đến năm tám tuổi, trong mắt người khác nàng luôn là thiên tài.

Linh Sur từ cấp một đến cấp chín, rất nhiều người cuối cùng cả đời đều bị kẹt tại cảnh giới này của Linh Sur, khó mà tăng lên được.

Nhưng hiện tại, Tà Thanh Loan tuổi còn nhỏ đã vượt qua Linh Sur tiến vào Linh Tông Cảnh, đồng thời tại Linh Tông Cảnh đã tu luyện đến bậc rất cao.

Mà Phụng Vũ... Hiện tại ngay cả Linh Sur cấp 1 cũng còn không có. Nghĩ đến đây, Phụng Vũ đã cảm thấy các món mỹ vị đang ăn cũng chẳng còn chút mùi vị gì nữa.

"Lúc ấy ngươi cũng đánh không lại nàng ấy." Phong Tầm giễu cợt nhìn Huyền Dịch: "Ta nhớ năm đó ngươi thua Phụng Tiểu Ngũ, cả ngày mặt mày sầm không vui, mỗi ngày đều vác kiếm chạy tới chỗ nàng chặn cửa đòi quyết chiến, kết quả nàng lạnh lùng với ngươi, vì căn bản không nhớ rõ ngươi, còn hỏi ngươi là ai, tới đây làm gì? Ha ha ha ha ha ——"

Huyền Dịch im lặng nhìn Phong Tầm một chút, quay mặt qua chỗ khác, hẳn có thể không nói chuyện này nữa được không?

Hai mắt Phụng Vũ mở to nhìn Huyền Dịch, năm đó có chuyện này sao? Tại sao nàng không có chút ấn tượng nào?

Nhưng cũng không loại trừ khả năng này, bởi vì khi đó nàng rất bận, ngoại trừ nhiệm vụ tu luyện thông thường, nàng còn phải học rất nhiều thứ. Minh văn, linh trận, điều khắc, hội họa, âm luật, ngôn ngữ, lịch sử, địa lý... Còn có kho tàng khổng lồ khó hiểu về y thuật, yêu cầu của mỹ nhân sư phụ lại hà khắc đòi hỏi sự hoàn mỹ... Năm đó nàng còn là một nữ nhân nhỏ tuổi mà mỗi ngày đều phải làm việc liên tục không ngừng nghỉ suốt ngày đêm, thời gian học từ sáng sớm cho tới tối muộn ——

Thời gian đó quả thật là phải dậy sớm hơn cả gà trống, ngủ muộn hơn heo, cả ngày bận rộn, mệt đến mức chỉ cần ngả đầu xuống là ngủ.

Cũng may kiếp trước nàng là vương bài đặc công, cho dù nghị lực hay sự nhẫn nại đều được rèn luyện nhờ trải qua chiến hỏa, nếu không, còn nhỏ như vậy sẽ không thể chống đỡ nổi.

Nhưng nàng khi đó thật sự không hề kiêu ngạo, chỉ là bề bộn nhiều việc, quả thực là quá bận rộn...

Cho nên, Phụng Vũ cố gắng vì thể diện của bản thân mà biện minh: "Phụng Vũ trong lời nói của các vị thật sự kiêu ngạo đến vậy sao? Có thể là vì lúc đó nàng quá bận rộn, phải luyện tập không ngừng nghỉ cho nên mới không để ý tới..."

"Cũng không phải vậy!" Phong Tầm trả lời một cách chắc chắn, "Nàng ngoại trừ tu luyện ra còn có thể bận bịu cái gì chứ? Ta thấy nàng luôn tỏ ra lạnh lùng kiêu ngạo!"

Phụng Vũ: "..."

Không muốn cùng Phong Tầm ca ca nói chuyện.

Phong Tầm là người tính tình thân thiện, là một người có thể một mình cân cả một bàn tiệc, Phụng Vũ không thêm để ý tới hắn, hắn liền nhìn về phía Huyền Dịch tiếp tục nói: "Huyền Dịch, lúc đó có phải ngươi đã thích Phụng Tiểu Ngũ rồi không? Nếu không phải thì sao ngày nào cũng chạy đến chặn cửa nhà người ta?"

Không đợi Huyền Dịch phủ nhận, Phong Tầm dương dương tự đắc nhún mày: "Đáng tiếc thật, Phụng Tiểu Ngũ cũng không thích ngươi, người nàng thích chính là Quân lão đại của chúng ta. "

Phụng Vũ chính chủ đang cầm chén trà uống nước, vừa nghe thấy thế, ngụm nước vừa uống vào liền lập tức phun ra ngoài: "Khụ khụ... Khụ khụ khụ..."

Phụng Vũ ho khan đến mức sắp tắc thở!

Đùa kiểu gì vậy? Ai nói nàng thích Quân Lâm Uyên? Lúc ấy nàng mới tám tuổi, nhỏ như vậy biết cái gì gọi thích? Phong Tầm lại nghe người ta đồn thổi rồi nói linh tinh rồi!

Phong Tầm nhanh chóng cầm một mảnh vải trắng ngà giúp Phụng Vũ lau nước ở khóe miệng, vừa xoa lưng vừa tức giận nói: "Ta nói Phụng Vũ thích Quân lão đại của chúng ta, chứ không phải nói ngươi, ngươi gấp cái gì chứ?"

Trong lòng Phụng Vũ đang thầm gào thét: Nàng, chính là, Phụng Vũ, a!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Không Từ Hôn?!

Phong Tầm miệng không ngừng nói, hần vừa chăm sóc Phụng Vũ, vừa tào lao nói: "Lúc ấy Phụng Vũ đã thích Quân lão đại rồi, có một lần còn cố ý chờ ở cửa học viện đế quốc, chờ chúng ta đi ra, sau đó nàng mới ngáp ngừng e thẹn xấu hổ bước đến, đưa khối Tam Sinh Thạch rồi chạy, ha ha ha _____"

Phụng Vũ: "... " Hiểu lắm! Hiểu lắm lớn rồi!

Chuyện đưa Tam Sinh Thạch là không sai, khi ấy là nàng giúp Triều Ca cô nương tặng hần, nàng cũng đã nói rõ như vậy, tại sao lại bị cho rằng là nàng tặng?

Chẳng lẽ bởi vì lúc ấy Phong Tầm cùng đám người kia cười to quá, tiếng cười át mất lời nói của nàng?

Hơn nữa, nàng nào có ngáp ngừng e thẹn xấu hổ đâu cơ chứ? Lúc ấy nàng không ngừng luyện tập Phụng Hoàng vũ bộ do mỹ nhân sư phụ dạy, hai chân đều là vết thương, sao có thể đi nhanh được?

Phong Tầm vừa cười vừa nói, cúi đầu xuống lại phát hiện Phụng Vũ đang cau mày nắm chặt nắm đấm, hết sức hiếu kỳ: "Tiểu nha đầu, sao ngươi căng thẳng thế? Có phải ngươi yêu Quân lão đại của chúng ta rồi, nên mới ghen đúng không? Ngươi yên tâm, Quân lão đại và Phụng Vũ đã từ hôn, hiện tại bọn họ không còn quan hệ gì nữa rồi."

Phụng Vũ suýt chút nữa bị sặc nước miếng!

Quân Lâm Uyên? Làm ơn, cái tên này xin đừng nhắc đến có được không?

Phụng Vũ vội vàng xua tay: "Không có không có, ta sẽ không thích Quân lão đại của các người đâu, tuyệt đối sẽ không —— bịch —— " Phụng Vũ vội vã giải thích, tay khua mạnh quá khiến những chiếc ly hồ pháchs trên bàn ăn để cao bị bàn tay thon thả của nàng làm đổ, Phụng Vũ vội vàng đưa tay đỡ, kết quả cái trán bịch một tiếng đập vào góc bàn, vì quá đau nước mắt nàng trong nháy mắt tuôn ra ——

Sự việc xảy ra quá nhanh... Nhanh tới mức tất cả mọi người đều phản ứng không kịp.

Phong Tầm: "... "

Huyền Dịch: "... "

Mộc Dao: "... "

Quân Lâm Uyên ngẩng đầu, gương mặt tuấn tú thâm thúy, ánh mắt của hần tĩnh mịch nhìn Phụng Vũ một chút, bạc tình bạc nghĩa khê mở môi : "Không hề từ hôn."

Trong lúc nhất thời, mọi người còn không có kịp phản ứng, bỗng nhiên, Phong Tầm vỗ mạnh một cái xuống bàn, hần trừng mắt nhìn Quân Lâm Uyên: "Quân lão đại, ngươi mới vừa nói cái gì? Không từ hôn? ! Ngươi và Phụng Vũ không từ hôn? !"

Quân Lâm Uyên ừ một tiếng.

"Không thể như thế được!" Phong Tầm kích động, "Sao lại không từ hôn ? Lúc ấy chẳng phải các ngươi từ hôn sao?"

"Chưa ký tên." Con ngươi Quân Lâm Uyên thanh tịnh như nước, đáy mắt thâm thúy, thanh âm thanh nhát như nước.

Bất cứ lúc nào chỗ nào, hần đều khiến cho người ta cảm thấy sự cao quý, uy nghiêm, không ai dám tiến lại gần.

Phụng Vũ đầu óc quay cuồng, mơ hồ.

Từ hôn nhưng vẫn chưa ký tên? Có ý gì vậy? Nàng vẫn là vị hôn thê của Quân Lâm Uyên? Ôi trời~ Không thể nào? !

Phụng Vũ kinh ngạc mở to mắt, hận không thể xông lên túm lấy cổ áo Quân Lâm Uyên mà dầy xéo hần, vì cái gì vì cái gì vì cái gì chứ!

Phong Tầm cả người đều kích động.

"Là ngươi cuối cùng không ký tên? Oa!" Phong Tầm giống như là phát hiện ra một thế giới mới, vỗ mạnh một cái xuống bàn: "Quân lão đại! Đừng nói với ta, ngươi thực sự thích Phụng Vũ nhé? ! Ngươi thực sự bởi vì thích Phụng Vũ, nên mới không ký tên? ! Đúng không đúng không? Haizz tại sao ta lại không phát hiện kẻ lạnh lùng như ngươi đã yêu Phụng Vũ cơ chứ? ! Trời ơi! "

Huyền Dịch mở to hai mắt nhìn chăm chăm Quân Lâm Uyên!

Mộc Dao tiên từ mở to hai mắt nhìn chăm chăm Quân Lâm Uyên!

Mộc Dao đến giờ mới kịp phản ứng, lúc này mới lớn tiếng nói: "Sao có thể chứ? Thái tử điện hạ tuyệt đối sẽ không thích Phụng Vũ, cô ta chỉ là một

phế nhân thôi mà."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bởi Vì Nàng Đẹp!!

"Bởi vì nàng đẹp." Phong Tầm nói.

"Nàng là một phế nhân."

"Bởi vì nàng đẹp."

"Nàng là"

"Bởi vì nàng đẹp." Phong Tầm nghiêm túc đối Mộc Dao tiên tử gật đầu.

Ngay cả ý đồ đả kích của Mộc Dao tiên tử đều bị hấn lật đổ, nội tâm cơ hồ là sụp đổ.

Phượng Vũ khó chịu, bèn lên tiếng: "Không thể nào, sao hắn có thể thích..." Chữ "Ta" cuối cùng, Phượng Vũ nghẹn lại, gắng gượng không thốt ra, chút nữa bại lộ thân phận.

Phượng Vũ cứng đờ người—— Có tiếng loạt xoạt—— Trong đám người, mọi ánh mắt đang nhìn Quân Lâm Uyên đều dồn về phía Phượng Vũ. Phong Tầm "..."

Huyền Dịch: "..."

Mộc Dao tiên tử: "..."

"Phong Tiểu Ngủ người người người... Còn nói người không có có yêu Quân lão đại của chúng ta ? !" Phong Tầm tức giận nói.

Phượng Vũ ngượng ngùng không biết phải làm sao, chỉ muốn chui xuống gầm bàn, bất đắc dĩ xua tay: "... Các người có thể làm như ta không tồn tại, mọi người tiếp tục nói chuyện đi."

Cái gì gọi là hết đường chối cãi? Nàng hiện giờ chẳng biết phải bào chữa cho mình ra sao nữa.

Mộc Dao tiên tử trừng mắt nhìn Phượng Vũ, âm thầm hừ lạnh một tiếng: "Chỉ dựa vào người? hừ. "

Mà lúc này, Phong Tầm đã không để ý tới Phượng Vũ nữa, hấn vọt tới trước mặt Quân Lâm Uyên, kích động hỏi: "Quân lão đại, huynh vừa rồi vẫn chưa trả lời ta đây, huynh có phải bởi vì thích Phượng Vũ cho nên mới không từ hôn? Phải không, phải không? A a a ! ! !"

Quân Lâm Uyên chán ghét không thèm để ý Phong Tầm, nhún mày: "Làm phản rồi. "

Phản? Phản? Phong Tầm thông minh tuyệt đỉnh, hấn khoanh tay, đắc ý vỗ tay phát ra tiếng, rõ ràng trong lòng biểu lộ: "Ta đã biết! Quân lão đại ý của huynh là nói, Phượng Vũ lưu luyến si mê huynh điên cuồng, huynh không đành lòng phụ nàng, cho nên cố ý không từ hôn?"

Ai lưu luyến si mê Quân Lâm Uyên đến điên cuồng cơ chứ? Phượng Vũ chút nữa thì nhảy dựng lên. Thế nhưng, khiến Phượng Vũ khó có thể tin chính là, ngồi tại địa vị kia trời sinh vương giả, thái tử điện hạ cao quý uy nghiêm, lại nói ừ một tiếng dứt khoát.

Hấn, dứt, khoát, ừ, một, tiếng!

Tại, sao, hấn, lại, ừ, cơ, chứ?

Cặp con ngươi đen nhánh của Phượng Vũ trừng lên dường như muốn từ trong hốc mắt roi ra tới nơi.

Hấn ừ một tiếng, tức là có ý gì???

Mộc Dao tiên tử đứng ngồi không yên, nàng cắn môi dưới: "Vì sao lại không từ hôn ? Phượng Vũ hiện tại là phế vật rồi, cô ta cũng không thể tu luyện được nữa, về sau cũng chỉ là phạm nhân, cô ta sẽ theo thời gian trôi qua mà già đi, ngắn ngủi sống được mấy chục năm, rồi sẽ biến thành bà già tóc trắng xoá, thái tử điện hạ thân phận thần tiên cao quý, sao cô ta có thể xứng với ngài chứ?"

Nói lên chuyện này, tứ phía lập tức lâm vào một không khí trầm mặc.

Phong Tầm cũng hơi mang thương cảm nói: "Lúc Phụng Vũ biến thành phé vũ, chỉ có tám tuổi à? Thật sự là đáng tiếc."

Phụng Vũ ngẩng đầu trừng mắt nhìn Phong Tầm: Phé vật? Phé vật? Tự nhiên lại đặt cho nàng biệt danh là phé vật? Thật khó nghe.

Phong Tầm làm sao biết người hẳn đang nói chính là người đang ngồi đối diện hẳn? Mà cũng chính là người đang thầm oán trách hẳn? Cho nên hẳn đang bị Phụng Vũ trừng mắt nhìn một cách vô tội.

Mộc Dao tiên tử cười lạnh nói: "Phụng gia dục tốc bất đạt, nên khiến Phụng Vũ đang luyện công thì bị tẩu hỏa nhập ma, đến mức nổ cả Phụng Hoàng chân huyết, cuối cùng biến thành một phé nhân không thể tiếp tục tu luyện, trách ai được cơ chứ? Có trách thì trách Phụng Vũ quá tham lam đúng không? "

Phụng Vũ âm thầm nắm chặt tay, trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Thì ra, Tả gia bịa ra chuyện như vậy để che mắt thiên hạ à? Dục tốc bất đạt? Tẩu hỏa nhập ma? Lòng tham dẫn đến nổ Phụng Hoàng chân huyết? Ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Có Biến

Thế mà Phong Tầm còn đồng tình: "Muốn trách, chỉ có thể trách Phụng gia quá tham lam, nhà bọn họ khó có thể tạo ra một vị tuyệt thế thiên tài, cứ như vậy mà bị hủy hoại, cũng thật là đáng tiếc... haizz."

Phụng Vũ hít sâu một hơi: Tả Thanh Loan ơi Tả Thanh Loan, người hủy hoại Phụng Hoàng chân huyết, còn bịa đặt ra sự việc này, lan truyền lời đồn hãm hại ta, vừa được danh lại vừa được lợi, thật sự là việc tốt đẹp nào trên đời này người đều hưởng hết, người quả là không tâm thương!

Nghĩ đến đây, Phụng Vũ lại nắm chặt tay, Tiên Linh Quả, nàng nhất định phải nhanh chóng đạt được Tiên Linh Quả!

Đêm nay, định trước không phải là đêm bình lặng.

Phụng Vũ quán mình trong chiếc chăn lông mà Phong quán gia đưa cho ngủ say

Bỗng nhiên, một luồng nguy hiểm khiến nàng theo bản năng mở mắt.

Phong Tầm nhìn thấy Phụng Vũ tỉnh lại, ngược lại thấy bất ngờ: "Tỉnh rồi sao?"

"Xảy ra chuyện gì à?" Phụng Vũ ôm chần ngồi dậy, đôi mắt vẫn còn nhập nhèm buồn ngủ? Ánh mắt thanh lãnh như nước, giống một thanh đao rút ra khỏi vỏ kiếm.

Phong Tầm tròn tròn mắt, sửng sò, sao hẳn lại thấy trong ánh mắt của tiểu nha đầu này Phong Tiểu Ngũ có hàn khí lạnh lẽo của một người đã từng bước ra khỏi biển máu sinh tử? Không không không, nhất định là hẳn hoa mắt.

Khi Phong Tầm quan sát lại lần nữa, phát hiện quả nhiên không còn nữa.

"Sao thế?" Phụng Vũ theo bản năng hỏi.

Phong Tầm xoa xoa con mắt: "Là ta hoa mắt, không hiểu sao ta lại thấy trong mắt ngươi toát ra một tia băng lãnh sát khí? Sao ta lại bị ảo giác nhỉ? Ta thật không hiểu nổi."

Phong Tầm vừa nhìn Phụng Vũ nhanh nhẹn đứng dậy, lại nhìn về phía cách đó không xa, Mộc Dao tiên tử đang ôm chần ngủ say không biết trời đất là gì.

"Rốt cuộc ai mới là phé vật, ai mới là Linh Sư cấp 5 cơ chứ?" Phong Tầm lắc đầu.

Huyền Dịch nhìn Phụng Vũ đang theo sau, gương mặt anh tuấn, hiển hiện một vòng nếp nhăn, ánh mắt lạnh như băng khẽ quét qua trên gương mặt Phụng Vũ, cuối cùng nhìn chằm chằm Phong Tầm, ngữ khí băng lãnh: "Đề ý người của ngươi, đừng đề liên lụy đến đoàn."

Phượng Vũ biết rõ, những lời này của Huyền Dịch trước mặt là nói với Phong Tầm, nhưng kỳ thật là nói cho nàng nghe, Huyền Dịch ngay từ đầu đã luôn cảm thấy nàng là gánh nặng của đoàn.

Phong Tầm vuốt vuốt chiếc mũi thanh tú, đôi mắt đẹp đen nhánh nhìn qua Phượng Vũ: "Hay là ngươi..." Trong bóng đêm đen kịt, Phượng Vũ thấy đôi mắt kia rất đen rất sáng, giống như hai ngôi sao sáng rạng rỡ trên bầu trời, Phượng Vũ đang định nói chuyện, đã thấy Quân Lâm Uyên lườm nàng một cái.

Phượng Vũ trong lòng dừng lại, lưng vô thức cứng nhắc, lời nói đến khóe miệng lúc này cố nuốt xuống.

Lúc đầu nàng muốn nói, nếu gặp phải Hắc Diệu sói tấn công, trong tay nàng có thuốc chuyên môn đối phó Hắc diệu sói, có thể không uổng phí binh lính để đuổi sói, nhưng là nàng đột nhiên ý thức được, nàng không thể để lộ lai lịch của bản thân, đặc biệt là Quân Lâm Uyên, nàng muốn giả vờ mình là một phế vật...

Bây ra kẻ già yếu, già heo ăn thịt hổ, may ra mới có thể khiến Quân Thái từ lơ là mà cướp đi Tiên Linh Quả, nếu không, căn bản không có khả năng thành công.

Nghĩ đến đây, hai con ngươi trong mắt Phượng Vũ vốn dĩ sắc bén hàn lãnh trong nháy mắt hóa thành kinh hoàng không biết làm sao: "Ta... Ta nên làm gì? Ta sẽ không chết chứ? Ta không muốn chết..."

"Ngươi nên ở bên cạnh ta không nên chạy linh tinh. " Phong Tầm nghiêm túc nhắc nhở Phượng Vũ, "Trên người ngươi không có nửa phần linh lực, sợ ý một chút rất dễ dàng bị giết!"

Phượng Vũ nghiêm túc gật đầu: "Ừm, được. "

"Ồ, Quân thái từ đâu?" Nàng ngắm nhìn bốn phía, lại phát hiện lúc này chỉ còn lại nàng, Phong Tầm, Huyền Dịch, còn có Mộc Dao tiên tử đang nằm ngáy o o.

Quân Lâm Uyên cùng Phong quân gia đều không thấy đâu.

Phong Tầm kéo Phượng Vũ vào sau lưng, sắc mặt nghiêm trọng: "Chúng ta đang bị theo dõi. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đi Chết Đi!

Phượng Vũ hiểu kì: "Bị theo dõi? Ở Quân Vũ Đế Quốc này, còn có người dám theo dõi Quân Thái từ sao? Không muốn sống nữa sao?"

Quân Lâm Uyên là ai? Một vương gia cai trị cả thiên hạ, Thái tử điện hạ quyền thế ngập trời, ai dám theo dõi hắn chứ?

"Nghe nói qua Hắc Âm cung đình chưa?" Phong Tầm hỏi.

"Hình như đã từng nghe nói." Phượng Vũ gật đầu, "Hình như là tàn dư của triều đại trước?"

"Không sai." Phong Tầm cười nhạt, bên trong ánh mắt ẩn chứa một vẻ tức giận, "Hắc Âm cung đình một mực tận sức muốn lật đổ Quân Vũ Đế Quốc, luôn luôn đối địch với hoàng triều, lần này cũng không biết bọn hắn làm thế nào mà có được tin tức, âm thầm theo đuôi mà đến, hơn nữa còn mang theo một nhóm cao thủ."

Trong bóng tối, Phượng Vũ đôi mắt rất sâu và sáng: "So với chúng ta còn lợi hại hơn sao?"

Phong Tầm nói: "Theo ta được biết, lần này bọn hắn có mấy vị thực lực cường đại trưởng lão, còn có một kẻ mang danh Thánh tử Ngự Minh Dạ của Hắc Âm cung đình,... Lần này chúng ta phiền phức lớn rồi, ngươi nhìn đàn sói này đi, chắc chắn là bọn hắn dụ đến mà!"

Đang nói chuyện, đàn sói đen bóng đã đến!

Phong Tầm cười nhạt, trên mặt tràn đầy đầm đìa sát khí!

Hắn nhảy lên thật cao, kiểm quét ngang phía dưới, chỉ ít năm chiếc đầu của những con sói đen bóng đã bay ra, lăn rơi xuống mặt đất, rơi vào đầu Mộc Dao tiên tử.

"A!" Mộc Dao tiên tử vốn dĩ đang nằm ngáy trong nháy mắt bị bùng tỉnh, đột nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên! Nàng lau bên trên mặt đều là máu, càng lớn tiếng hét lên: "A a a a a! ! !"

Nàng hét lên một tiếng, lập tức thu hút đàn sói đen bóng.

Thế là, đàn sói chia ra một bầy nhỏ, hung ác xông về phía Mộc Dao tiên tử !

Mà giờ khắc này, Phong Tầm cùng Huyền Dịch đều đã bị đàn sói vây kín, không thể quan tâm chuyện khác!

Nghe tiếng hét chói tai đến chọc trời, Phong Tầm tức giận lườm Huyền Dịch một cái.

"Tiểu Ngũ nhà ta đến kêu cũng chẳng kêu lấy một tiếng, còn cô ta thì sao, Linh Sur cấp 5 mà kêu cái gì? Đánh không lại thì sao không chạy?" Phong Tầm hơi có chút mất kiên nhẫn.

Huyền Dịch mặt như băng sương, dung nhan lạnh thấu xương, không nói một lời.

"Còn nói Tiểu Ngũ nhà chúng ta là gánh nặng, ta thấy tiểu biểu muội kia nhà người mới là gánh nặng lớn nhất đấy!" Phong Tầm một bên chém giết đàn sói, một bên không ngừng cằn nhằn.

Huyền Dịch muốn phản bác cũng không đủ sức, bởi vì sự thật là như thế.

Mà giờ khắc này, đàn sói kia đã phóng tới nơi Mộc Dao tiên tử đứng!

Trên mặt Mộc Dao tiên tử lộ rõ dáng vẻ hoảng sợ!

Nếu như chỉ có một con hai con đen bóng, nàng còn có thực lực đối phó, nhưng là bây giờ chỉ ít hai mươi, ba mươi con đen bóng hướng về phía nàng như tên bay lao tới... Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ... Nàng không muốn chết !

Nàng ngẩng đầu lên liền thấy Phượng Vũ.

Lúc này, trong con ngươi nàng ta hiện lên một vẻ cay độc.

Nếu nàng đã không muốn, vậy thì để con người quái dị này chết thay, có thể thay nàng chết, cũng coi vinh hạnh lớn nhất kiếp này của tiểu nha đầu này rồi.

Nghĩ đến đây, chỉ thấy dáng người uyển chuyển của Mộc Dao tiên tử khẽ động, nhanh như mũi tên nhắm về phía Phượng Vũ lao đến.

Cùng lúc đó, trong miệng nàng ta lớn tiếng kêu gọi: "Cứu mạng a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!" Ngay lúc nàng ta lao về phía Phượng Vũ, Phượng Vũ thấy được trong mắt cô ta ẩn chứa một âm mưu thâm độc!

Không được!

Phượng Vũ đạp chân trên Phượng Hoàng vũ bộ, khi Mộc Dao tiên tử xông tới, thân hình nàng di chuyển tránh Mộc Dao tiên tử hung ác kia.

Mộc Dao tiên tử nào có cam tâm? !

Nàng không có bắt được Phượng Vũ, khi Phượng Vũ trượt chân, nàng liền đẩy Phượng Vũ về hướng trong bầy sói : "Đi chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Vì Sao Lại Không Cẩn Nàng Ta!

Nhưng, Mộc Dao tiên tử đoán trúng đoạn mở đầu, lại không có đoán đúng kết quả.

Ngay khi nàng ta đẩy Phượng Vũ, tay phải Phượng Vũ lại như quỷ mị xuất thủ, một tay níu lại tay của nàng ta!

Mộc Dao tiên tử còn không có kịp phản ứng, Phượng Vũ đã một cái xoay một vòng tròn đẹp mắt, vang một tiếng "bang", nàng cùng Mộc Dao tiên tử hai người cùng rơi xuống giữa đàn sói, bị bọn chúng bao vây!

Mặc dù Mộc Dao tiên tử có linh khí, hơn nữa còn là Linh Sur cấp năm, nhưng Phượng Vũ vẫn hơn ở sự thông minh, linh hoạt, hơn nữa còn khéo léo,

nàng dựa vào hoàn toàn là thực lực của thân thể.

Thật ra, Phurong Vũ đáng lẽ có thể trở tay đem Mộc Dao tiên tử ném vào đàn sói, còn nàng thì mượn lực leo lên cây, và có thể thoát ra.

Nhưng là nàng không thể làm như vậy.

Bởi vì Huyền Dịch một mực dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của nàng.

Mộc Dao tiên tử trong lòng hận muốn chết, nàng ta phần nộ trừng mắt nhìn Phurong Vũ! Một tiểu nha đầu mà dám hãm hại nàng!

Thế nhưng, không đợi Mộc Dao tiên tử mắng ra miệng, Phurong Vũ đã lên tiếng kêu rên liên hồi: "Mộc Dao tiên tử, chính ngươi còn không chạy thoát khỏi đàn sói, tại sao muốn đẩy ta vào giữa đàn sói cơ chứ? A! Cứu mạng a cứu mạng a cứu mạng a —— "

Phurong Vũ kia tinh tế dùng thân thể yếu ớt thất kinh lăn qua lăn lại trên mặt đất, nhìn thảm hại vô cùng.

Mộc Dao tiên tử nghĩ cách giải thích, thế nhưng nàng không có thời gian lên tiếng, bởi vì cơ hồ tất cả Hắc Diệu Lang đều đang lao về phía nàng!

Mộc Dao tiên tử tức giận đến suýt chút phun ra một ngụm máu!

Vì cái gì?

Vì cái gì mà nàng phải cùng nha đầu xấu xa kia cùng ngã xuống giữa đàn sói, cuối cùng hai mươi, ba mươi con sói Hắc Diệu da lông tỏa sáng trắng kiêu tàn bạo chỉ nhìn nhằm vào nàng mà công kích?

Dựa vào cái gì mà răng nanh sắc nhọn của chúng cũng chỉ nhắm nàng cắn xé? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ?

Càng làm cho Mộc Dao hiện tại muốn thổ huyết chính là, nha đầu xấu xa kia đang thất kinh lăn lộn trên mặt đất lớn tiếng kêu gọi cứu mạng !

Cứu mạng cái đầu của ngươi ý, mặc dù ngươi cũng ở giữa vòng vây của đàn sói, nhưng căn bản không có một con Hắc Diệu Lang để ý đến ngươi? Chúng toàn lao về phía ta, toàn đến cắn ta !

Mộc Dao tiên tử muốn khóc... Sao lại như vậy?

Phurong Vũ đương nhiên biết lý do vì sao.

Bởi vì trên người nàng có thuốc chuyên môn đối phó Hắc Diệu Lang, thời điểm nàng ngã vào giữa bầy sói, nàng liền bôi lên cánh tay thuốc đuổi sói, đó là mùi vị mà đàn sói cực kì ghét, cho nên bọn chúng đối Phurong Vũ hoàn toàn là cung kính mà tránh xa.

Thế nhưng Mộc Dao tiên tử không biết, nàng bị đàn sói ép sắp phát điên rồi.

Quần áo của nàng bị xé nát, hai chân của nàng bị cắn ra từng lỗ hổng, tóc tai của nàng lộn xộn giống như người điên... Hình dạng như vậy muốn bao nhiêu thảm có bấy nhiêu thảm... Quả thực lúc này vô cùng giống một bà điên.

Nàng một bên liều mạng ngăn cản Hắc Diệu Lang cắn xé, một bên nghẹn ngào khóc thành tiếng: "Vì sao tất cả đều muốn cắn ta, vì cái gì không đi cắn cô ta chứ, các ngươi vì cái gì đều đến cắn ta, huhu ~~ " Mà giờ khắc này, Phong Tâm cùng Huyền Dịch đã giải quyết tuyệt đại đa số Hắc Diệu Lang, số Hắc Diệu Lang còn lại cảm thấy tình hình không chiếm thế thượng phong, lúc này quay đầu rồi đi.

"Ngươi không sao chứ?" Phong Tâm buồn cười nhìn Phurong Vũ yếu ớt đang đuổi thẳng hai chân mà không ngừng lăn lộn, trong miệng lớn tiếng hô hào không được cắn ta không được cắn ta, tức giận nói: "Đừng kêu nữa, Hắc Diệu Lang đều đã chạy hết rồi."

Phurong Vũ lúc này mới mở to mắt, ngồi bật dậy, tỏ vẻ ngạc nhiên: "Không có chuyện gì sao? Không có chuyện gì sao? Trời ạ! May mà ta không có chết!"

Mộc Dao tiên tử đến kêu cũng không kêu lên nổi, nàng toàn thân đều là những vết thương, mình đầy thương tích, máu me đầm đìa, đầu tóc như một cái ổ gà, cả người đơ lại... Cảnh tượng quả thực thảm vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nàng Nói Dối!

Huyền Dịch ngồi xổm trên mặt đất, gương mặt lạnh lùng như băng giờ phút này cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ khi chứng kiến bộ dạng chật vật hiện giờ của biểu muội.

"Người..." Huyền Dịch cũng không biết nên nói gì.

Bỗng nhiên!

Mộc Dao tiên tử hướng ánh mắt vô thần về phía Huyền Dịch

Ánh mắt giống như cương thi phục sinh, một người can đảm như Huyền Dịch mà cũng phải giật mình.

"Biểu ca!" Mộc Dao tiên tử đột nhiên túm lấy áo Huyền Dịch : "Biểu ca cô ta nói dối! Cô ta không bị tàn phế, cô ta biết tu vi, hơn nữa còn rất cổ quái! Cô ta không phải người tốt! Cô ta là gian tế! Mau giết cô ta! Mau giết cô ta!"

Huyền Dịch im lặng, hẳn cảm thấy biểu muội vì kinh hãi quá độ mà xuất hiện ảo giác.

Đúng vào lúc này, Quân Lâm Uyên cùng Phong quân gia vội vàng tới.

Bọn họ quần áo sạch sẽ, không nhuộm bụi trần, không giống bộ dạng đã từng chiến đấu mà giống như dáng vẻ nhàn nhã khoan thai khi tản bộ.

Mộc Dao vừa thấy Quân Lâm Uyên, liền đẩy Huyền Dịch ra, thân hình như lang như hổ nhào qua!

Quân Lâm Uyên nhíu mày, né khỏi bàn tay Mộc Dao tiên tử.

Mộc Dao tiên tử dùng lực quá lớn, vì thế khi ngã sẽ tự làm đau bản thân, lại cộng thêm sự uất ức khi không đánh trúng mà oà khóc: "Ta không có nói sai! Ta tận mắt nhìn thấy cô ta dùng vũ lực, là cô ta đem ta đẩy ta vào đàn sói! Mọi người đều thấy đấy, cô ta và ta rõ ràng cùng bị ngã vào đàn sói, thế nhưng cô ta đến một vết thương cũng không có, bởi vì bọn sói đều tấn công ta, tất cả đều đến cắn ta! Bọn chúng tất cả đều đến cắn ta ~ huhuhu~ "

Lúc đầu, mọi người không tin Mộc Dao tiên tử, nhưng khi bọn họ quay đầu, nhìn thấy một Phụng Vũ hoàn toàn lành lặn không một vết thương thì——

Đều bị rơi vào giữa đàn sói, Mộc Dao tiên tử thì thương tích đầy mình, thế nhưng là Phong Tiểu Ngũ, trên người nàng ngoài vụn cỏ cùng nước bùn, thì không chút thương tích.

Điều này quá vô lý rồi.

Huyền Dịch vẫn luôn nghi ngờ Phụng Vũ, giờ phút này sự nghi ngờ lại càng lớn, hẳn bắt lấy tay Phụng Vũ, đôi mắt như băng sương giá lạnh: "Người thật sự là gian tế?!"

Huyền Dịch động thủ, Phong Tầm cũng đứng ngồi không yên!

Khi Huyền Dịch bắt lấy tay Phụng Vũ, Phong Tầm cũng túm được tay còn lại của nàng.

Phong Tầm nhìn chằm chằm Huyền Dịch: "Người làm gì vậy? ! Không biết tiểu Ngũ nhà ta không có tu vi à, còn nắm chặt như vậy, người làm nàng bị thương rồi!"

Phụng Vũ cảm thấy ấm áp trong lòng, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía Phong Tầm điều hẳn quan tâm lúc này phải không phải nàng có phải gian tế hay không mà là nàng có bị thương hay không.

"Tiểu vương gia, chuyện cho tới nước này người còn che chở cho cô ta, cô ta đem ta đẩy vào đàn sói! Cô ta muốn hại chết ta, cô ta căn bản không phải người tốt!" Mộc Dao tiên tử hét lên.

Phụng Vũ cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộc Dao tiên tử: "Ta đẩy người vào đàn sói? Mộc Dao tiên tử, có trời cao làm chứng, người đôi trắng thay đen sớm có ngày bị sét đánh."

Huyền Dịch ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Phụng Vũ, tăng lực xiết cổ tay Phụng Vũ.

"A..." Phụng Vũ đau đớn kêu lên.

Gân xanh trên trán Phong Tầm bắt đầu nổi, hẳn giận giữ hét lên ——

"Buông nàng ra."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Vận Khí Nghịch Thiên

"Buông nàng ra."

Thanh âm uy nghiêm mà cao quý, băng lãnh mà xa cách, kiên định mà mạnh mẽ, nó khiến người ta dâng lên cảm giác kính sợ từ sâu trong nội tâm.

Tất cả những người có mặt đều theo bản năng hướng phía phát ra thanh âm.

Đó là một thiếu niên có đôi mắt thâm sâu khó đoán, đen trắng đồ dằng, thần thái nho nhã cao quý, khí chất hơn người.

"Quân lão đại." Huyền Dịch cau mày, những lời Mộc Dao nói mặc dù không thể tin hoàn toàn, nhưng nghi vấn nàng đưa ra lại rất có lý, nha đầu tiểu Ngưu quả thực có vấn đề."

Phong Tầm trừng mắt với Huyền Dịch, nhấn mạnh: "Quân lão đại nói, buông, nàng, ra."

Huyền Dịch không mấy vui vẻ nhìn chằm chằm Phụng Vũ, nhưng lệnh của Quân Lâm Uyên không ai dám chống lại.

Cuối cùng hắn cũng buông tay, thả Phụng Vũ ra.

Phong Tầm vội kéo Phụng Vũ lại, lo lắng hỏi: "Người không sao chứ? Có đau hay không?"

Giả yếu giả sợ giả vô tội vốn đã thành nghề của Phụng Vũ trong quân ngũ... Diễn hình tượng khác có lẽ nàng diễn không giống, chứ diễn Bạch Liên Hoa dễ được mọi người nâng niu thì đúng nghề của nàng rồi.

Hốc mắt đã mọng đỏ, đôi mắt như được phủ một lớp sương mù, nhưng nàng vẫn quật cường kìm nén không cho nước mắt rơi xuống...

Một thiếu nữ với dáng vẻ quật cường, vô tội, nhận hết ủy khuất lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Huyền Dịch trong lúc vô tình nhìn Phụng Vũ, cảm giác áy náy tội lỗi cũng từ từ len lỏi... Chẳng lẽ, hắn đã đổ oan cho nàng?

Phong Tầm lại càng đau lòng, hắn luôn nhìn Huyền Dịch với ánh mắt sắc lẹm.

Huyền Dịch tức giận nói: "Điều ta nghi ngờ đâu có sai, tại sao Hắc Diệu Lang chỉ cần Mộc Dao không cần nàng ta? Chẳng lẽ vận khí nghịch thiên? Ta tuyệt đối không tin điều này!"

"Thứ nàng dựa vào, đúng là vận khí." Quân Lâm Uyên khẽ mím môi, giọng nói tuy trầm thấp nhưng lại ẩn chứa ngữ khí khẳng định không thể nghi ngờ.

"Cái.. gì?" Huyền Dịch nhìn Quân Lâm Uyên, nói không nên lời.

Quân Lâm Uyên cũng không nói lời nào, hắn chỉ gạt đầu ra hiệu với Phong quân gia.

Phong quân gia lên tiếng: "Trên người Phong Ngưu cô nương có Phiêu Sương Thất Dạ Thảo, Huyền nhị thiếu, có phải Phiêu Sương Thất Diệp Thảo là nguyên liệu chính để luyện Khu Trục Dược?"

Huyền Dịch đương nhiên không biết, hắn đâu có hiểu về luyện dược.

Phong quân gia đi ra phía trước, chỉ vào khoảng đất bị Phụng Vũ đè lên, thanh âm không nhanh không chậm: "Phong Ngưu cô nương có vận khí rất tốt, ngã xuống đúng trên gốc Phiêu Sương Thất Dạ Thảo, Hắc Diệu Lang lại rất miễn cảm với mùi hương này, cho nên bọn chúng sẽ không động vào Phong cô nương."

Mộc Dao nghe xong tròn mắt há mồm: "Phong quân gia, ý của người là Phong tiểu Ngưu không phải gian tế? Chỉ là vận khí nàng quá tốt?"

"Ừm." Phong quân gia lạnh lùng.

"Ta không tin, tại sao nơi này lại có một gốc Phiêu Sương Thất Dạ Thảo, còn trùng hợp bị Phong Ngưu đè lên? Vận khí gì chứ? Ta không tin! Nàng là gian tế! Chính nàng đẩy ta vào đàn sói!" Mộc Dao làm sao có thể tiếp nhận cách giải thích này?!

Phụng Vũ âm thầm lườm Mộc Dao.

Trên thực tế, đương nhiên không thể chỉ dựa vào vận khí.

Khi Phụng Vũ cùng Mộc Dao lặn vào đàn sói đã sớm có chuẩn bị, nàng đã nhổ một gốc Phiêu Sương Thất Dạ trong Long Phụng Linh Giới rồi dùng thân thể lặn lên.

Nhưng chuyện này chỉ có Phụng Vũ biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nàng Ta Sẽ Quay Lại

Phong quân gia lạnh lùng nhìn Mộc Dao, đi đến khoảng đất cách đó không xa.

Phụng Vũ khẽ giật mình trong lòng!

Nơi Phong quân gia đi tới, chính là nơi nàng ôm Mộc Dao lăn vào giữ đàn sói!

Bà bình tĩnh nhưng ánh mắt lại sắc bén dường như có thể nhìn thấu mọi thế sự, trên thế gian này có lẽ không gì có thể lay động tâm tình của bà, bà nhàn nhạt mở miệng: "Ở đây có 2 hàng dấu chân, trước sâu sau nông, dấu chân thứ nhất là của Mộc cô nương, dấu chân thứ hai là Phong cô nương. Rất rõ ràng Mộc cô nương xông về phía trước, sau đó Mộc cô nương lao về phía Phong cô nương, định kéo Phong cô nương vào giữa đàn sói, nhưng Phong cô nương tránh đi, Mộc cô nương lại tiếp tục đẩy Phong cô nương vào giữa đàn sói lần thứ 2..."

Phong quân gia nhìn chằm chằm dấu chân trên mặt đất, chậm rãi miêu tả lại diễn biến sự việc xảy ra, chân thực giống như bà tận mắt nhìn thấy vậy.

Phụng Vũ nhìn thẳng vào mắt Phong quân gia, con ngươi co lại..

Vẫn biết rằng Quân Lâm Uyên không dễ chọc vào, nhưng không ngờ, chỉ là quân gia bên cạnh hần thôi mà cũng đáng sợ như thế... Về sau nhất định phải cẩn thận hơn nữa, cẩn thận, cẩn thận. Phụng Vũ cảnh giác trong lòng, âm thầm cuộn tay thành nắm đấm.

Sắc mặt Mộc Dao tiên tử trắng bệch như tuyết, đôi môi không có chút huyết sắc nào, thân hình loạng choạng như sắp đổ.

Mỗi câu nói của Phong quân gia đều như tát vào mặt nàng ta, hai gò má giật lên đau rát.

Mộc Dao tiên tử ngẩng đầu, nàng nhìn thấy một Quân Lâm Uyên lạnh lùng xa cách; nàng nhìn thấy sự thất vọng trên mặt biểu ca Huyền Dịch; nàng nhìn thấy sự phẫn nộ của Phong Tầm, nàng nhìn thấy Phụng Vũ...

"A!" Mộc Dao tiên tử hoàn toàn sụp đổ: "Ta thừa nhận, Phong quân gia nói rất đúng! Ta chính là cố ý muốn đẩy Phong Ngũ vào đàn sói! Bởi vì ta muốn thăm dò tu vi của cô ta! Bởi vì ta nghi ngờ cô ta là gian tế!"

"Câm miệng!" Cuối cùng Huyền Dịch cũng không chịu đựng được bộ dạng này của Mộc Dao tiên tử.

"Biểu ca, ngay cả huynh cũng không tin muội sao? Các người rồi sẽ hối hận, các người nhất định sẽ hối hận!" Mất mặt trước nam thần, lòng tự tôn không cho phép nàng tiếp tục ở lại như lúc chưa có chuyện gì xảy ra, nàng ôm mặt vừa khóc vừa chạy như bay.

Phong Tầm nhìn Huyền Dịch: "Không đuổi theo sao?"

Huyền Dịch có chút luống cuống, chau mày.

Quân Lâm Uyên chợt lên tiếng: "Nàng ta sẽ trở về."

Tất cả mọi người hồ nghi nhìn Quân Lâm Uyên.

Phong Tầm sờ mũi: "Ta cảm thấy, nếu như cô ta còn chút tự trọng thì tạm thời sẽ không xuất hiện."

Quân Lâm Uyên cũng không cùng Phong Tầm tranh luận nữa, hần chỉ đứng chấp tay, tay áo bông bành, pháp phơ trong gió.

Bên trong dung mạo tuấn tú, thần thái phóng khoáng, khí chất hơn người kia là một con người thâm sâu khó đoán.

Phụng Vũ nghĩ không thông, vì sao Quân Lâm Uyên khẳng định Mộc Dao sẽ tự mình quay về?

Rất nhanh Phụng Vũ liền biết tại sao.

Bởi vì, ngay lúc bọn họ chuẩn bị lên đường, từ xa liền vọng tới tiếng kêu thất thanh.

"Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu mạng!"

Mộc Dao tiên từ lao như bay về hướng bọn họ, phía sau nàng ta là một đàn Hắc Diệu Lang đen kịt một vùng .

Số lượng Hắc Diệu Lang nhiều gấp trăm lần trước đó !

Hàng ngàn hàng vạn con Hắc Diệu Lang, từ bốn phương tám hướng đang lao về phía này , tiếng kêu của chúng kinh thiên động địa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Màn Thể Hiện Của Quân Lâm Uyên

Những con Hắc Diệu Lang trắng kien với đôi mắt sáng quắc trong đêm đen , khiến cho người ta không rét mà run!

"Sao lại nhiều Hắc Diệu Lang như vậy?" Ngay cả Phong Tầm cũng giật mình bởi cảnh tượng trước mắt!

Vài trăm con hắc có thể đối phó , nhưng hàng ngàn hàng vạn con Hắc Diệu Lang thì sẽ là một trận chiến đẫm máu!

"Ngươi..." Phong Tầm quay đầu nhìn Phượng Vũ, sắc mặt nghiêm nghị: "Tình thế bây giờ nghiêm trọng hơn trước rất nhiều , ngươi không được chạy loạn, phải luôn ở bên cạnh ta, nhớ kỹ đấy? !"

Phượng Vũ chưa từng thấy Phong Tầm nghiêm túc như thế bao giờ.

Hàng ngàn hàng vạn con Hắc Diệu Lang... Phượng Vũ cười khổ, cho dù nàng có xoa kín thảo dược lên người, cũng vô dụng, xem ra lần này rắc rối lớn rồi.

Huyền Dịch nhíu mày: "Tại sao lại nhiều Hắc Diệu Lang như vậy ? Nhìn bộ dáng bọn chúng, dường như tất cả đều ở trạng thái điên cuồng?"

Quân Lâm Uyên hơi nheo đôi mắt đen lạnh sắc bén thấu xương lại, hắc hừ một tiếng.

Tất cả mọi người cùng nhìn Quân Lâm Uyên.

Phong Tầm hỏi theo bản năng : "Bọn Hắc Diệu Lang này , không phải là... Người của Hắc Ám điều khiển sao? Ngự Minh Dạ?"

Cặp mắt hung ác nham hiểm của Quân Lâm Uyên khẽ nheo lại, hắc bình tĩnh “ừ” một tiếng.

"Quả nhiên là Ngự Minh Dạ, nghe nói hắc có thể thống ngự vạn thú, vốn tưởng khoác lác, không ngờ lại là thật ! Hiện tại hắc đã có thể điều khiển số lượng Hắc Diệu Lang lớn đến mức này, quả thực đáng sợ!" Phong Tầm liên tục cảm khái .

Nhưng Phượng Vũ rõ ràng cảm giác được, cái nhìn thương hại của Quân Lâm Uyên dành cho Phong Tầm là dường như là đang thương hại cho IQ của hắc.

"Cho nên, vị Ngự Minh Dạ trong truyền thuyết kia, khổng chế được bày sói Lang Vương, sau đó thông qua Lang Vương thống ngự toàn bộ bày Hắc Diệu Lang?" Phượng Vũ bổ sung thêm.

Quân Lâm Uyên lườm Phượng Vũ.

Phong Tầm kích động vỗ tay nói: "Đúng đúng đúng! Nhất định là như vậy! Khẳng định chính là như thế!"

"Đi." Quân Lâm Uyên không nói thêm một lời thừa thãi nào, thanh âm của hắc ám trầm , kiên định đầy lực.

Đi?

Một đôi đầy Hắc Diệu Lang như thế này thì đi như thế nào? Trong đầu Phượng Vũ hiện lên ngàn chấm, nghi vấn đầy lòng.

"Đồng —— "

Phong Tầm gõ vào trán trơn bóng mịn của Phượng Vũ một cái, Phượng Vũ bị đau, trừng mắt không hiểu nhìn Phong Tầm.

Phong Tầm nói: "Yên tâm đi, theo kinh nghiệm nhiều năm của ta, chỉ cần là lời Quân lão đại nói ra , dù có vô lý đến mức nào cũng nhất định sẽ thực hiện được, đi thôi."

Phượng Vũ theo sát Phong Tầm, tiếp đó nàng nhìn thấy một màn đầy bất ngờ.

Quân Lâm Uyên nhàn nhã đi lên phía trước, coi bầy Hắc Diệu Lang trước mắt như không khí.

Con đi đầu tiên chính là lang vương, hai con người đang gắt gao nhìn chăm chăm Quân Lâm Uyên, chuẩn bị xông lên quyết chiến cùng hắn!

Toàn bộ bầy Hắc Diệu Lang đồng loạt phát ra tiếng kêu khiêu khích, nhưng bọn chúng lại bị khí thế của Quân Lâm Uyên ép lùi về phía sau.

Hắc Diệu Lang nhìn Quân Lâm Uyên với ánh mắt tràn đầy kính sợ cùng sợ hãi.

Bọn chúng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Lang Vương buộc chúng phải khiêu khích người thiếu niên khiến chúng lạnh sống lưng này, bọn chúng không muốn chết ...

Bỗng nhiên, ánh mắt Hắc Diệu Lang Vương khê động, đôi mắt đỏ rực lập tức khôi phục thanh minh.

Bỗng nhiên, tiếng kêu của Lang Vương vang lên trong màn đêm cô tịch.

"u u u u u ~ "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Ngự Minh Dạ

Bầy Hắc Diệu Lang phát ra tiếng kêu thảm thiết cả bầy hỗn loạn, sau vài giây, cả đàn đã quay lưng bỏ chạy tán loạn!

Đúng lúc Phong Tầm đã chuẩn bị quyết chiến một trận : "..."

Cùng lúc đó, Ngự Minh Dạ ở Huyền Băng Hạp Cốc chỉ cảm thấy yết hầu ngọt, máu tươi tràn ra từ khoe miệng.

"Ha ha, Quân Lâm Uyên ơi Quân Lâm Uyên, thật không ngờ ngươi lại phá giải được ngự thú chi pháp của ta nhanh như vậy, còn khiến nó phản kích lại ta, không hổ là Quân thái tử lòng lấy thiên hạ !" Ngự Minh Dạ nhai cọng cỏ, tà mị nhếch miệng cười lạnh, nhìn sang ngọn núi đối diện, trong mắt đặc ý: "Nhưng lần này, ngươi lại đến muộn rồi, Tiên Linh Quả là của ta!"

Dứt lời, Ngự Minh Dạ bám vào vách núi bay lên, nhanh chóng biến mất trong bầu trời đêm mênh mông.

Mà giờ khắc này, đội ngũ của Quân Lâm Uyên vẫn đang vội vã đi trong bóng đêm.

Phong Tầm càng nghĩ càng lo lắng, hắn chạy đến hỏi Quân Lâm Uyên : "Quân lão đại, tình huống hiện giờ thế nào? Đừng nói với đệ, Ngự Minh Dạ đã đến Huyền Băng Sơn Cốc."

Quân Lâm Uyên tĩnh mạch: "Ừm."

"Không phải chứ ? !" Phong Tầm lo đến độ kém chút nhảy dựng lên: "Ngự Minh Dạ đã đến Huyền Băng Cốc rồi? Tiên Linh Quả ở Huyền Băng Cốc, lão đại của ta! Huynh không lo hắn lấy mất Tiên Linh Quả sao? Sao huynh có thể bình tĩnh như vậy ?"

"Sẽ không đâu." Quân Lâm Uyên ít khi lên tiếng, nhưng lời nói của hắn luôn chứa đựng sức mạnh khiến người ta tin tưởng.

"Sao huynh lại khẳng định như thế?" Phong Tầm có chút nóng nảy: "Đó là Ngự Minh Dạ, là người ngang tài ngang sức với huynh, cũng là kẻ luôn đối địch với huynh, Thánh tử Hắc Âm, hắn không đơn giản đâu !"

Quân Lâm Uyên nhíu mày, đôi mắt sắc nhọn lườm Phong Tầm một cái.

Phong Tầm im lặng vỗ trán: "Được được được, Ngự Minh Dạ hắn không xứng ngang hàng với huynh, thực lực của Ngự Minh Dạ hắn cũng kém huynh một cấp, nhưng tên Ngự Minh Dạ này, cũng thật khó đối phó nha..."

Phượng Vũ hiểu kỳ: "Ngự Minh Dạ rất đáng sợ sao?"

Phượng Vũ vừa dứt lời, cái loa Phong Tầm liền khai máy, hắn tức giận nói: "Ngự Minh Dạ sở hữu một nhóm trưởng lão luôn trung thành nguyện sống chết theo hắn, bản thân hắn lại có được sức mạnh thiên phú, sánh ngang với Quân lão đại. Người này làm việc khi thì tà mị, khi thì phách lối bá đạo,

hắn không tuân theo bất kể nguyên tắc nào. Nhưng điểm đáng ghét nhất của hắn là luôn tìm cách cản trở, xen vào bất cứ những gì Quân lão đại quan tâm. Tiên Linh Quả lần này chính là một ví dụ điển hình. Tiên Linh Quả chỉ là đồ vô dụng đối với hắn, nhưng vì là thứ Quân lão đại cần, hắn liền tìm cách phá hoại, thật đáng ghét."

Phượng Vũ sờ cằm: "Sao ta lại thấy rằng, ... Quân thái tử của các ngươi bị hắn đeo bám rồi?"

"Không phải sao?" Phong Tầm tức giận nói, "Bám như đĩa thì đúng hơn, cảm giác như hắn có mặt khắp nơi vậy, có phiền không chứ?"

Phượng Vũ vuốt cằm: "Sao ta lại cảm thấy hắn... có chút đáng yêu nhỉ?"

"Đáng yêu cái đầu ngươi!" Phong Tầm tàn bạo gõ vào chán Phượng Vũ: "Đúng rồi, nếu như có đánh nhau với Ngự Minh Dạ, ngươi chạy được xa đến đâu thì cổ mà chạy."

"Vì sao?" Phượng Vũ hiểu kì.

"Hắn có tiếng đào hoa, lại có vẻ đẹp tà mị đầy mê hoặc, cô nương nào nếu gặp một lần nhất định sẽ hồn siêu phách lạc, không phải khoa trương đâu, nếu không ngươi cho rằng hắn dựa vào đâu có thể cùng Quân lão đại nổi danh? Còn không phải nương dựa vào bản lĩnh trên hoa ghen nguyệt sao? Thế nên vì lý do an toàn, ngươi thấy hắn phải lập tức chạy? Hiểu chưa?" Phong Tầm ân cần dạy bảo.

"Uhm" Phượng Vũ căn bản không nghe gì.

Không biết từ lúc nào mọi người đã đi đến trước Huyền Băng Hạp Cốc, nhưng giờ phút này ——

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tiên Linh Quả

Huyền Băng Hạp Cốc ——

Tuy là ban đêm, nhưng chung quanh đèn đuốc sáng trưng, bốn phía được vô số bó đuốc chiếu rọi sáng như ban ngày.

Chỉ có điều bốn phía không có một ai ——

Yên tĩnh một cách quỷ dị.

Phượng Vũ nghi hoặc quan sát bốn phía, nhưng không phát hiện ra điểm gì khác thường.

"Các ngươi nhìn đi, chỗ kia ——" Trên khuôn mặt đẹp trai của Phong Tầm, là biểu cảm sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Thuận theo ngón tay hắn chỉ mọi người đều hướng mắt về ngọn núi cao cao kia, liền nhìn thấy thấp thoáng một điểm sáng như ánh sao chợt lóe lên.

Kia rõ ràng là ——

"Tiên Linh Quả!" Huyền Dịch kinh ngạc hô lên một tiếng, "Giống như ngôi sao trên bầu trời chính là Tiên Linh Quả."

"Đúng! Không sai!" Phong Tầm kích động nhảy dựng lên, "Ha ha ha, đó chính là nơi Tiên Linh Quả sinh sống, nếu như không đoán sai, thứ ánh sáng vừa rồi chính là từ Tiên Linh Quả!"

"Thế nhưng mà, xung quanh đây đã xảy ra chuyện gì?" Huyền Dịch nhíu mày: "Giống như bị giặc quét qua, xem ra ở đây đã xảy ra một trận chiến khốc liệt trước nay chưa từng có."

Mà giờ khắc này, đôi mắt xinh đẹp uyển chuyển của Phượng Vũ không chớp lấy một cái mà chỉ nhìn chăm chăm vào điểm sáng nơi đỉnh núi cao kia, nàng muốn có được Tiên Linh Quả.

Không sai, đó chính là vị trí Tiên Linh Quả.

Mấy năm này, Phượng Vũ một lòng để ý Tiên Linh Quả, bởi vì chỉ cần có Tiên Linh Quả, nàng liền có thể luyện Cửu Chuyển Hoàn Linh đan, chỉ cần ăn Cửu Chuyển Hoàn Linh đan, nàng sẽ có thể tu luyện lại từ đầu!

Bắt đầu tu luyện lại từ đầu... Khôi phục lại một Phượng Vũ không sợ trời không sợ đất thời niên thiếu... Sự mê hoặc quá lớn, lớn đến mức nàng cơ hồ

đứng không vững .

Mắt nàng lấp lánh, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt lại thành quyền.

Nhưng một giây sau, Phượng Vũ liền ý thức được có điều bất thường.

Căn cứ vào những gì tìm hiểu được từ trước, Bên cạnh Tiên Linh Quả phải có một con Bích U Thánh Mãng vô cùng hung hãn khiến người ta không rét mà vẫn run mới phải.

Mỗi lần Phượng Vũ muốn tiếp cận Tiên Linh Quả đều bị Bích U Thánh Mãng dùng hàn khí ép nàng không thể không lùi bước... Quả thực bó tay với nó.

Nhưng bây giờ, nàng lại không thấy bóng dáng Bích U Thánh Mãng đâu, cũng không cảm nhận được sát khí của nó... Cái này có chút kỳ quái.

Quân Lâm Uyên môi mồng khê cong lên, nhàn nhạt mở miệng: "Ngược lại cũng không đến mức vô dụng."

"Sao cơ?" Lúc đầu Phong Tầm không hiểu, nhưng rất nhanh đôi mắt của hắn liền sáng lên: "Quân lão đại! Là huynh đúng hay không? Huynh gài bẫy Ngự Minh Dạ? Những trưởng lão mà hắn đem đến đã dụ Bích U Thánh Mãng đi, đúng không?!"

Quân Lâm Uyên đạm mạc ừ một tiếng.

Phong Tầm bắt giác dành cho Ngự Minh Dạ một phút mặc niệm.

Thiếu niên này... Mỗi lần gặp phải Quân lão đại, đều sẽ bị chơi xoáy, nhưng vẫn không thể chuyển bại thành thắng a.

Phong Tầm nói: "Thật kỳ quái , Ngự Minh Dạ đem người dụ U Minh Thánh Mãng đi, tại sao lại không đem Tiên Linh Quả đi?"

Quân Lâm Uyên cũng chỉ chau mày mà không nói lời nào.

Một giây sau ——

Quân Lâm Uyên đột nhiên đạp đất nhảy lên.

Phong Tầm ngửa mặt, hắn liếc Huyền Dịch một cái: "Đi!"

Dứt lời, hai người bọn họ cũng giống như mũi tên rời đi.

Thân thủ thật nhanh !

Phượng Vũ chớp mắt nhìn chằm chằm 4 bóng hình càng lúc càng xa dần, trong mắt nóng rực mà kích động, nàng nắm thật chặt nắm đấm, lấp lánh đôi mắt!

Tiên Linh Quả... Tiên Linh Quả của nàng !

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Người Dẫm Lên Người Khác Rồi

Tiên Linh Quả đã ở ngay trước mắt rồi, điều mà Phượng Vũ lo sợ không phải là Quân Lâm Uyên không lấy được Tiên Linh Quả mà nàng đó chính lo lắng nếu mà Quân Lâm Uyên lấy được nó thì nàng làm sao mới có thể lấy Tiên Linh Quả từ chỗ hắn đây.

Phượng Vũ đè nén lại tâm trạng kích động tự, nhủ phải nhanh nghĩ vách để có thể lấy lại Tiên Linh Quả.

Nhưng lúc này Quân Lâm Uyên đã xông tới vách đỉnh núi,

Vách núi này mang nét đặc trưng riêng, từ gốc đến ngọn một đường đều là dây leo trải rộng, cành là um tùm, trái đều đi tắt cả.

Trong bóng tối, Quân Lâm Uyên mượn vào vách đá lồi trên núi, thân hình xoay tròn, hướng theo đỉnh núi mà nhảy vọt lên.

Ngay tại thời điểm mà hắn nhảy lên đã mượn lực của vách đá lồi ra đó, thì từ miệng vách đá phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng Quân Lâm Uyên cũng chẳng sợ gì cái thứ âm thanh này, mà mạnh mẽ vọt lên trên đỉnh núi.

Phong Tầm ở ngay sau Quân Lâm Uyên, nên đã nhìn rõ tất cả, hẳn chú ý đến tiếng kêu thảm thiết đó, nên khi bay lên đỉnh núi hẳn ta nghi hoặc nói với Quân Lâm Uyên: “Vừa rồi hình như huynh giẫm lên người khác rồi hay sao đó.”

“Không phải” Quân Lâm Uyên giọng điệu khinh thường.

Lúc này mọi sự tập trung của hắn đều đặt vào cái gốc Tiên Linh Quả trước mắt.

Đã thấy ánh trắng xuyên thấu qua các tầng mây dày đặc như nước chảy nghiêng mà xuống, Tiên Linh hoa giống như đóa bạch ngọc lan dưới ánh trăng hiền hòa từ từ nở rộ, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được để kết xuất Tiên Linh Quả.

Tiên Linh quả trắng sáng như ngọc, óng ánh long lanh, khiến người ta phải nín thở để ngắm nhìn nó.

Cái thứ linh khí kia làm cho con người ta thấy mỗi cái lông chân cũng vì nó mà nở rộ.

Xung quanh Tiên Linh Quả là một đầu trong suốt như ngọc xà bì.

"Cái xà bì này —— đây là xà bì của Bích U Thánh Mãng, hơn nữa nhìn màu sắc, cũng đã thay đổi chín phần... thật đáng sợ, nếu như chúng ta chính diện đối đầu... Quân lão đại, huynh có chắc không?"

Phong Tầm đã quên sạch sự việc dẫm lên người khác trước đó, hiện tại trong mắt hắn chỉ là xà bì thánh khiết như ngọc cừu của Bích U Thánh Mãng.

Quân Lâm Uyên khuôn mặt lạnh tanh với đôi mày kiếm: “Lưỡng Bại Câu Thương”

“Haha” Phong Tầm ưỡn ngực: “May mà có Quân lão đại không chế được Ngự Minh Dạ, để người của hắn đem cửa chuyển Bích U Thánh Mãng đi, chứ không dựa vào sức lực của chúng ta cũng khó mà đánh thắng một cách dễ dàng, chúng ta coi như gặp may, nhưng chúng ta cũng phải nỗ lực rất nhiều. Ai mà đã nghe qua tầm tiếng của Ngự Minh Dạ mà biết hắn bị chúng ta sai khiến hẳn là sẽ rất tức giận nhì.”

“Ngự Minh....?” Quân Lâm Uyên cùng với đôi mày kiếm hiện lên tia nghi hoặc.

Phong Tầm không nói gì: “Ngự Minh Dạ, Ngự Minh Dạ, Ngự Minh Dạ..... Quân lão đại không phải là như vậy chứ, Ngự Minh Dạ lại là người được coi là đối thủ của người hiện nay, cả ngày luôn theo dõi nhất cử nhất động của người vậy mà người ngay cả cái tên của hắn cũng không nhớ nữa.

Quân Lâm Uyên cau mày: “Không cần thiết”

Phong Tầm cảm thấy đáng thương thay cho Ngự Minh Dạ: “Ngự thiếu niên, nếu như người biết được người là đối thủ lớn nhất của hắn ta, nhưng ngay cả cái tên cũng không nhớ, mà cũng không có ý định nhớ Ngự Minh Dạ nhất định sẽ rất tức giận. Cũng may là hắn hiện đang không ở đây chứ không không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nữa.”

Quân Lâm Uyên xem thường, cái tay gầy nhẹ nắp hộp, Tiên Linh Quả tự động bay về phía trong chiếc hộp.

Chờ cho Tiên Linh Quả bay vào, cách một tiếng chiếc hộp tự động đóng lại, cũng khóa lại luôn.

Quân Lâm Uyên xoay tròn thân hình, áo bào bay phàn phật, mượn lực từ vách đá, thân hình một đường lao xuống dưới.

Lúc xuống hắn lại giẫm lên phần cửa hang trời ra lúc trước mà không hề để ý.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thiếu Niên Trải Qua Nhiều Đau Khổ

Mà giờ khắc này- -

Trên mặt đất chỉ còn lại hai người là Phượng Vũ và Mộc Dao tiên tử.

Còn về phần Phong quân gia tất nhiên là Quân Lâm Uyên đi đến đâu hắn sẽ luôn đi theo rồi.

Phượng Vũ nhìn theo hướng lao xuống của Quân Lâm Uyên, đôi mắt của nàng bị chiếc hộp ngọc trong tay hắn thu hút khiến nàng nhìn chằm chằm vào chiếc hộp đó.

Tiên Linh Quả! Tiên Linh Quả! Có thể làm cho nàng lại tu luyện từ đầu, Tiên Linh Quả a a a.

Phượng Vũ trong lòng mừng như điên, kích động, hưng phấn, toàn thân nàng kiềm chế không được mà run rẩy kịch liệt,....Phượng Vũ sợ ánh mắt của mình quá lộ liễu, cho nên theo bản năng nàng cúi đầu thấp xuống, không muốn để tâm tư thâm kín của mình bị Quân Lâm Uyên nhìn ra.

Nhưng Phong Tầm luôn rất quan tâm Phượng Vũ, hắn thấy nàng toàn thân run rẩy nên ân cần hỏi: “Làm sao mà toàn thân lại run rẩy thế kia? Có phải là thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không? Hay là tại gió đêm đông lạnh cho cảm lạnh rồi.”

Phượng Vũ đã cố gắng giấu đi điểm yếu của mình, nhưng lại bị Phong Tầm nhìn ra, và bây giờ nàng đã trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Mộc Dao tiên tử tức giận: “Bị gió làm cho không khỏe ? Theo ta thấy, là do nàng ta nhìn thấy Tiên Linh Quả nên mới kích động như vậy? Ta đã sớm biết nàng ta là gian tế mà.”

Phong Tầm tức giận đến nổi đom đóm mắt, nhưng hắn chưa mắng Mộc Dao ngay mà trừng mắt với Huyền Dịch: “Ta từ trước tới nay chưa hề đánh phụ nữ nhưng không có nghĩa là sẽ không đánh loại phụ nữ đáng ghét này đâu.”

Huyền Dịch im lặng lườm Phong Tầm một chút, hắn cũng nghĩ không ra, rốt cuộc đây là người như thế nào mà đến cả tiểu vương gia của Phong Bắc Vương phủ cũng lên tiếng bảo vệ như vậy chứ?

Nghĩ đến điều này, Huyền Dịch vỗ vỗ Mộc Dao: “Nghe thấy gì chưa, người nghe hiểu chưa, hãy ghi nhớ lấy đó.”

Cái thái độ này, rõ ràng là đang trốn tránh trách nhiệm, nếu như Mộc Dao bị Phong Tầm đánh thì hắn cũng không có liên quan.

Mộc Dao khóc không ra nước mắt... biểu ca nhà người ta thì quan tâm che chở muội muội, nhưng nhà nàng lại hoàn toàn ngược lại.

Lúc này Quân Lâm Uyên nhẹ nhàng khẽ mắt, nhưng đôi mắt cũng không nhìn cảnh sóng ngầm mãnh liệt, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Cửu chuyển Bích U Thánh Mãng rất nhanh sẽ quay trở lại, đi.”

Thế là một đoàn người do Quân Lâm Uyên dẫn đầu nhanh chóng rút lui.

Ngay lúc bọn họ rời đi không lâu, trên vách đá kia, bị cây lá um tùm che kín, giờ phút này đã động lớn.

Rầm Rầm Rầm—

Vị thiếu niên kia buông tay, trực tiếp từ vách đá kia lăn xuống.

Rầm rầm- -

Cũng may đường hướng xuống tất cả đều là cành lá dây leo, hắn một đường rơi xuống mặt đất, rơi đúng vào đám cỏ khô.

Một người dung nhan tuyệt thế xinh đẹp, tà mị, chui ra từ trong bụi cây.

Trên đầu và người của hắn tất cả đều dính rom rạ, đặc biệt là trên đầu, bởi vì từ trên vách đá lăn xuống, cho nên toàn bộ biến thành đầu ỏ gà, nhìn qua lộn xộn, có đại rậm rạp.

Người này vốn rất tuyệt thế, nhưng giờ phút này lại chật vật không chịu được, đây chính là người mà Phong Tầm nhắc đến Ngự Minh Dạ.

Người này coi như là đen đủi đi.

Lúc đầu hắn như là lợi một bước đi vì hắn đã đến Huyền Bể Hạp Cốc trước.

Bởi vì hắn dùng thủ đoạn đặc thù khống chế Hắc Diệu Lang bày, ý đồ dùng hàng vạn con Hắc Diệu Lang đi cản trở Quân Lâm Uyên.

Nhưng là- -

Điều mà Ngự Minh Dạ không nghĩ đến đó là thời điểm hắn sắp lên được đỉnh núi, khi mà Tiên Linh Quả chỉ cách hắn còn mười mét.

Bát chuyển Bích U thánh Mãng tốt cuộc tu luyện thành Cửu chuyển từ bất chí thân!

Một đạo băng lãnh độc từ cửu chuyển Bích U Thánh Mãng bắn vào người hắn!

Suru!

Chương 38: Ta Là Ngự Minh Dạ

Một đạo băng lãnh hàn xẹt qua, Ngự Minh Dạ lại đau khổ phát hiện ra hắn không cử động được.

Hắn còn chưa kịp tới thì Quân Lâm Uyên đã đến nơi và đoạt được Tiên Linh Quả còn hắn thì lại đang bị mắc kẹt không thoát ra được.

Giờ phút này Ngự Minh Dạ cảm thấy gần như suy sụp.

Tại sao lại có thể như vậy!

Tại sao lại có thể sát hại hắn.

Hơn nữa là thân thể hắn không thể cử động được nhưng ngay cả đến âm thanh cũng không thể phát ra được, tại sao lại làm cho hắn trở lên thê thảm như vậy cơ chứ.

Càng thảm hại hơn đó chính là Bích U Thánh Mãng đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Thân Hình trắng kiện uốn lượn mà xuống, lưới rần đang hoạt động quanh cổ hắn.

Cũng may là hắn đưa tới ba vị trưởng lão phản ứng nhanh nhẹn, bọn họ phóng lên tận trời, tập trung lực để thu hút cửu chuyển Bích U Thánh Mãng, sau đó đưa nó rời đi....

Xem ra Ngự Minh Dạ không xong rồi.

Trên thực tế, người thiếu niên này, một khi gặp Quân Lâm Uyên đều biến thành kẻ thê thảm nhất thế gian.

Thời điểm mà Quân Lâm Uyên mượn vách đất dùng lực, vật mà hắn đập vào đó chính là đầu của Ngự Minh Dạ.

Hơn nữa là lại còn đập tới hai lần.

Càng làm cho hắn tức hộc máu đó là Quân Lâm Uyên còn không nhớ tên của hắn.

Quân, Lâm, Uyên, cơ, nhiên, lại, không, nhớ, tên, của, hắn.

Đã kích quá lớn, hắn tức đến kém chút hộc máu.

“Ta là Ngự Minh Dạ, a a a .

Trong bóng đêm mờ mịt Ngự Minh Dạ khôi phục lại được một chút sức lực, ánh mắt hướng về phía bọn người Quân Lâm Uyên quan sát.

Thế nhưng trả lời hắn chẳng có ai ngoài tiếng sấm sét phong thanh.

“Người đâm lên người ta a a a !”

Ngự Minh Dạ tức đến mức kém chút thổ huyết.

Đã đâm lên người hắn lại còn dám phủ nhận, thật đúng là tức chết, tức chết, tức chết ta mà.

Tức giận quá đi.

Có được Tiên Linh Quả hay không có được Tiên Linh Quả kì thực Ngự Minh Dạ cũng không quá để ý, hắn xuất hiện ở đây là muốn gây chiến với Quân Lâm Uyên, bởi vì Quân Lâm Uyên muốn lấy được Tiên Linh Quả, cho nên mục đích của hắn là ngăn cản không cho Quân Lâm Uyên lấy được Tiên Linh Quả.

“Thế mà lại để người đạt được... Quân Lâm Uyên người tưởng rằng chuyện này đã đi vào dĩ vãng rồi, tuyệt đối không!” Ngự Minh Dạ nắm chặt nắm đấm, “Sẽ không lâu nữa đâu người sẽ biết ta lợi hại đến mức nào.”

Đúng lúc này phía trước truyền đến một trận sóng linh khí.

Ngự Minh Dạ vui mừng trong lòng, chắc hẳn là các vị trưởng lão đã về đến rồi

Quả nhiên họ đã trở về, phía sau còn có thụ thương của Cửa Chuyển Bích U Thánh Mãng.

Ngự Minh Dạ cười lạnh : “ Quân Lâm Uyên ngươi đừng tưởng mọi chuyện đã đi vào dĩ vãng hãy chờ đây mà xem.

Ngự Minh Dạ liền dẫn theo Cửu chuyển Bích U Thánh Mãng đuổi theo hướng bọn người Quân Lâm Uyên!

Phía trước- -

Mọi người đều đang nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ngay cả người luôn luôn nũng nịu như Mộc Dao tiên tử cũng nhanh chóng lên đường.

Đúng lúc này sau lưng truyền đến âm thanh rống giận gào thét.

“ Tiểu Tặc trộm Tiên Linh Quả chạy trốn đi đâu, Bích U Thánh Mãng từ miệng vượn ra lưới rắn dài, lưới rắn dài như tấm lụa dài màu đỏ, giữa không trung xẹt qua một đường cong.

Lưới rắn bắn ra mọi phương hướng, lại là chỗ Phượng Vũ.

Phong Tầm lúc đầu còn chưa để ý đến, khi phát hiện ra, thì đã quá muộn rồi.

Phượng Vũ chỉ cảm thấy ớn lạnh, một cỗ ma từ vong bao vây lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vậy Là Hắc Thuần Tay Cứu Nàng Sao?

“Cẩn thận” Quân Lâm Uyên đã ý thức thấy có nguy hiểm, chân mày hơi nhíu lại.

Theo phản xạ hắc đưa tay tóm lấy Phượng Vũ.

Chỉ sau một khắc, hắc đã tiếp được chiêu của cửu chuyển Bích U Thánh Mãng.

Phượng Vũ mặc dù không bị cửu chuyển Bích U Thánh Mãng bắt được, nhưng lực đạo trên tay Quân Lâm Uyên cũng không hề nhẹ, hắc tiện tay đã đem Phượng Vũ ném sang một bên.

Phanh

Phượng Vũ nằm sấp dưới mặt đất, trọng miêng đầy bùn.

Theo ngay phía sau là Ngự Minh Dạ, không khỏi ngạc nhiên khi chứng kiến cái cảnh tượng trước mắt.

Gương mặt đẹp đẽ, sáng ngời, mày kiếm nhí chặt lại, trong miêng lẩm bẩm: “ Cái này không đúng, sao lại cứu người nhĩ? Đây không phải là tính cách của Quân Lâm Uyên, hắc vì sao lại cứu người chứ?”

Thân là đối thủ của Quân Lâm Uyên từ nhỏ đến lớn, hắc đã biết rõ.

Nghe được âm thanh phát ra, Phượng Vũ theo bản năng quay đầu lại.

Rất nhiều năm về sau, Ngự Minh Dạ đều không thể quên được cái khoảnh khắc lần đầu tiên gặp Phượng Vũ.

Gương mặt mộc của nàng, mang nét đẹp giản dị chất phác của người thiếu nữ, miêng đầy bùn lại còn dính thêm chút cỏ khô. Bộ dạng như vậy thật là thảm hại nhưng cũng thật là đáng yêu a.

“Ha ha ha ha ha” Ngự Minh Dạ không hề kiêng nể mà phát ra tiếng cười lớn.

Phượng Vũ ánh mắt đầy oán giận liếc hắc.

Thời điểm 4 mắt giao nhau, chớp một cái, Ngự Minh Dạ mới ý thức được rằng mình đã bị bại lộ, liền kêu một tiếng rồi chạy, nhưng lại không biết rằng đã leo lên ngọn cây.

Phượng Vũ: “.....”

Lúc mà Phượng Vũ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì Mộc Dao tiên tử đã trừng mắt với nàng: “Đừng tưởng rằng Quân thái tử cứu ngươi là có ý với ngươi, ta cho ngươi biết đó hoàn toàn chỉ là tiện tay thôi, ngươi đừng có mà mơ tưởng.

Phượng Vũ: “haizzz”

“Ngươi như vậy là có thái độ gì chứ? Hừ! Quân thái tử sẽ không thích ngươi! Cũng tuyệt đối sẽ không lại thích ngươi đâu! Hắn chỉ là thuận tay mà cứu ngươi thôi!” Mộc Dao nói như đang nói chính mình, nắm tay siết lại.

Phượng Vũ thật là không thể hiểu nổi, miệng nàng đầy bần hời lại: “Vậy hẳn tiện tay đã cứu ngươi hay sao?”

Chỉ một câu đã đoán trúng tim đen.

Mộc Dao bị trả đòn, toàn thân cứng ngắc, nàng ta nhìn chằm chằm Phượng Vũ, không nói được lời nào?

Một giây sau nàng ta cũng ý thức được, tức giận giậm chân xoay người rời đi.

Cộc cộc cộc tiếng bước chân đặc biệt vang lên, phát tiết lửa giận trong lòng.

Phượng Vũ hướng Mộc Dao tiên tử làm mặt quỷ, phách lối như vậy không đơn giản như vậy đâu.

Cách đó không xa trên cành cây, Ngự Minh Dạ cắn chặt môi dưới, đôi mắt đảo hoa không ngừng chuyển động.

Thật tình mà nói, Quân Lâm Uyên cứu giúp một thiếu nữ bình thường như vậy, lẽ nào là có ý với nàng ta.

Ngự Minh Dạ ánh mắt quét từ trên xuống dưới đánh giá Phượng Vũ.

Một người không có điểm gì nổi bật so với người bình thường.

Một người mà nhỏ nhắn mảnh mai đến mức gió cũng có thể thổi bay được.

Một thân phế vật không có bất kì thứ gì gọi là linh khí tu vi.

Nếu như nhất định phải nói ra điểm tốt thì nàng chả có gì ngoài đôi mắt ngay thơ trong sáng.

Quân Lâm Uyên liền bị ánh mắt này thu hút sao? Ngự Minh Dạ có chút không hiểu, đôi mày kiếm nhíu lại.

Đúng lúc đó, các vị trưởng lão bên cạnh Ngự Minh Dạ cũng đã đến nơi, bọn họ nhao nhao chen nhau ngồi dưới gốc cây cổ thụ, đại trưởng lão cầm đầu liền hỏi Ngự Minh Dạ: “Thiếu chủ người có chuyện gì vậy?”

Ngự Minh Dạ thở dài: “Đại trưởng lão, thiếu chủ nhà ngươi từng thề thốt cái gì, ngươi còn nhớ rõ không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Làm Sao Mà Hạ Thủ Được Chứ

Đại trưởng lão mông lung nhìn thiếu chủ, thiếu chủ của mình thề cũng lâu rồi làm sao bây giờ mình có thể nhớ rõ được chứ?

Ngự Minh Dạ lại thở dài, tự nhủ: “Ta đã từng thề hai điều, một là đồ vật của Quân Lâm Uyên ta đều muốn, hai là người mà Quân Lâm Uyên thích nhất định phải đoạt lấy.

Đại trưởng lão: “Cho nên...”

Ngự Minh Dạ sờ cằm, dùng ánh mắt xem xét đánh giá Phượng Vũ, cặp lông mày rậm đen nhăn lại: “Mắt nhìn của Quân Lâm Uyên, dung mạo của tiểu nha đầu này như vậy, làm sao hạ thủ được đây.

Cái dung mạo, thần thái đó, thực lực đó tổng kết lại thành một chữ: “Căn bã”

“Haizz” Ngự Minh Dạ nhìn Phượng Vũ, thở dài một cái, cổ nói: “Thứ mà Quân Lâm Uyên có thể gặm được, vậy có gì mà ta không gặm nổi chứ? Cùng

lắm là nhắm mắt lại, Ừm!”

Đại trưởng lão đồng tình nhìn Ngự Minh Dạ: “Thiếu chủ, nếu không người vẫn là.....”

“Không được” Ngự Minh Dạ trừng mắt nhìn đại trưởng lão, cặp mắt trong suốt đẹp đẽ trùng trùng: “Vừa rồi người không ở đây, vậy nên người căn bản không thể hiểu được nỗi nhục của ta!”

Mặt đại trưởng lão biết thị thế tình huống cụ thể là như nào?

“Quân Lâm Uyên hẳn đáp đầu ta lại, còn đáp tới hai lần!”

“Đồng thời hẳn còn gọi không ra tên của ta, hẳn, cư, nhiên, dám, không, nhớ, tên, của, taaaaaaa!” Ngự Minh Dạ tức đến trên trán nổi cả gân xanh!

Hắn vẫn luôn coi Quân Lâm Uyên là đối thủ lớn nhất, nhưng đối phương đến tên đầy đủ của hắn còn không nhớ rõ... Ngự Minh Dạ hít vào một ngụm khí lạnh, hẳn cho rằng hắn đã bị làm nhục.

Đại trưởng lão xem bộ dạng thiếu chủ giống như tiểu hài tử: “Ai ”

“Ta mặc kệ” Ngự Minh Dạ tức giận đến mức vỗ vào cây, “Lần này, ta nhất định phải làm cho Quân Lâm Uyên nhớ tên của ta! Nhất định phải nhớ kĩ!”

“Cho nên?”

“Người thấy ta có đẹp trai không, đừng mảnh không?” Ngự Minh Dạ nhoen miệng cười với đại trưởng lão, cặp mắt đào hoa khiến người ta hồn xiêu phách lạc, nhưng trong lòng đang dậy sóng.

Loại đẹp ta mị làm cho con người ta sợ hãi.

Đại trưởng lão bắt đầu dĩ nhĩ Thiếu chủ nhà mình: “Đẹp”

Ngự Minh Dạ lập tức đầy tự tin, đắc ý vuốt mái tóc: “Cho nên, chỉ cần ta cướp đi tiểu nha đầu kia, để nàng ta yêu ta, như vậy Quân Lâm Uyên luôn phải nhớ kĩ tên của ta”

Đại Trưởng lão thâm thò dài

Thiếu chủ nhà mình trước mặt người khác thì lợi hại không ai bì nổi, đáng sợ để cho người ta phải run sợ, nhưng tại Quân Lâm Uyên trẻ tuổi.... Tựa như thứ không chiếm được thì luôn muốn đoạt được.

Mà lúc này

Phượng Vũ chỉ chớp mắt liền lại không nhìn thấy Ngự Minh Dạ đâu, nàng khẽ chau mày, lẽ nào vừa rồi là nàng hoa mắt hay sao?

Không đúng, nàng ấn tượng sâu sắc nhất là cặp mắt ngập nước, tà mị cùng đào hoa hướng về phía nàng, con mắt mị hoặc đẹp đẽ, làm người khác hồn xiêu phách lạc, đó là một vẻ đẹp không thể tưởng tượng ra được, cho nên đây tuyệt đối không phải là ảo giác.

Nhưng bây giờ người đã biến mất, nàng cũng không việc gì mà phải rối rít lên.

Nàng quay đầu về phía hát ra tiếng động mạnh, ầm ầm một tiếng vang lớn.

Cửu chuyển Bích U Thánh Mãng từ giữa không trung rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng động kinh hoàng.

Quân Lâm Uyên rất nhanh, kiểm từ trong tay lao xuống, phi ra một đường cong!

Trong nháy mắt, thân thể của cửu chuyển Bích U Thánh Mãng đã vỡ ra.

Từ một phân thành hai!

Máu tươi như sương phun ra!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đóng Gói Mang Đi

Sức lực thật tốt!

Lực lượng thật kinh khủng!

Ngự Minh Dạ hướng mắt nhìn Quân Lâm Uyên đang từ giữa không trung từ từ rơi xuống, đột nhiên ý thức được rằng, sau một khoảng thời gian không gặp, thực lực của Quân Lâm Uyên so với trước kia lại thêm vài phần lợi hại!

Đối thủ này, ta rất có hứng thú! Ngự Minh Dạ nắm tay thành nắm đấm, trong bóng đêm vung tay lên một cái, vài chấm đen nhỏ liền biến mất trong bóng đêm một mình.

Quân Lâm Uyên vừa mới đến, Phong Tầm cùng Huyền Dịch liền xông lên, một trái một phải vây quanh hắn, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hi: "Quân lão đại!"

"Ừm." Vẻ mặt Quân Lâm Uyên vẫn lạnh như một tảng băng, thần sắc bất động như núi.

"Cửu chuyển Bích U Thánh Mãng chết rồi? Chết một cách dễ dàng như vậy ư? Quân lão đại, thực lực của huynh quả nhiên mạnh lên không ít!" Phong Tầm không kìm nén nổi nội tâm đang vô cùng kích động.

Quân Lâm Uyên lại nói: "Nó đang bị thương."

"Ta biết!" Phong Tầm khó kìm về kích động, "Thế nhưng nó bị thương cũng là bởi vì huynh là biết lợi dụng Ngự Minh Dạ mà? Suy cho cùng thì đó là công lao của huynh rồi, a a a Tiên Linh Quả ới là Tiên Linh Quả, rốt cục thì cũng có thể nắm lấy trong tay rồi!"

Trên khuôn mặt phong trần tuyệt thế của Quân Lâm Uyên, xuất hiện một đường cong nhẹ.

Phượng Vũ từ khi nhìn gặp Quân Lâm Uyên đến giờ, lần đầu thấy hắn nhếch miệng cười.

Trái tim Phượng Vũ đập nhanh thêm một nhịp ——

Xem ra cái tên Tiên Linh Quả này đối Quân Lâm Uyên mà nói, rất quan trọng, bằng không, hắn sao phải từ Đế Đô đến 1 nơi cách xa hàng vạn dặm như thế này? Sao có thể nhìn Tiên Linh Quả là lại lộ ra nụ cười hài lòng như thế?

Thế nhưng...

Phượng Vũ nắm chặt tay thành nắm đấm!

Tiên Linh Quả là của nàng, nhất định chỉ có thể là của nàng mà thôi!

Bằng cách nào, mới có thể đem Tiên Linh Quả từ trong tay Quân Lâm Uyên cướp về đây?

Phượng Vũ nghĩ đến đầu đầu, cũng chưa thể nghĩ ra giải pháp nào tốt cả.

Bởi vì tên Quân Lâm Uyên kia quả thực quá thông minh, tính cảnh giác cao, thực lực lại đáng sợ như vậy... Phượng Vũ đau khổ nhận ra, còn không bằng Tiên Linh Quả trong tay cửu chuyển Bích U Thánh Mãng, như thế nàng còn có thể lợi dụng, còn hiện tại hoàn toàn không biết phải ra tay như thế nào?

Làm sao bây giờ...Làm thế nào đây... Phượng Vũ nghĩ đến đầu bù tóc rối, cũng vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào tốt.

Rất nhanh, bọn họ đã đến nơi mà trước đó đã dựng sẵn lều nghỉ.

Phong Tầm nói: "Đêm khuya thanh vắng, đi lại rất nguy hiểm. Mọi người hôm nay đều đã mệt rồi, tối nay cứ nghỉ tạm tại đây đã. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục lên đường."

Lúc mọi người đã chìm vào giấc ngủ say.

Phượng Vũ ôm chăn lông lật qua lật lại mãi mà vẫn không ngủ được, Tiên Linh Quả ở ngay tại nơi mà nàng có thể liếc thấy, thế nhưng không có cách nào lấy được, điều này làm cho nàng cảm thấy vô cùng bất lực.

Hay là dùng chiêu Mỹ nhân kế? Phượng Vũ cười khổ, tên Quân Lâm Uyên kia đời nào bị mắc kế chứ, kia không phải là...

Ngay lúc Phượng Vũ đang lẩn qua lộn lại, bỗng nhiên, một thân hình toát ra hàn khí tiến tới bên người nàng, một tay bịt miệng của nàng.

Phượng Vũ trừng lớn mắt kinh ngạc, nàng nhìn thấy một gương mặt đã dùng khăn che kín.

Kẻ áo đen kia điểm huyết Phượng Vũ, quần tròn nàng trong chăn bông, nhấc bổng lên rồi chạy!

"Người..."

Phượng Vũ muốn hét to lên, nhưng lại đau khổ phát hiện, bản thân không thể phát ra tiếng.

Nàng muốn giãy giụa, lại bất đắc dĩ phát hiện mình đang bị điểm huyết đạo, cho dù là cử động khẽ cũng không được.

Mà giờ khắc này, Phong Tầm đang đứng ở trạng thái tu luyện, không ai phát hiện nàng mất tích.

Không biết đã qua bao lâu, phanh ——

Phượng Vũ cùng chiếc chăn bông quấn quanh người bị vứt xuống mặt đất một cách không thương tiếc, lộn nhào mấy vòng, thân thể của nàng từ trong chăn lông lăn ra mặt đất.

Phượng Vũ chưa kịp đứng lên, liền bắt gặp một đôi mắt đào hoa anh tú.

Đôi mắt này... Nội tâm Phượng Vũ bỗng nhiên nhảy lên một cái!

Nàng nhớ ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Vị Thiếu Niên Này... Đầu Óc Thật Sự Không Có Vấn Đề Đây Chứ?

Trước khi trong miệng nàng chứa đầy bùn đất, không phải là có người đã phì cười hay sao?

Chính gương mặt này, chính đôi mắt này .

Mà Ngự Minh Dạ giờ khắc này, ngồi xuống trước mặt Phượng Vũ, tay phải chống cằm, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, còn mang theo ánh mắt ghét bỏ nhìn nàng chằm chằm.

Phượng Vũ: "Ư ư ư —— "

"A ——" Ngự Minh Dạ lúc này mới phản ứng, ngón trỏ với các khớp xương rõ ràng của hắn điểm huyết hai lần trước ngực của Phượng Vũ .

"Ư." Phượng Vũ lập tức thấy bản thân lúc này đã có thể cử động trở lại.

Nàng lúc này liền trừng mắt nhìn thẳng vào cặp mắt đào hoa của Ngự Minh Dạ: "Người là ai? Tại sao lại bắt ta đến đây? Người bắt ta đến đây có mục đích gì?!"

Ngự Minh Dạ làm như thừa nhận suy nghĩ mà tiểu nha đầu xấu xí này tự suy diễn trong lòng, hắn ngồi xổm trên mặt đất, tay chống cằm, cặp mắt đào hoa nhìn Phượng Vũ chằm chằm, bộ dạng này nhìn qua lại có mấy phần đáng yêu, Phượng Vũ cũng đành bó tay

"Người đoán đi, đoán xem ta là ai" Ánh mắt tà mị của Ngự Minh Dạ nhướn lên nhìn Phượng Vũ.

Phượng Vũ đầu óc nhanh chóng trở lên linh hoạt, bỗng nhiên, mắt liền sáng lên, cười thần bí: "Nếu như ta đoán được, người sẽ thả ta đi chứ?"

"Người thấy rằng sẽ có khả năng đấy sao?" Ngự Minh Dạ khẽ chạm vào gương mặt của Phượng Vũ, "Mau đoán đi, nếu như không đoán ra được, cái mạng nhỏ của người xem chừng khó giữ được nữa."

Phượng Vũ liếc mắt nhìn hắn, không thêm đề ý.

Ngự Minh Dạ phì cười!

Hắn thể mà lại bị một thiếu nữ tầm thường như vậy không thêm đề nổi tới? Aiya~

"Người không sợ chết sao?" Ngự Minh Dạ tò mò nhìn tiểu nha đầu trước mắt, dung nhan nhìn qua có vẻ bình thường, nhưng khi nhìn kỹ một chút, ngũ quan bình thường kia cũng có phần tươi tắn đáng yêu.

Phượng Vũ im lặng: "Người sẽ không giết ta đâu."

"Dựa vào cái gì mà lại khẳng định chắc nịch như thế?" Ngự Minh Dạ hiểu kì hỏi.

Phượng Vũ tròn mắt: "Đêm khuya thanh vắng đem ta bắt đi, là vì muốn giết ta sao? Xin hỏi, ta và người đã có thù oán gì?"

Ngự Minh Dạ ngược lại lại nhìn Phượng Vũ nhiều thêm mấy lượt.

Tiểu nha đầu này tướng mạo phổ thông, nhưng lại rất mạnh mẽ, thu hút, thật là khiến người ta không thể không nhìn lại vài lần, haizz, nếu như không phải gương mặt này thực sự quá bình thường, nói không chừng hẳn sẽ rất thích nha đầu này cho xem.

Bởi vì tính cách của nha đầu này, rất hợp khẩu vị của hắn.

"Nha đầu người quả thực rất thông minh, khó trách Quân Lâm Uyên lại nhìn người bằng con mắt khác" Ngự Minh Dạ tựa như cười như không, lờ mắt nhìn Phượng Vũ một cái, "Nhưng vừa rồi nha đầu kia nói không sai, Quân Lâm Uyên không thể nào cưới người được!"

Phượng Vũ im lặng: "..."

"Thật sự là như vậy, người đừng nghĩ ta nói dối, người người nhà nhà đều nói Quân gia Hoàng tộc cùng Phượng gia đã giải trừ hôn ước, nhưng trên thực tế, hôn ước kia vẫn chưa được giải trừ, người mà Quân thái tử của các người cưới về vẫn sẽ là Phượng Vũ mà thôi." Ngự Minh Dạ châm ngòi ly gián.

Phượng Vũ im lặng nhìn trời, tự nói với bản thân mình: "Không cần người một lần nữa nhắc lại với ta đâu..."

Trước lúc đó khi Phong Tầm cùng Quân Lâm Uyên nói chuyện, nàng liền đã biết rồi, vì có gì mà lại phải nhắc lại một lần nữa trước mặt nàng? Nội tâm Phượng Vũ như sụp đổ, khóc không ra nước mắt.

Ngự Minh Dạ nhìn về mặt không chút lưu luyến trần gian của Phượng Vũ, lại coi đó như là nàng đang rất thương tâm, liền tiếp tục châm ngòi: "Quân Lâm Uyên thì có gì tốt? Bên này lôi kéo Phượng Vũ không thoát hôn cũng không thành thân, bên kia còn nhìn chăm chăm Tả Thanh Loan, người nói xem dung mạo người bình thường như thế này, hẳn dù có đối tốt với người một chút, cũng tuyệt đối không thể cưới người."

Phượng Vũ: "..."

"Người nhìn ta, mau nhìn ta đi ——" Ngự Minh Dạ nâng cằm Phượng Vũ lên, nháy cặp mắt đào hoa như song nước gợn nói: "Người nhìn ta xem, chẳng phải cũng rất anh tuấn sao? So với Lâm Quân Uyên chẳng phải là không có điểm gì kém cạnh sao?"

Phượng Vũ im lặng đỡ trán, vị thiếu niên này... đầu óc thật sự là không có vấn đề đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Giúp Ta Lấy Lại Tiên Linh Quả

Thiếu niên kia hai tay chống cằm, cặp mắt hiện lên vẻ đào hoa khiến người khác nhìn vào liền hồn xiêu phách lạc, đặc ý nhìn Phượng Vũ đang nhìn mình.

Phượng Vũ im lặng, chỉ có thể ngẩng đầu, vô lực liếc mắt nhìn hắn.

"Ta rất xinh đẹp sao? Ta so Quân Lâm Uyên lại càng xinh đẹp có phải không?" Ngự Minh Dạ hớn hở nháy mắt với Phượng Vũ mấy cái.

Kinh nghiệm tình trường phong phú của hắn mạch bảo, chỉ cần hắn liếc mắt một chút, những cô nương khác nhất định sẽ bị hắn làm cho mê muội đến thất điên bát đảo, hôm nay cũng không ngoại lệ, tiểu nha đầu trước mặt này, vừa nhìn liền biết rất dễ bị lừa.

Phượng Vũ: "...". Từ xinh đẹp đối với nam nhân mà nói, chẳng lẽ không phải nghĩa xấu sao?

"Người muốn thế nào?" Phượng Vũ tức giận hỏi.

"Quân Lâm Uyên không có khả năng cho người danh phận, nhưng ta có thể cho người! Quân Lâm Uyên không lấy người, nhưng ta có thể cưới người!" Thiếu niên nắm tay, biểu thị lời thề son sắt: "Ta lại là Hắc Ám Cung Đình Thánh tử a, cho nên, chỉ cần người theo ta, ta nhất định sẽ để người phú quý cả đời, hưởng thụ không hết..."

Ngự thiếu niên dương dương đắc ý nói lời hứa của hắn, nhưng Phượng Vũ thời khắc này——

Ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm Ngự Minh Dạ, ánh mắt thần thờ, nhưng kỳ thật đã sớm lấy lại ý thức, trong đầu mặc niệm rằng, tất cả đều là vì Tiên Linh Quả của nàng, Tiên Linh Quả, Tiên Linh Quả...

Đến cùng phải làm thế nào, mới có thể lấy lại Tiên Linh Quả từ tay Quân Lâm Uyên? Dùng vũ lực nhất định không thành công được, cho nên muốn lấy được thì chỉ còn cách dùng mưu.

Thế nhưng Quân Lâm Uyên vô cùng chăm chú, để ý tới Tiên Linh Quả, nàng phải dùng cách gì mới thành công lấy lại được đây? Trong đầu Phượng Vũ chỉ toàn là Tiên Linh Quả, suy nghĩ đến đau đầu nhức óc.

Ngự Minh Dạ nhìn về mặt đỏ đần của Phượng Vũ, lại càng thêm phân hồ hởi đắc ý.

Tiểu cô nương nhất định là đã si mê ta mất rồi!

Ha ha ha ——

Hắn đã nói rồi mà!

Dung mạo của hắn trong thiên hạ cũng là tuyệt mỹ vô song, tiểu cô nương không bị hắn làm cho mê muội đầu óc mụ mị mới lạ, ha ha ha, đây lại chính là nữ nhân của Lâm Quân Uyên! Bởi vậy có thể chứng minh, hắn so Quân Lâm Uyên chẳng phải càng có mị lực sao? Ha ha ha ——

Ngự thiếu niên nhìn không được ngửa mặt lên trời cười sáng khoái.

Phượng Vũ bị tiếng cười buông thả của hắn làm cho giật mình, trong nháy mắt lấy lại tinh thần, nàng đôi mắt tựa như hồ nước mùa thu đẹp động lòng người của nàng, nhìn Ngự Minh Dạ đầy vẻ khó hiểu.

Nàng chưa hỏi, Ngự thiếu niên liền quay sang nhìn Phượng Vũ mà nói, cõi lòng đầy kích động nói: "Tiểu nha đầu, phản bội Quân Lâm Uyên, về sau nhà ngươi đi theo Thiếu chủ ta, Hắc Ám Cung Đình chúng ta tuyệt đối không bạc đãi ngươi!"

Phản bội Quân Lâm Uyên? Phượng Vũ mụ mị mơ hồ, nàng nói muốn phản bội Quân Lâm Uyên khi nào chứ?

Không đợi Phượng Vũ giải thích, mặt Ngự Minh Dạ tràn đầy hưng phấn cùng kích động nói: "Cho nên, nhiệm vụ Tiên Linh Quả liền giao cho ngươi! Ngươi trộm Tiên Linh Quả từ trong tay Quân Lâm Uyên về đây cho ta, ta liền cho ngươi một danh phận!"

"Cái gì?" Phượng Vũ hoàn toàn phớt lờ đi nửa câu nói sau của Ngự Minh Dạ, cảm tưởng như vừa nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai!

Giúp Ngự Minh Dạ đem Tiên Linh Quả từ trong tay Quân Lâm Uyên trộm đi? !

Ngay lúc này!

Nàng cả người đều trở lên kích động!

Đôi mắt vốn long lanh tựa hồ nước mùa thu của Phượng Vũ, giờ phút này, trong chớp mắt liền tối sầm lại, nhìn chăm chăm Ngự Minh Dạ!

Ngự Minh Dạ bị Phượng Vũ nhìn chăm chăm, trong lòng đột nhiên run lên!

Hắn rất nhanh liền ý thức được rằng, tiểu nha đầu khẳng định là nghe được mình sẽ cho nàng ta danh phận, cho nên mới vui sướng tột cùng mà trở lên kích động như thế này?

Haizz, chẳng phải hắn đã nói trước đó rồi sao, muốn là thê thiếp của Ngự Minh Dạ hắn, biết bao cô nương xinh đẹp ngoài kia còn phải xếp hàng dài, đứng nhan tầm thường như tiểu nha đầu này có phúc phận là thê thiếp của hắn, kích động như thế cũng là lẽ thường tình!

"Tiên Linh Quả?" Phượng Vũ cố gắng để cho ngữ khí của mình trở lại bình thường, lúc nàng nhìn qua Ngự Minh Dạ, ánh mắt còn có chút khó tin, "Cho nên, ý của ngươi là, ta muốn giúp ngươi đánh cắp Tiên Linh Quả?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đây Là... Vạn Nghĩ Xuyên Thân... Cái Gì?

"Phải!"

"Thế nhưng, ta phải làm sao mới có thể lấy được nó? Người đó là Quân Lâm Uyên, Quân, Lâm, Uyên! Quân Lâm Uyên đó!" Phụng Vũ tức giận nói.

Ngự Minh Dạ bĩu môi: "Ngươi coi ta là người chết rồi hay sao?"

"A?"

"Quân Lâm Uyên thế nào? Hắn là rất thông minh rất lợi hại, chẳng lẽ ta lại ngu xuẩn, yếu đuối hay sao?" Ngự Minh Dạ bị khích bác, liền tức giận trợn mắt với Phụng Vũ

Phụng Vũ nội tâm rất muốn gạt đầu, nhưng sợ bị hắn đánh chết, đành chỉ có thể lắc đầu trong yên lặng..

"Ồ?" Phụng Vũ thuận miệng hỏi, "Ngươi mau nói đi."

Tiên Linh Quả a... đây chính là Tiên Linh Quả của nàng a! Chỉ cần có Tiên Linh Quả, nàng liền tu luyện lại từ đầu! Đợi nàng tu luyện xong, liền có thể một lần nữa khiến đại lục đệ nhất mỹ nhân sự phụ của nàng tỉnh lại.

Nghĩ đến đây, trái tim Phụng Vũ hồi hộp không yên, trái tim nàng cơ hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngự Minh Dạ hoàn toàn không thể nhìn thấu được nội tâm lúc này của Phụng Vũ, hắn lờ mờ nhìn Phụng Vũ một chút, ném qua cho Phụng Vũ một vật.

Phụng Vũ đón lấy, xem xét một chút, liền phát hiện là một bình chứa chất dịch lỏng nguyên chất.

"Bình này là Đào Trí Châm." Ngự Minh Dạ dương dương đắc ý nhìn qua Phụng Vũ, "Ngươi phải nghĩ ra biện pháp, đem chất dịch bên trong Tiên Linh Quả rút đi, đổi thành chất lỏng bên trong Đào Trí Châm."

]

Phụng Vũ chỉ cái túi trong suốt bên cạnh bình Đào Trí Châm mà Ngự Minh Dạ vừa mới ném cho mình hỏi: "Trong này không phải là sẽ đựng độc dịch đấy chứ?"

Ngự Minh Dạ trừng mắt nhìn Phụng Vũ như đang trừng mắt nhìn một kẻ ngốc: "Có độc dịch? Ngươi xem Ngự Minh Dạ ta là thế nào kia chứ? Trong này đương nhiên là kịch độc dịch rồi a!"

Phụng Vũ: "..."

Ngự Minh Dạ trừng mắt nhìn Phụng Vũ: "haizzzz, tiểu nha đầu, người không nên trong lúc cần hành động mà lại không nỡ ra tay? Phải biết, hiện tại thì ngươi vẫn là nữ nhân của Quân Lâm Uyên! Nghĩ lại liền thấy hối hận ư? Muốn mất rồi!"

Trong lúc nói, Ngự Minh Dạ liền dùng ánh mắt vô cùng quái dị có phần rất không kiên nhẫn, xoắn xuýt trừng mắt nhìn Phụng Vũ.

Không kiên nhẫn, xoắn xuýt? Ngự Minh Dạ rốt cục đang xoắn xuýt vì cái gì? Phụng Vũ không thể lý giải nổi.

Mà Ngự Minh Dạ giờ khắc này, lại gãi gãi đầu đứng lên, đi vòng quanh người Phụng Vũ mấy bước chân!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao một chút, sau đó lại cảm thấy rất chán ghét, nhìn thấy Phụng Vũ cũng đang nhìn, không nói lời nào.

Phụng Vũ bị nhìn đến ngây người: Tình huống gì thế này?

Ngự Minh Dạ đang suy nghĩ điều gì? Liệu có phải hắn đang nghĩ rằng, thừa dịp trời thanh gió mát, đem tiểu nha đầu này hành sự tại chỗ, cứ như thế, tiểu nha đầu liền chính thức được tính là người của hắn, liền sẽ bị hắn làm cho mê muội đến thất điên bát đảo, vì hắn mà không màng xông vào biển lửa hay không?.

Thế nhưng, điều mà Ngự Minh Dạ xoắn xuýt là... Thân vì một con chó còn giá trị, hắn nhìn tiểu cô nương dung nhan bình thường này, thế nào lại không nỡ, ra, tay!

"Ngươi đang suy nghĩ điều gì thế?" Phụng Vũ nhìn hắn khó hiểu.

"Không thể để bản thân chịu ủy khuất được!" Thiếu niên Ngự nắm chặt tay thành nắm đấm, tự nói với bản thân mình, sau đó còn nặng nề ừ một tiếng!

Phụng Vũ yên lặng nhìn xem vị thiếu niên đang đấu tranh tư tưởng của bản thân, khó hiểu hỏi một tiếng: "Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì đây?"

Ngự Minh Dạ khoát tay, trong lòng bàn tay phải của hắn là một viên dược hoàn màu hồng nho nhỏ.

Không đợi Phụng Vũ kịp phản ứng, Ngự Minh Dạ đã đem viên dược hoàn nho nhỏ ấy nhét vào trong miệng nàng!

Đầu lưỡi Phụng Vũ vừa chạm vào liền phát hiện ra, thứ này lại là một viên thuốc xổ giúp tiêu hóa.

Không đợi Phụng Vũ kịp phản ứng, liền có một âm thanh phát ra ngay trên đỉnh đầu nàng.

"Người có biết đây là thuốc gì không? !" Thanh âm của Ngự Minh Dạ mang theo sự uy hiếp!

Phụng Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên kia đang trưng ra bộ mặt nghiêm túc lạnh lùng, cười nhạt một tiếng.

Nhưng mà lời nàng chưa kịp nói ra khỏi miệng, Ngự Minh Dạ liền rất nghiêm túc rất lạnh lùng, ở trên cao nhìn chằm chằm xuống nàng: "Đây là Vạn Nghĩ Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt Độc Tâm Hoàn!"

A? Phụng Vũ một giây đại nhìn qua Ngự Minh Dạ: "Đây là... Vạn nghĩ xuyên thân... Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đầu Ốc Ngu Si Tứ Chi Phát Triển

Ngự Minh Dạ trừng mắt nhìn Phụng Vũ: "Cái này, là, Vạn, Nghĩ, Xuyên, Thân, Phệ, Hồn, Đoạn, Cốt, Độc, Tâm, Hoàn!"

Phụng Vũ nhìn Ngự Minh Dạ như đang nhìn một tên ngốc.

Làm ơn đi, nàng thế nhưng lại là luyện dược sư đấy! Mặc dù không có thi qua, nhưng thuật chế thuốc của nàng tại Quân Vũ Đế Quốc chẳng phải cũng được xem như là xuất sắc nhất sao? Chẳng qua chỉ là một viên thuốc trị liệu thông thường mà tên ngốc nhà người dám nói với ta đó là Vạn Nghĩ Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt Độc Tâm Hoàn sao? ! Mà lại người không biết viên thuốc này là viên thuốc quý lưu truyền dân gian hay sao, một viên thuốc quý như vậy mà tên ngốc nhà người lại có được ư?

Cho nên, Phụng Vũ chỉ có thể im lặng, im lặng ngược đầu nhìn trời, bầu trời đầy sao cũng không thể hiểu thấu nỗi niềm của nàng.

Ngự Minh Dạ làm sao mà biết được vị cô nương trước mắt hắn ở trong một gia tộc chế ra độc dược cơ chứ? Hắn ngồi xổm người xuống, tóm lấy khuôn mặt, ra vẻ vô cùng nghiêm túc uy hiếp Phụng Vũ: "Ta hỏi người một câu, có sợ hay không? !"

Phụng Vũ: "Sợ..." Sợ cái mặt như yêu quái của nhà người đó

Ngự Minh Dạ nhìn gương mặt ngây ngốc đến hồ đồ của Phụng Cửu, nghĩ rằng nàng đã bị hắn hù dọa làm cho hoảng sợ, cảm thấy vô cùng đắc ý!

"Ha ha ha ha ha ——"Ngự thiếu niên hai tay chống nạnh, dương dương tự đắc ngẩng mặt lên trời cười lớn: "Biết sợ là tốt! Cho nên, người đừng hòng nghĩ đến chuyện sẽ phản bội ta, bằng không, người sẽ chết vì Vạn Nghĩ Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt đấy!"

Phụng Vũ: "... ờ"

Ngự Minh Dạ kiêu ngạo đắc ý hừ một tiếng: " Sau khi quay lại hãy mau lấy nguyên dịch từ trong Tiên Linh Quả đánh tráo với nọc độc ta vừa ném cho người, nếu không, hừ, đừng trách ta không nương tay!"

Phụng Vũ cắn răng, làm bộ khó xử: "Thế nhưng, Quân Lâm Uyên lúc nào cũng để mắt đến Tiên Linh Quả, ta làm sao mới có thể tiếp cận nó được đây?"

Ngự Minh Dạ trừng mắt nhìn Phụng Vũ, chỉ vào cái trán trơn bóng mịn màng như ngọc của nàng nói: "Người xem ta là người đã chết rồi hay sao? !"

Phụng Vũ lùi lại một bước: "Thế nhưng ... Thế nhưng người có thể đánh thắng được Quân Lâm Uyên ư? Hắn lợi hại như thế nào người không biết sao? E là..."

Dùng câu nói này khích bác hắn là một lựa chọn vô cùng sáng suốt, nói ra câu này Phụng Vũ đã phải suy nghĩ rất lâu.

Quả nhiên, Phụng Vũ vừa ngắt lời, Ngự Minh Dạ liền dậm chân gấp dữ, hắn chỉ vào Phụng Vũ: "Quân Lâm Uyên lợi hại, Quân Lâm Uyên lợi hại? Hừ! Để rồi xem, đã sẽ là nam nhân mạnh hơn hắn gấp nhiều lần. Người có dám tin hay không? !"

Phụng Vũ làm ra mặt vô tội, mắt sáng lên lấp la lấp lánh: "Thật ư?"

"Đương nhiên!" Ngự Minh Dạ hừ một tiếng, "Đó là Vạn Nghĩ Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt Độc Tâm Hoàn đấy, người cũng đừng quên!"

Phụng Vũ: "... "

"Người qua đây!" Ngự Minh Dạ vẫy tay gọi Phụng Vũ lại gần.

Phụng Vũ do dự không dám tiến đến gần, lộ ra vẻ sợ hãi hoang mang.

"Ta không đánh người đâu mà sợ!" Ngự Minh Dạ nhìn bộ dạng sợ sệt của Phụng Vũ, nhin không được ngoắc ngoắc: "Người mau đến đây, ta sẽ nói kế hoạch cụ thể cho người!"

"Úm!" Đôi mắt Phụng Vũ lập tức sáng lên, hấp ta hấp tấp chạy đến bên Ngự Minh Dạ.

Ngự Minh Dạ nhìn bộ dạng giống như một con chó đang quẫy đuôi khi nhìn thấy chủ nhân của mình của Phụng Vũ, liền bĩu môi khinh bỉ: "Còn tưởng người trung thành với Quân Lâm Uyên thế nào, chắc chắn, sau khi biến thành nữ nhân của lão tử, quả nhiên liền một lòng hướng về ta, Quân Lâm Uyên mà biết được nhất định sẽ tức nổ đom đóm mắt cho mà xem?"

Phụng Vũ: "... " Câu đầu óc ngu si, tứ chi phát triển quả nhiên là vì người nên mới xuất hiện.

"Người sau khi trở về..." Ngự Minh Dạ ghé tai Phụng Vũ thì thầm với nàng kế hoạch của hắn.

Phụng Vũ vừa nghe vừa gật đầu như bả củi

Mặc dù Ngự Minh Dạ dưới cái nhìn của nàng là một tên ngu ngốc đàn độn rất hay sĩ diện hảo, nhưng quả thực mà nói, khi bàn đến hành sự, đầu óc cũng được coi là thông minh nhạy bén nha, không hổ là nhân vật có thể cùng Quân Lâm Uyên nổi danh, mà ngược lại cái danh đầy cũng không chỉ là hư vô.

"Cứ thế mà hành động." Ngược nhìn bầu trời, Ngự Minh Dạ không nhin được trùng mắt với Phụng Vũ: "Lẽ mà lẽ mề, trời sáng mắt tiêu rồi, đến lúc bị Quân Lâm Uyên phát hiện ra thì người mau lãnh một kiếm từ hắn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngụy Cơ

Phụng Vũ im lặng, cuối cùng vẫn là nằm vào phía trong chăn bông, để Ngự Minh Dạ khiêng mình về doanh trại.

Bốn bề im ắng.

Xung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu.

Ngự Minh Dạ khiêng Phụng Vũ trở lại doanh địa, nhìn xung quanh bốn phía đèn đuốc đã sáng trưng, Quân Lâm Uyên và Phong Tâm đang ngồi cùng với nhau, nhìn nét mặt, Phong Tâm tựa hồ đang cùng bọn hắn xảy ra tranh chấp.

Phụng Vũ cùng Ngự Minh Dạ bốn mắt nhìn nhau!

"Bọn hắn đã phát hiện ra ta không có ở đây." Phụng Vũ nhìn chăm chăm Ngự Minh Dạ, nghiêm túc nói.

Cứ như vậy, kế hoạch lúc trước của Ngự Minh Dạ đã hoàn toàn đổ bể, bởi vì Phụng Vũ biến mất, nên rất dễ bị bọn chúng nghi ngờ, nàng càng không đến gần Quân Lâm Uyên được.

Ngự Minh Dạ trừng to mắt, gất gao trừng mắt nhìn Phụng Vũ!

Hắn mất bao nhiêu thì giờ với tiểu nha đầu này, kết quả mọi kế hoạch đều bị đổ bể, há chẳng phải đã để mọi thứ trở nên uổng phí rồi hay sao? !

Ngự Minh Dạ vừa thở phì phò vừa trừng mắt nhìn Phụng Vũ: "Người thế nào mà lại dễ bị bại lộ!"

Phụng Vũ trợn mắt cãi lại: "Người đang trách ta?"

Ngự Minh Dạ cau tiết: "Thế người nghĩ kế hoạch của ta đổ bể là vì ai? Ta điên với người mất thôi! Người thử nói cho ta biết xem, giờ đây người còn có tác dụng gì nữa?!"

Phụng Vũ im lặng: "Chẳng qua cũng chỉ là một chuyện con con thôi, thế mà đã khiến người tức đến mức này sao?"

"Chuyện con con?" Ngự Minh Dạ xem chút nữa thì bật cười thành tiếng, "Người nghĩ đây chỉ là một chuyện con con thôi sao?"

Quân Lâm Uyên phát hiện ra nàng đã biến mất, mọi hoài nghi đều đổ dồn lên người nàng, nàng vì thế mà càng không thể đến gần Tiên Linh Quả, tất cả kế hoạch trong gang tấc liền đổ xuống sông xuống bể.

"Khi nào ta giờ tay lên, các người liền bắt đầu tiến công, cứ như kế hoạch đã định sẵn mà làm theo!"

So với Ngự Minh Dạ đang nộ khí xung thiên, Phụng Vũ sắc mặt vẫn bình thản như không, trong mắt không một chút ngọn sóng, trong bóng tối lại phát sáng long lanh như ngọc.

Ngự Minh Dạ thăm dò, trong lòng có chút chột dạ.

Tiểu nha đầu này...Đôi mắt không phải là quá kiên định hay sao, so với bộ dạng ngốc nghếch quả là có chút không phù hợp? Và lại, mắt tiểu nha đầu này thế nào mà lại lấp lánh tựa như chứa cả bầu trời sao bên trong như thế chứ, quả thực khiến người khác nhìn vào không khỏi có chút động lòng.

Bình bình bình!

Ngự Minh Dạ tự đâm vào đầu mình, sao hẳn lại có thể rung động trước tiểu nha đầu nhan sắc quá đổi bình thường này cơ chứ. Đây nhất định là ảo giác! Nhất định chỉ là ảo giác mà thôi!

Hắn sẽ chỉ thích một cô nương xứng tầm nhan sắc với hắn mà thôi! Ngự Minh Dạ âm thầm nắm chặt tay thành nắm đấm.

Mà giờ khắc này, Phụng Vũ lại vô thức co người lại vì sương lạnh, từ tóc đến quần áo đều ướt sương.

Phía trước, Phong Tầm cùng Huyền Dịch đang đối峙 lẫn nhau.

Huyền Dịch cười lạnh: "Người còn dám nói tiểu nha đầu kia không có vấn đề gì hay sao? Không có vấn đề gì thế thì tại sao đột nhiên nàng ta lại mất tích không rõ nguyên nhân như thế?!"

Phong Tầm tức giận nói: "Được thôi, người nói tiểu nha đầu đó có vấn đề, vậy người mau nói xem nàng ta có vấn đề gì? Nói gì thì cũng nên có cơ sở?"

"Tiên Linh Quả!" Mộc Dao tiên tử rốt cục cũng nắm được thóp của được Phụng Vũ, kích động đến mức toàn thân run rẩy: "Nàng ta đến chính là vì Tiên Linh Quả!"

"Nhưng là bây giờ Tiên Linh Quả đang ở trong tay Quân lão đại, nàng ta lại không có trợ thủ bên cạnh, vậy thì chạy đến đây làm cái quái gì cơ chứ?" Phong Tầm cười lạnh một tiếng.

Mộc Dao tiên tử bị hỏi làm cho á khẩu không nói được gì: "Vậy, vậy có thể là..."

"Các người đêm hôm khuya khoắt không ngủ, lại ra đây tranh cãi cái gì?" Một âm thanh lạnh nhạt vang lên sau lưng họ.

Tất cả mọi người liền quay đầu——

"Tiểu Ngủ!" Phong Tầm nhìn thấy Phụng Vũ, liền nhanh chóng xông lên, một phát liền bắt được tay Phụng Vũ, một mặt kích động: "Tiểu nha đầu này, đêm hôm khuya khoắt, người đã đi đâu? Hại bọn ta lo lắng đi tìm người! Ta còn tưởng rằng người xảy ra chuyện không hay nữa nha!"

Mộc Dao tiên tử nhìn thấy Phụng Vũ trở về, nộ khí trong lòng một lúc một dâng cao: "Nàng ta nhất định là vừa mới đi mật báo xong rồi quay trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Muốn Giết Nàng Sao?

Không thể không nói, Mộc Dao Tiên Tử mỗi lần đều nói trúng trọng tâm cốt lõi của vấn đề, nhưng mọi người lại không hề tin nàng ta.

Phụng Vũ càng trừng mắt nhìn Mộc Dao Tiên Tử: "Người cảm phiền ngay cho ta!"

Mộc Dao Tiên Tử hừ một cái, quay sang lườm Phụng Vũ: "Người nói xem! Lúc này người rốt cuộc đã đi đâu? Tại sao vừa rồi không thấy tăm hơi người đâu? Có phải người đã đi báo tin cho hắn rồi không?!"

Phụng Vũ trưng ra khuôn mặt ngờ nghệch không hiểu gì nhìn Mộc Dao Tiên Tử, chớp đôi mắt đen trong veo giải thích: "Ta chính xác ra ngoài thôi mà."

“Đừng nói là ngươi đi nhà xí đấy nhé! Bọn ta đã tìm ngươi khắp nơi rồi, nhưng mà không hề nhìn thấy ngươi! Chẳng lẽ nhà xí mà ngươi đi lại xa đến vậy?”
“Mộc Dao Tiên Tử hỏi không ngớt lời.

Phượng Vũ trưng ra khuôn mặt vô tội: “Ta đi tắm mà, chính là ở thác nước cao cách đây 5 dặm, “

Mộc Dao Tiên Tử một chữ cũng không tin: “Vậy tại sao bọn ta chỗ nào cũng gọi ngươi, ngươi đều không lên tiếng trả lời?”

“Chắc là tiếng thác nước quá lớn quá, ta không nghe thấy. ‘khuôn mặt Phượng Vũ tràn đầy vẻ vô tội : “Ngươi thật sự đã đến thác nước bên vách núi gọi ta sao?”

Mộc Dao Tiên Tử: “.....”

Lúc Phượng Vũ đối mặt Mộc Dao tiên Tử cảm thấy nhẹ nhõm như thường , đối mặt với ánh mắt của Huyền Dịch, cũng có thể giữ vững sự tỉnh táo và kiềm chế, nhưng mà...

Khi đó đôi mắt nóng cháy, giống như mắt chim ưng đang trừng lên nhìn nàng chăm chăm--

Phượng Vũ chỉ thấy trong lòng đột nhiên có chút dao động, tim đập càng lúc càng nhanh , trong đầu toàn là trống rỗng, tay chân không biết nên để ở đâu.

Ánh mắt của Quân Lâm Uyên quá đổi sắc sảo.

Nhìn thấy tâm can con người!

Phượng Vũ âm thầm thở dài một tiếng , nàng quay đầu lại, lại gặp cặp mắt thanh tịnh như nước đang nhìn nàng của Quân Lâm Uyên.

Bốn mắt nhìn nhau, giống như một đám ngọn lửa nhảy lên ra,đốm lửa tóe lên, ánh hào quang lấp lánh!

Đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng của Quân Lâm Uyên trực tiếp nhìn Phượng Vũ, hần đứng dậy, tay để ra sau, từng bước tiến về phía Phượng Vũ .

Cuối cùng, hần đứng yên trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống.

Phượng Vũ từ nhỏ đã được mỹ nhân sư phụ dạy dỗ, gặp qua sự đòi hỏi nhiều hơn rất nhiều người, nhưng khi mà Quân Lâm Uyên dùng ánh mắt áp sát nàng, nàng vẫn cảm nhận thấy mồ hôi đang chảy ròng ròng trong lòng bàn tay.

Con người mạnh mẽ kia thật đáng sợ!

Dường như trong một giây, hần liền có thể vịn lại cổ của mình mất.

Sóng lưng Phượng Vũ lạnh toát.

“QuânThái tử.” Phượng Vũ ra mệnh lệnh cho chính mình phải bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng vào hần.

Quân Lâm Uyên trừng mắt nhìn Phượng Vũ không nói gì, nhưng đôi mắt chim ưng sắc sảo cứ nhìn chăm vào Phượng Vũ không thôi, đột nhiên, bàn tay phải trắng nõn ngọc ngà của hần hướng về phía Phượng Vũ ----

Phượng Vũ đã cảm nhận được mùi của cái chết , nàng cảm thấy bản thân đã nổi hết da gà lên!

Trán toát đầy mồ hôi hột!

Nàng không thể lùi!

Nếu như nàng lùi, chứng minh là nàng chột dạ, vì vậy nàng không những không lùi bước, mà còn phải đáp trả ánh mắt của Quân Lâm Uyên không hề trốn tránh.

Cái này khó, rất khó.....

Phong Tầm nhiều lần muốn lên đến, nhưng đều bị Huyền Dịch ngăn lại.

Khi Phượng Vũ tưởng rằng Quân Lâm Uyên sẽ bóp chặt cổ nàng.

Thì từng khớp xương tay của Quân Lâm Uyên giãn dần ra kẹp lấy một cách hoa Bạch Ngọc Lan .

Từ trên tóc của Phượng Vũ gỡ xuống.

Phượng Vũ hết sức chăm chú nhìn Quân Lâm Uyên, khẽ thở dài ...

Vừa rồi chỉ trong chớp mắt, cổ nàng còn toát mồ hôi lạnh, thật sự nghĩ rằng Quân Lâm Uyên sẽ làm điều như thế.

Phượng Vũ nhìn thấy trên thắt lưng của Quân Lâm Uyên treo đầy hương lê của Tiên Linh Quả to nhỏ.

Đây chính là Tiên Linh Quả mà nàng tâm tâm niệm niệm, nàng cứ thế nhìn chăm chăm vào Tiên Linh Quả!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Lấy Được Rồi!

Chỉ cần có nó trong tay, nàng sẽ có cơ hội tu luyện lại từ đầu

Rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể có lấy được Tiên Linh Quả trong tay hần đây? Rốt cuộc phải làm sao đây----

Bỗng nhiên!

Trong lòng Phượng Vũ bỗng nghĩ ra một cách, hai con mắt hiện lên tia sáng!

Ra rồi!

Linh cảm đến rất nhanh, Phượng Vũ vừa lẹ nắm lấy cơ hội!

Phượng Vũ hiểu rõ rằng, cơ hội Quân lâm Uyên đến gần nàng lần này, nếu bỏ qua cơ hội này, nhất định sẽ không có lần hai ! Vì vậy nhất định phải nắm thật chắc !

Nghĩ đến đây-----

Đôi chân Phượng Vũ đột nhiên đứng không vững, thân hình lao đảo ngã về phía Quân Lâm Uyên, cùng lúc đó, miệng nàng hét lên một tiếng thất thanh: “A!”

Vì cú va chạm quá bất ngờ , Quân Lâm Uyên liền lùi về phía sau vài bước, vậy mà cuối cùng lại bị Phượng Vũ đẩy ngã xuống đất, đồng thời, cơ thể của Phượng Vũ cũng áp sát cơ thể Quân Lâm Uyên!

Phượng Vũ không chỉ áp sát trên cơ thể Quân Lâm Uyên, mà hai người còn môi chạm môi.

Bốn mắt nhìn nhau-----

Tất cả mọi người xung quanh, đều đứng chết lặng!

Phong Tầm há hốc miệng: “.....”

Huyền Dịch tròn tròn mắt: “.....”

Mộc Dao Thiên Tử chết lặng ở đó rồi!

Quân Lâm Uyên* * *mặt lạnh như băng, giờ phút này cũng ngẩn người ra! Trong giây lát chưa kịp phản ứng gì!

Không có bất cứ phản ứng gì, tai hần bỗng chốc ửng hồng, sắc mặt trong chốc lát cũng đỏ rực lên.

Người đầu tiên kịp thời phản ứng là Phong Tầm.

Phong Tầm nhìn thấy bộ dạng này của Quân Lâm Uyên, cho rằng hần bị làm cho tức đến nổi đỏ cả mặt, tim sắp bị dọa đến mức bắn ra ngoài rồi

Hần oa lên một tiếng, tiến đến xách Phượng Vũ lên, đột nhiên kéo nàng sang một bên, sau đó liền cho kéo nàng ra sau lưng hần!

Sau đó, những người khác mới kịp phản ứng.

Phong Tầm hướng về phía Quân Lâm Uyên lấp ba lấp bắp nói: "Quân, Quân lão đại, cái này, cái này tiểu Ngủ, nàng không phải cố ý! Nàng không phải cố ý muốn ăn đậu hũ của huynh, à không không phải, nàng chỉ là bị huynh hù dọa, cho nên mới mới... Ai ya, ta rốt cuộc đang nói cái gì vậy!"

“Ngươi, ngươi.....ngươi” Mộc Dao Thiên Tử càng nghĩ càng thấy đau khổ, òa khóc nức nở!

Nàng còn chưa từng chạm vào Quân thái tử ,vậy mà Phụng Vũ đã , đã hôn, lên mắt rồi!

Đôi mắt nư chim ưng của Quân Lâm Uyên nhìn về phía Phụng Vũ!

Phong Tầm giờ tay lên chắn trước người Phụng Vũ: “Quân lão đại, ta biết huynh xưa nay vẫn ưa sạch sẽ nhưng, nhưng, nhưng,..... Tiểu Ngũ thật sự không phải cố ý, nàng, nàng, nàng huynh tha mạng cho nàng đi lão đại.....”

Đôi môi mỏng của Quân Lâm Uyên đỏ ửng, dung nhan thâm thúy, đôi mắt âm trầm, đôi môi mỏng khẽ mím lại , thần sắc sâu xa khó hiểu nổi

Cũng chính vào lúc này , Phụng Vũ giờ tay phải lên!

Oàng--

Một tiếng vang vang lên dữ dội đất trời!

“Địch tập kích! ” Phong Tầm chợt hét lên!

Tất cả đều hướng về phía phát ra âm thanh-

Chỉ thấy nơi đây ánh lửa ngút trời, một cơn cuồng bạo xung kích đánh tới.

“Người của Ngự Minh Dạ! ” Phụng Tầm thốt lên!

Ngự Minh Dạ cùng ba vị trưởng lão bay đến!

Ngự Minh Dạ giống như đạn pháo đâm về phía Quân Lâm Uyên! Miệng hét lớn: “Quân Lâm Uyên, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết ta rốt cuộc là ai! ”

Vừa hét, hấn và Quân Lâm Uyên vừa lao vào đánh.

Vừa nhìn thấy đối phương là đánh, Phụng Vũ nhân cơ hội muốn tẩu thoát, Phong Tầm một mực kéo tay nàng lại: “Ngươi hãy núp sau lưng ta để tránh bị bọn họ vô tình làm bị thương”

Trong thâm tâm Phụng Vũ: “.....”

Lúc này nàng cố tình ngã lên người Quân Lâm Uyên, nhân lúc hấn không cảnh giác, đã dùng châm đảo ngược của Ngự Minh Dạ, hút hết chất lỏng trong Tiên Linh Quả, đồng thời đổ nước vào.

Hiện tại__

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Không thấy chương 49, khi nào có ta sẽ bổ sung sau

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Dám Gọi Ta Ngự Công Tử

Hiện tại, chất lỏng của Tiên Linh Quả đang nằm trong tay nàng, Phụng Vũ chỉ cần chạy trốn là được rồi!

Nhưng Phong Tầm lại vì bảo vệ nàng, mà dùng hết sức lực nắm chặt tay nàng

Phượng Vũ trong thời khắc này, dùng đôi mắt đen láy trong xanh như ngọc bích ấy, phức tạp nhìn Phong Tầm

Chuyện đã đến nước này, nhưng Phong Tầm vẫn không hề hay biết, chất lỏng trong tiên linh quả đã bị nàng hút sạch hoàn toàn rồi.

Ngự Minh Dạ liên tiếp bị Quân Lâm Uyên đánh bại, ánh mắt hắn không ngừng liếc về phía Phượng Vũ đang bị Phong Tầm nắm chặt tay kia, ngay lập tức, sắc mặt hắn trở lên khó coi lạ thường.

Nha đầu thối này là người của hắn!

Phong Tầm lại dám kéo tay nàng!

Phản rồi!

Ngự Minh Dạ ngay lập tức ra lệnh đại trưởng lão tới cứu hắn: “Mau tới đó!”

Đại trưởng lão nhìn thấy thiếu chủ bị Quân Lâm Uyên đánh, lắc đầu một cách bất lực, nhưng vẫn lao về phía Phong Tầm mà đánh!

Phong Tầm bị trưởng lão để ý khó bề bảo vệ Phượng Vũ được nữa!

“Chạy đi” Phong Tầm hướng về phía Phượng Vũ hét lớn!

Phượng Vũ dùng đôi mắt đầy mâu thuẫn nhìn Phong Tầmtrong toàn bộ phái đoàn này, người mà nàng cảm thấy có lỗi nhất chính là Phong Tầm

Đội ta hồi phục công lực xong, ta nhất định sẽ đến đền đáp huynh, Phượng Tầm ca ca. Phượng Vũ nắm chặt tay, ngay giây sau, thân hình nàng lao đi nhanh như chớp.

Không ai bận tâm đến sự biến mất của Phượng Vũ, cho dù có chú ý, thì cũng không bận tâm đến nàng.

Phượng Vũ chạy hết đường này đến đường kia.

Mục đích của nàng là xuống núi, phải ngay lập tức xuống núi.

Chất lỏng trong Tiên Linh Quả, hiện tại đã không thể rút ra được rồi, tốc độ tiêu tán linh khí cực nhanh, sợ là không đợi được đến lúc xuống núi, linh khí liền đã tiêu tán hết.

Nghĩ đến đây, Phượng Vũ chợt nảy ra một ý nghĩ, ngay lập tức phải bỏ túi chất lỏng của tiên linh quả vào bình, đồng thời, khi dốc ngược trong túi tiếp nhận một chất nhầy như dầu của bát giác lô hội vậy.

Nhìn bề ngoài, chất lỏng trong bát giác lô hội cũng giống như chất lỏng của tiên linh quả vậy, chất keo giống như canh, trong suốt rõ ràng.

Làm xong việc này, Phượng Vũ mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vào chiếc bình sứ bạch ngọc chỉ bằng ngón tay cái trong tay, lần đầu tiên Phượng Vũ lộ ra điệu cười đầy bí ẩn, giữa lông mày tỏa ra một tia ánh sáng lung linh, về mặt phần khởi.

Tiên Linh quả à Tiên Linh quả, mang được người xuống núi, sau khi luyện người thành Cửu Chuyển Hoàn Linh Đan, ta lại có thể khôi phục tu luyện lại một lần nữa, thế giới tàn thôn nghịch tập của Ngự tiểu thư Phượng Gia lại bắt đầu rồi !

Nhưng ngay lúc đó, một âm thanh lãnh đạm truyền đến.

“Nha đầu thối, người chạy cũng nhanh đấy nhỉ.” Cùng với giọng nói đầy xúc cảm phát ra từ phía sau Phượng Vũ.

Tim của Phượng Vũ đột ngột đập mạnh.

Ngự Minh Dạ? !

Tốc độ của nàng tuyệt đối không thể nhanh hơn tốc độ của Ngự Minh Dạ được? Vì biết được điều này, nên Phượng Vũ nào dám chạy? Nàng chậm chậm quay người lại, nở nụ cười đầy mê hoặc nhìn về phía Ngự Minh Dạ : “ Ngự công tử.....”

“Ngự công tử? “Đôi mắt hào hoa tà mị của Ngự Minh Dạ hiện lên nét cười, hắn xách cổ áo Phượng Vũ lên : “Người dám gọi ta là Ngự công tử? ! “

“Thiếu, thiếu chủ.....” Đôi chân Phượng Vũ bị xách lên cách mặt đất, hết sức vẫy vùng.

“Hừ!” Đôi mắt hung tợn của Ngự Minh Dạ trừng lên nhìn Phượng Vũ, đôi mắt đẹp long lanh nhìn Phượng Vũ chăm chăm, hai đốm lửa trong mắt, đang hùng hực cháy!

Chăm chú vào đôi môi hồng nhạt xinh đẹp đầy quyến rũ của Phụng Vũ, Ngự Minh Dạ càng nhìn càng kích động!

Đột nhiên, hấn vung tay về phía Phụng Vũ ----

Sắp bị đánh rồi sao ? !” Phụng Vũ trong lòng bất an!

Nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng, vạt tay áo hồng quyến rũ của Ngự Minh Dạ đã trực tiếp xát mạnh vào đôi môi của Phụng Vũ mà lau đi, mạnh mẽ đến mức kinh ngạc, mang theo chút cảm xúc của bản thân.

Phụng Vũ trừng mắt nhìn hấn: “Ngươi, ngươi đang làm gì vậy! ”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phong Tiểu Ngũ, Ngươi Đứng Lại Cho Ta!

Ngự Minh Dạ thờ phỉ phò trừng mắt nhìn Phụng Vũ: “Ngươi đứng là cái đồ không biết liêm sỉ, đồ đàn bà dễ thay đổi! Ngươi có biết liêm sỉ là gì không? ! Sao ngươi lại dám hôn Quân Lâm Uyên chứ! Chẳng lẽ ngươi quên rồi sao, ngươi là người phụ nữ của lão tử đây!

Phụng Vũ lúc này mới biết, thì ra Ngự Minh Dạ tức giận vì có đó.

Nhưng mà, hấn dựa vào cái gì mà tức giận cơ chứ!

“Đó chẳng phải do tình thế ép buộc sao? Ta làm như vậy chẳng qua là muốn đoạt được chất lỏng trong tiên linh quả mà thôi mà!” Phụng Vũ mạnh mẽ dứt khoát, hơn nữa, ai là người phụ nữ của Ngự Minh Dạ ngươi chứ? đều là do hấn tự đặt ra mà thôi!

Ngự Minh Dạ cười lạnh: “Ngươi không thể đổi sang cách khác sao? Chả nhẽ chỉ có thể dùng mỗi cách này? !”

Phụng Vũ gắng sức quay lại nhìn hấn: “Vậy đây chẳng phải cách đơn giản mà lại hiệu quả nhất sao? Ngươi xem, đây chẳng phải là tiên linh quả mà ta đã lấy được sao?”

Ngự Minh Dạ tức đến mức sắc mặt xanh xám, hấn chỉ lên trán Phụng Vũ, “Ngươi chính là muốn hôn Quân Lâm Uyên, chính là thích hấn, ngươi đến giờ vẫn mãi không thể quên được hấn đúng không? !, ngươi nói đi!”

Phụng Vũ quan sát thấy Ngự Minh Dạ hần hển, chợt nói ra câu than xui quý khiến : “Ngự Minh Dạ, ngươi chắc không phải thật lòng thích ta đấy chứ?”

Ngự Minh Dạ vừa nghe xong, cổ họng như bị nghẹn lại một tiếng, hấn hần hển nhìn Phụng Vũ: “Ta mà lại đi thích một người đàn bà lăng lợ như ngươi sao? ! đùa cợt gì vậy chứ?! “

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, Phụng Vũ vuốt ngực, thật may quá.

Ngự Minh Dạ tức đến mức lộ hết gân mạch.

Phụng Vũ thì lại mang dáng vẻ như chẳng có chuyện gì: “Nếu như ngươi đã không thích ta, ta cũng chẳng thích ngươi, vậy chúng ta sau này không cần gặp lại, giang hồ đường ai nấy đi^^”

Nói rồi, thân hình Phụng Vũ nhanh nhẹn như chớp diên chạy như bay!

Ngự Minh Dạ không thể ngờ rằng Phụng Vũ nói đi là đi luôn, hấn lúc này càng tức giận, mặt mày càng xanh xám lại: “Ngươi dám chạy? ! Mau quay lại cho ta! “

Ngự Minh Dạ tức giận muốn ngay lập tức đuổi theo, nhưng hấn chợt đau khổ phát hiện ra, dưới đáy chân hấn đang dính thứ keo dính dẽ nhất vô địch, hai bàn chân hấn vốn dĩ muốn nhấc cũng không thể nhấc lên nổi.

Hơn nữa lúc này keo đã thấm vào đế giày, Ngự Minh Dạ vốn dĩ định vứt bỏ đôi ủng này, nhưng hiện tại, không chỉ có đôi ủng bị dính chặt mà mu bàn chân của Ngự Minh Dạ cũng đã bị dính.

Tiểu nha đầu thối này, quả nhiên có sự tính toán với hấn!

Nàng dính keo có sức mạnh vô địch này lúc nào? Sao hấn lại không hề hay biết? !

Ngự Minh Dạ cảm thấy nhục nhã khi bị người khinh bỉ, hướng về phía Phụng Vũ mà quát lớn: “Nha đầu thối, ngươi còn dám chạy? ! Lẽ nào ngươi đã quên Vạn Nghi Xuyên Thân Phệ Hồn Đoạn Cốt Độc Tâm Hoàn sao? Ngươi sẽ bị vạn độc xuyên tim mà chết? !”

Phụng Vũ chạy được gần trăm mét, trong lòng cạn lời, nàng quay mặt lại phía Ngự Minh Dạ làm mặt quỷ: “Thì ra Ngự công tử đã đặt cho thuốc táo bón một cái tên kiểu ngao như vậy hả”

Bột táo bón! Nha đầu thối này đã biết sao! Nàng biết rằng đây chỉ là bột trị táo bón? Vậy là trước đây nàng cố tình giả như không hay biết!

Ngự Minh Dạ nghĩ lại trước đây không ngừng uy hiếp đối phương, đột nhiên có cảm giác bản thân thật ngu ngốcthật là ghê tởm!

Ngự Minh Dạ tức quá đâm vào thân cây: “Phong Tiểu Ngủ, ngươi đứng lại cho ta, sau này ta mà bắt được ngươi, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!”

Dám chống lại hân! Nha đầu thối này gan phải to bằng trời!

Chân của Phụng Vũ sinh khói, trượt càng nhanh hơn, ả nào dám dừng lại!

“A! “ Ngự Minh Dạ tức giận tím tái mặt mày, sự tức giận khiến công lực của hắn tăng lên gấp bội, đôi chân từ trong keo vô địch sức mạnh cũng vì thế mà thoát ra, nhưng đồng thời cũng làm cho nội phủ của hắn bị thương, miệng phun ra một ngụm máu tươi!

“Phong Tiểu Ngủ! Ngươi đứng lại cho ta! “ Ngự Minh Dạ không hề quan tâm đến việc hắn bị nội thương, trong đầu hắn lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ chính là bắt Phong Tiểu Ngủ, nhất định phải bắt được nha đầu thối này !

Phụng Vũ quay lại nhìn, ta đi__

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Giơ Cao

Phụng Vũ vừa quay đầu lại nhìn--

Liền phát hiện Ngự Minh Dạ đang tức giận đùng đùng đuổi theo nàng, tốc độ nhanh như chớp!

Đôi mắt to đẹp long lanh của Phụng Vũ bỗng chốc co lại!

“Phong Tiểu Ngủ! Ngươi đứng lại cho ta! Ngươi dám chạy nữa xem! “ sự tức giận của Ngự Minh Dạ, cho dù đứng cách xa một đoạn, Phụng Vũ vẫn có thể cảm nhận được rất mạnh mẽ rồi!

Chẳng phải nàng đã dùng keo vô địch mạnh mẽ dính chặt chân hắn rồi sao!” Phụng Vũ đưa ánh mắt nhìn xuống, nhìn thấy đôi chân trần của Ngự Minh Dạ, máu me tung tóe, trong lòng Phụng Vũ lập tức khề giật mình!

Ta đi! Ngự Minh Dạ rốt cuộc hận nàng đến nhường nào? Vì có thể đuổi kịp nàng mà hắn , mà hắn mặc kệ nội thương không thèm khôi phục như vậy chứ!

Đứng lại ư? Thế chẳng phải là tự tìm đến cái chết sao?

Phụng Vũ gào lên một tiếng, gang bàn chân chạy như gió, trong lòng hết sức lo lắng!

“Ngươi đứng lại cho ta! Đứng lại mau! “ Ngự Minh Dạ mặc dù bên trong bị nội thương nhưng võ công vẫn còn đây, dạng linh khí cận kề của Phụng Vũ sao có thể so bì được”

Phụng Vũ sớm nghe thấy tiếng chảy của một dòng sông lớn cách đây không xa rồi!

Nàng cố gắng chạy hết sức!

Nghiền răng nghiền lợi chạy thật nhanh!

Nhanh nhanh nhanh!

Bị bắt là chết chắc!

Một nghìn mét, năm trăm mét, một trăm mét, năm mươi mét,.....mười mét!

Phía trước càng lúc càng gần dòng chảy thoát thân, phía sau là tiếng bước chân cùng tiếng gào thét đầy phần nộ của Ngự Minh Dạ!

Trong lòng Phụng Vũ hiện rõ niềm vui khôn xiết!

Chỉ cần nàng nhảy xuống dòng sông rộng lớn kia, nàng sẽ được cứu rồi!

Thế nhưng, chính thời điểm nàng chỉ còn cách con sông mệnh mông kia khoảng ba mét, chính lúc nàng vươn mình nhảy vọt lên, chuẩn bị lặn xuống sông thì---

Xoạt Xoạt!

Ngự Minh Dạ liền túm được đôi trên đang bay lên của Phụng Vũ!

Phụng Vũ giữa khoảng không, cả người như chết lặng!

Chỉ cần thêm nửa giây, à không, chỉ cần cho nàng thêm một phần mười giây nữa thôi, là nàng có thể nhảy tót xuống sông rồi, với kỹ thuật bơi dãi trắng của nàng, Ngự Minh Dạ không thể bắt được nàng đâu!

Vậy mà__

Chỉ kém một phần mười giây thôi, Ngự Minh Dạ đã tóm gọn cô trên nửa khoảng trời.

Cô vẫy vùng, loạn đánh...

Ngự Minh Dạ nhìn thấy cánh tay Phụng Vũ không ngừng vùng vẫy về phía trước giống như đang bơi vậy, lập tức trợn mắt lên!

Cô ta nghĩ rằng đang ở dưới nước sao? Còn móng tay thì giống như đang cào xé vậy!

Ngự Minh Dạ nhìn thấy Phụng Vũ không ngừng vẫy vùng, trong lòng cực kỳ đắc ý, hân hờn cao Phụng Vũ trong tay lên, cười lạnh một cái: “Người chạy à, người chạy cho ta xem thử nào, người thử chạy lần nữa cho ta xem!”

Trong lòng Phụng Vũ dường như đang thổ huyết!

Nhưng tận sâu trong đáy lòng nàng vẫn cảm thấy có chút may mắn, vì bắt được nàng là Ngự Minh Dạ, chứ không phải là Quân Lâm Uyên.

Nghĩ tới Quân Lâm Uyên* * * * * khuôn mặt lạnh lùng như núi băng, trong lòng Phụng Vũ lại run lên,

Lại nghĩ tới cảnh diên đại của Phong Tầm khi phát hiện ra chân tướng.....Phụng Vũ quả thực không dám đối mặt.

Vì vậy, chỉ là Ngự Minh Dạ, da mặt Phụng Vũ còn có thể dày được.

“Ngự Minh Dạ, người làm gì vậy? Mau thả ta xuống, có gì từ từ nói!”

Phụng Vũ lúc trước bị bắt chân trái, nhưng mà Ngự Minh Dạ con người này hân hờn thật xấu xa, hân ném Phụng Vũ lên giữa không trung, đợi đến khi Phụng Vũ rơi xuống, hân dùng tay phải đỡ phần bụng của Phụng Vũ.

Nghe thấy Phụng Vũ kêu lên một tiếng, Ngự Minh Dạ cười lạnh!

Nha đầu thối này! Chơi hân một cú xong, mà vẫn còn khí chất thẳng thắn này! Sức mạnh này là từ đâu mà có a?

“Ta muốn làm gì ư? Ha ha ha, người nghĩ rằng bản thiếu chủ dễ dàng bỏ qua cho người vậy sao? Người chính là đồ chơi của bản thiếu chủ? Bản thiếu chủ muốn chơi thế nào thì chơi!” Ngự Minh Dạ vừa nói, vừa giơ cao Phụng Vũ ở bên tay phải lên, sau đó, hân đã __

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tiểu Ngự Ca Ca

Ngự Minh Dạ hấn đã ----

Sau khi nâng Phụng Vũ lên cao, hấn còn xoay tròn tay phải!

Đường như trên tay hấn đang nâng không phải người, mà là một cái khăn, là cái khăn múa wrong ca vậy!

Quay tròn, quay tròn, quay tròn--

Thậm chí tốc độ quay càng lúc càng nhanh!

Càng lúc càng nhanh!

Phụng Vũ dường như muốn nôn!

Không phải là ói ra máu, mà là hoa mắt chóng mặt buồn nôn !

Cái tên Ngự Minh Dạ này --

“Ngự Minh Dạ người đúng là cái đồ ngu ngốc! “ Phụng Vũ nôn khan một tiếng, “Có gì thì từ từ nói, người mau thả ta xuống! “

Nghe thấy giọng nói hỗn hển của Phụng Vũ, trong lòng Ngự Minh Dạ lại càng đắc ý, hứ, Nha đầu thói dờ trò với hấn xong, lại còn giám uy hiếp hấn ư? Không nghe!

Thế là, động tác trong tay hấn mỗi lúc một nhanh!

Phụng Vũ quả thực rất muốn khóc!

Nàng ngay lập tức hiểu rằng, con người Ngự Minh Dạ này không ưa cứng nhắc, đã vậy thì nàng chỉ có thể dùng cách nhẹ nhàng để đối phó với hấn!

“Tiểu Ngự ca ca, huynh là người tốt nhất, huynh nhất định sẽ không ăn hiếp phụ nữ đúng không? Ta, ta sắp ói rồi, Tiểu Ngự ca ca!” Phụng Vũ kêu tiểu Ngự ca ca đến mức mà nàng cũng sắp nôn ra rồi.

Ngự Minh Dạ nghe thấy giọng nói dịu dàng mềm mại, mặc dù không dám thừa nhận, nhưng hấn đã mềm lòng rồi.

Nha đầu thói này,ngoài đôi mắt đẹp long lanh ra, giọng nói cũng rất tuyệt nha, cất giọng lên, đã làm cho người ta mềm lòng rồi, hận không thể vì nàng xông pha khói lửa.

Hừ hừ hừ! Sao trong đầu hấn lại có ý nghĩ như vậy với nha đầu thói này chứ! Đồ thần kinh!

Ngự Minh Dạ bỏ qua ý nghĩ ban đầu trong não hấn!

Hấn ho hai tiếng rõ ràng từ cổ họng, dừng quay tròn Phụng Vũ trong tay : “Đã biết bản thân sai rồi sao? “

Phụng Vũ vâng vâng vâng gật đầu điên cuồng, biểu cảm cực kỳ khôn khéo : “Tiểu Ngự ca ca.....muội thật sự sai rồi, muội biết muội sai rồi. “

Nhìn thấy dáng vẻ khôn khéo nghe lời của Phụng Vũ, Ngự Minh Dạ trong lòng đầy đắc ý, nhưng hấn còn cố tỏ ra xụ mặt : “Người đúng là sai à! ”

Phụng Vũ lúc này lòng đầy bối rối!

Ngự Minh Dạ có thể đuổi tới đây, Quân Lâm Uyên và Phong Tầm ất cũng chỉ trong thời gian ngắn rất nhanh đuổi đến, nàng có thể linh hoạt đối phó với tên Ngự Minh Dạ, nhưng còn đối mặt với Quân Lâm Uyên và Phong Tầm thì. thoát nghĩ đến chuyện này, đã làm cho cô vô cùng bối rối.

Vì vậy, Phụng Vũ lấy lại tinh thần để đối phó với Ngự Minh Dạ, mong cầu sớm có đường thoát thân.

Thế là, nàng tỏ ra thật hồn nhiên, thật ngây thơ hỏi: “Tiểu Ngự ca ca..... liệu có thể.... Thả muội xuống trước được không? “

Ngự Minh Dạ nổi tính tiểu nhân cười ha hả, ha ha ha, nha đầu thói nhà người trước kia kiêu ngạo nhường nào, bây giờ bị ta tóm gọn trong tay không thể nhúc nhích, còn không mau ngoan ngoan cầu xin ta ! “

“Không thả đấy! “ Ngự Minh Dạ kiêu ngạo cự tuyệt.

Phụng Vũ tức giận nắm chặt nắm đấm, nhưng nàng vẫn cố nén thở một hơi, nuốt trôi cơn giận này.

“Tiểu Ngự ca ca, chẳng phải huynh muốn có chất lỏng của tiên linh quả sao? Phụng Vũ móc từ trong lòng ra một bình sứ trắng, lắc lư trong tay : “Đây, đồ đang ở đây, Tiểu Ngự ca ca huynh hãy cầm nó đi! “

Ngự Minh Dạ âm thầm cười một tiếng, còn tưởng rằng nha đầu thói này tính khí mạnh mẽ thế nào, kết quả không cần tự mình hỏi, mà nàng ta đã tự giao đồ ra rồi, tặc tặc...

Lúc Ngự Minh Dạ đưa tay lên nhận --

Bỗng nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Người Hại Chết Tiểu Ngũ Nhà Ta Rồi!

Đột nhiên ----

Trên bình sứ màu trắng trong tay của Phượng Vũ, một tiếng phịch bay ra từ cao su nguyên sắc kia.

Cùng lúc đó-----

Một nắm bụi phấn trắng hướng về phía khuôn mặt của Ngự Minh Dạ bắn ra!

Haiz haiz haiz-----

Ngự Minh Dạ tránh không kịp, lập tức bị bắn đầy đầu đầy mặt.

Không phải hấn không cảnh giác, mà là hướng mà Phượng Vũ bây giờ đang ở quá tiện lợi, cũng khiến cho người khác trốn không kịp.

Trong lúc Ngự Minh Dạ chưa kịp phản ứng lại, Phượng Vũ đã đập một cái vào mặt của Ngự Minh Dạ.

Ngự thiếu chủ đáng thương, khuôn mặt mỹ sắc thịnh thời đầy tà mị ấy, bị Phượng Vũ đá cho một cái đường như siêu vẹo rồi!

Cả người Ngự Minh Dạ đều ngo ngẩn đầy rồi!

Phải biết rằng, ngần ấy năm! Từ nhỏ đến lớn!

Trước giờ luôn chỉ có Ngự Minh Dạ đi bắt nạt người khác!

Cho dù có đánh nhau với người khác bị thương cũng chưa bao bao giờ bị người khác đánh vào mặt!

Bởi vì ai cũng biết Ngự Minh Dạ coi trọng khuôn mặt ấy biết nhường nào.

Thế nhưng bây giờ-----

Khuôn mặt mỹ sắc thịnh thời này của hấn lại bị người khác đập lên, hơn nữa là một cái đập tàn nhẫn!

“Thiếu chủ” đại trưởng lão từ sau bay đến!

Trong lòng Phượng Vũ mạnh lên một cách kinh hãi!

Đại trưởng lão bên cạnh Ngự Minh Dạ? Hơn nữa tiếng bước chân, ngoài vị đại trưởng lão này ra, đằng sau còn không ít người.... Quân Lâm Uyên và Phong Tầm chắc chắn cũng đang đi về phương này!

Trong lòng Phượng Vũ liên lo lắng!

Nàng nhân lúc Ngự Minh Dạ đang lơ là, cơ thể di chuyển nhanh như tia chớp, linh hoạt vặn eo từ trên tay của Ngự Minh Dạ, uốn lượn như cá bơi nhảy vọt lên hướng về dòng sông rộng lớn!

Phù-----

Ngự Minh Dạ lúc này mới hoàn hồn trở lại!

Haiz haiz haiz-----

Hấn vừa ho vừa vuốt mặt!

Nhưng bột thuốc mà Phụng Vũ tung ra thật là độc, khiến hai mắt của hắn đều sưng đỏ hết cả lên rồi, Ngự Minh Dạ nhìn không rõ những thứ trước mắt, nhưng hắn nghe được những tiếng thở phà.

Không kịp để nghĩ nhiều, Ngự Minh Dạ cũng theo nhún người nhảy vọt xuống dòng sông lớn!

Đại trưởng lão nhìn thấy cảnh tượng như vậy, liền sốt ruột, ông ta giơ tay tóm lấy Ngự Minh Dạ!

Nhưng Ngự Minh Dạ liền phui tay đại trưởng lão ra: “Đừng cản ta! Hôm nay ta nhất định phải đuổi theo được con nha đầu thối kia”.

Trong lòng Ngự Minh Dạ đó phải gọi là một con tức giận vô cùng.

Nha đầu thối này, xem ra rất sợ hãi, còn gọi hắn ta là tiểu ca ca, kết quả thì sao? Đúng là một tâm địa cay độc! Cả đời Ngự Minh Dạ hắn chưa từng bị ai lừa gạt bao giờ!

Nhưng Ngự Minh Dạ vừa xuống nước, thì biết rằng không xong rồi!

Cũng không biết nha đầu này hạ hắn loại độc gì, tung loại bột phấn màu trắng vào mắt hắn ta, vừa gặp nước, mắt hắn liền đau đớn cay xè!

Đáng lẽ ra là mắt bị sưng, lúc này mắt sưng tấy lên rất nặng, vốn dĩ không thể mở được mắt, lại thêm đôi chân không ngừng chảy máu và nội thương cũng bị rách ra..... Ngự Minh Dạ liền kêu lên oa oa!

Hắn mặc kệ những vết thương trên cơ thể, như tên bắn hướng về phía Phụng Vũ!

Phụng Vũ nhìn thấy tốc độ xông tới của Ngự Minh Dạ, trong lòng có chút bất ngờ, nàng giơ tay lên, đập vào đầu hắn bằng một cái bình sứ bằng ngọc màu trắng: “Chất lỏng của tiên linh quả, chính là ngươi muốn cái này đúng không? Đem đi đi”

Lúc mà cái bình ngọc trắng bị đập vào trán của Ngự Minh Dạ, trong lòng Ngự Minh Dạ đã có bóng mờ rồi, hắn theo bản năng tránh né.

Nhưng Phụng Vũ lại nhân cơ hội này, lập tức trầm mình xuống đáy sông.

Trên mặt sông, không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa.

Mà vào cái lúc này, Quân Lâm Uyên dẫn một đoàn người đuổi đến.

“Ngự Minh Dạ!” Phong Tầm nhìn thấy Phong Tiểu Ngũ trầm mình xuống nước, nhìn thấy Ngự Minh Dạ còn phải xông lên, tức đến nổi hai mắt đỏ ngầu, tiếng phẫn nộ gầm gừ: “Ngự Minh Dạ! Ngươi hại chết Tiểu Ngũ nhà ta rồi! Ta liều mạng với ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Có Thể Nói Sự Thật Không?

Vốn dĩ, Ngự Minh Dạ nhìn thấy Phụng Vũ trầm mình xuống đáy sông, hắn liền muốn ra tay vớt lên!

Nhưng Phong Tầm hung dữ quá!

Hắn trực tiếp xông xuống lòng sông, pằng pằng pằng liền trực tiếp lao xuống, nước bắn tung tóe, bắn hết cả lên người Ngự Minh Dạ!

Mắt Ngự Minh Dạ vốn đã bị trúng độc đỏ ngầu tầm nhìn mơ hồ, còn bị nước bắn tung tóe hết lên mặt, khiến mắt càng không thể mở ra được.

Đáng lẽ ra hắn còn có cơ hội bắt được Phụng Vũ, nhưng bị Phong Tầm chen vào như vậy, cơ hội rồi cũng bị tuột mất.

Trong lòng Ngự Minh Dạ tức phát điên!

Nhưng điều làm hắn tức hơn đó là!

Phong Tầm không một chút khách khí giơ tay xách cổ áo của Ngự Minh Dạ lên, trong miệng nghiến răng nghiến lợi: “Tên khốn nạn Ngự Minh Dạ nhà ngươi, Tiểu Ngũ nhà bọn ta có thù oán gì với nhà ngươi? Mà ngươi lại hại chết nàng ấy? Ta giết chết ngươi!”

Lời chưa nói hết, Phong Tầm giơ tay lên trực tiếp nắm một phát, nắm một quả trời giáng vào mũi của Ngự Minh Dạ!

Bịch!

Ngự Minh Dạ đáng thương, hắn bị Phụng Vũ hại thảm quá rồi, hai chân bị thương, hai mắt cũng bị thương, nội thương còn rất nghiêm trọng.....Cứ thế, hắn không trốn kịp, sống mũi cao và thẳng ấy cũng bị trúng một đấm.

Không phải đại trưởng lão không đi cứu hắn, đại trưởng lão bị Quân Lâm Uyên cản lại rồi!

Lòng Ngự Minh Dạ nổi điên lên mà!

Nha đầu thối đó hại hắn khổ như vậy, hắn đều không còn cái gì, bây giờ tên khốn Phong Tầm này lại nói hắn hại chết nha đầu thối kia? Nha đầu kia rõ ràng là chạy thoát rồi được không?

Nhưng, Ngự Minh Dạ có thể nói ra được chân tướng sự việc không?

Không thể!

Bởi vì hắn thà chết, cũng không chịu để bị ba người biết chuyện hắn bị hại xấu hổ như thế, bởi vì chuyện có liên quan đến sự tôn nghiêm của người đàn ông như hắn!

Thế là, Ngự Minh Dạ không nói lời nào liền ra tay với Phong Tầm.

“Ngươi dám đánh ta? Gan cũng to quá nhỉ?”

“Ngươi dám giết Tiểu Ngũ nhà ta, ngươi đi chết đi cho ta!”

Bịch bịch bịch!

Phong Tầm vốn không phải là đối thủ của Ngự Minh Dạ, nhưng sức lực của Ngự Minh Dạ bị Phụng Vũ hại đến nỗi giảm đi nhiều rồi, cứ thế hai bên lại trở thành ngang sức không phân thắng bại.

Sau đó vẫn là Quân Lâm Uyên tức giận quát lên một tiếng: “Dừng tay!”

Thế là, tất cả mọi người đều dừng tay trong vòng một giây, đồng thời nhanh chóng lùi lại phía sau, hình thành hai phe lớn.

Phe của Quân Lâm Uyên và phe của Ngự Minh Dạ.

Sau khi Phong Tầm tách khỏi Ngự Minh Dạ, việc đầu tiên chính là xuống sông tìm người, nhưng..... ở đâu còn có bóng dáng của Phụng Vũ? Ngay cả một miếng vải cũng không tìm thấy, hốc mắt của Phong Tầm liền đỏ lên!

Mất của Ngự Minh Dạ lúc này đỡ hơn nhiều rồi, hắn thấy thần sắc của Phong Tầm, cười khẩy hừm một tiếng!

Lúc này, đôi lông mày lười mác đẹp đẽ của Quân Lâm Uyên lại hơi hơi chau lại, hắn nhìn vào trái tiên linh quả trong tay, con ngươi sâu hoắm, bí hiểm khó hiểu.....

Ngự Minh Dạ cười mà như không cười: “Quân thái tử, bây giờ mới nhìn thấy tiên linh quả có vấn đề à? Chắc chắn chắc, khả năng quan sát của ngươi thật không được!”

Nửa con mắt đen của Quân Lâm Uyên bắt đầu trở nên nguy hiểm

Tiên linh quả đang ở trong hộp ngọc trắng, Quân Lâm Uyên thật sự không nhận ra được nó có vấn đề, mãi cho đến khi này, nhìn thấy bóng dáng của Phụng Vũ mất tích..... hắn mới cảm thấy kì lạ, tìm lại tiên linh quả, lúc đó mới phát hiện vấn đề ở chỗ đó.

Phong Tầm thấy sắc mặt của Quân Lâm Uyên thay đổi khó coi, hắn lập tức hỏi: “Quân lão đại, sao thế? Tiên linh quả không phải trong tay người sao? Còn có thể xảy ra vấn đề gì được?”

“Câu hỏi hỏi hay đấy, hahahaha---

” Con tức mà Ngự Minh Dạ phải chịu ở chỗ của Phụng Vũ, sau khi nghe câu nói này của Phong Tầm, lập tức cảm thấy hả giận vô cùng, hắn hai tay chống nạnh, đắc ý lườm Quân Lâm Uyên một cái: “Ngươi không phải là Quân thái tử có quyền vô hạn hay sao? Tiên linh quả trong tay ngươi còn có thể xảy ra vấn đề sao? Hahahaha----

Sắc mặt của Quân Từ Lâm, càng ngày càng trông khó coi.

“Quân lão đại!” thần sắc Phong Tầm ngưng ngẩn.

Chương 56: Rõ Ràng.... Đáng Lẽ Ra Là.....

Ánh mắt của Quân Lâm Uyên u uất mà sắc bén, từ khí trường cường đại đến mỗi một người có mặt ở đây đều bất giác co rúm lại.

Ngự Minh Dạ vẫn còn ở đó cười lớn: “thế nào? Ta nói không sai chứ? Tiên linh quả xảy ra vấn đề rồi chứ? Hahaha---”

Phong Tầm đang định lên lý luận với Ngự Minh Dạ, nhưng thấy vẻ mặt của Quân lâm Uyên bỗng nhiên biến mất, hắn nhìn chăm chăm vào tiên linh quả ở trong tay như viên ngọc trắng, đôi ông mày rậm đẹp đẽ hơi chau lại: “tiên linh quả, đúng là có vấn đề.”

“Cái gì?” Phong Tầm ngạc nhiên, suýt nữa thì nhảy cẫng lên: “Tiên linh quả làm sao có thể có vấn đề được? Tiên linh quả này..... lẽ nào lúc chúng ta hái ở đỉnh núi Huyền Nhai lại là giả sao?”

Tất cả mọi người đều nhìn Quân Lâm Uyên.

Nhưng Quân Lâm Uyên lại lạnh nhạt lắc đầu, mắt hắn ta lạnh lùng nghiêm nghị: “không hề.”

Phong Tầm sốt ruột nói: “nhưng mà, sau khi hái xuống từ đỉnh núi, tiên linh quả luôn luôn ở trong tay người, người lại là Quân Lâm Uyên mà, cái thứ này còn có thể bị người khác đánh tráo hay sao? Đây là điều không thể nào.”

Trên đường nét sâu sắc, đồng tử sáng rõ, ánh mắt giống như là lưỡi kiếm lạnh lùng rút ra khỏi vỏ của Quân Lâm Uyên, hắn lạnh lùng nói: “không phải là đánh tráo.”

“Không phải đánh tráo? Vậy thì là làm sao?” Phong Tầm với khuôn mặt ngơ ngác không biết gì.

Môi bạc tình của Quân Lâm Uyên dẫn đến một độ cong sâu xa khó hiểu, hắn quăng tiên linh quả về phía Phong Tầm.

Hai tay Phong Tầm nhanh chóng nâng chắc, hắn nhìn trái nhìn phải, đều không phát hiện ra tiên linh quả này có gì đó không đúng, đây không phải chính là quả mà bọn họ hái ở trên đỉnh Huyền Nhai hay sao?”

Đến khi Phong Tầm dùng tay nặn, xùy----

Một tia nước từ tiên linh quả phun ra ngoài!

Bất ngờ không kịp đề phòng, Phong Tầm bị bắn đầy mặt.

“Hahahaha-----” Ngự Minh Dạ lúc này, nhìn thấy Phong Tầm bị dịch thể bắn đầy mặt, lập tức hai tay chống nạnh, haha cười lớn, hắn chỉ vào Phong Tầm cười đến nỗi không ra hơi: “hahaha, người xong rồi.....người chết chắc rồi.....người trúng độc rồi....hahaha_____”

Trúng độc?! Phong Tầm sợ đến nỗi nhanh chóng vứt ngay tiên linh quả xuống đất, nhảy ra xa vài mét!

Nhưng, hắn sờ sờ vào mặt mình, không thấy có gì lạ.....

Hắn nhìn vào thứ nước dính ở tay, chau đôi lông mày lưỡi mác lại: “Đây không phải là nước hay sao? Lấy đâu ra dịch độc? Người lừa ta Ngự Minh Dạ!”

Nói xong, Phong Tầm lại muốn xông đến chỗ Ngự Minh Dạ liều mạng!

Ngự Minh Dạ cười điên dại: “Nước? Hahaha---Phong Tầm người là thằng ngốc sao? Đây là nước? Hahaha, đây rõ ràng chính là Đoạn Hồn Thi Độc quý khốc sói gào đó! Da người trúng độc lở loét bị ăn mòn đến lúc chết hahaha-----”

Nhưng, bốn phía yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người lại dùng ánh mắt kì lạ nhìn Ngự Minh Dạ.

Tiếng cười của Ngự Minh Dạ trong lúc yên tĩnh không một tiếng động trở nên hết sức ngượng ngịu.

Hắn nhìn Phong Tầm với khuôn mặt sạch sẽ, tiếng cười bỗng im bật.

Đây là điều không đúng!

“Trong tiên linh quả này, lẽ nào không phải là Đoạn Hồn Thi Độc quý khốc sói gào hay sao? Tại sao người người người..... người không sao?!” sắc mặt của Ngự Minh Dạ liền trở nên xanh xám tái mét, hắn khó tin nhìn chăm chăm vào Phong Tầm.

Phong Tầm nhìn lại hần bằng nửa con mắt: “Đoạn Hồn Thi Độc quý khóc sói gào? Đầu người có vấn đề à!”

“Không phải, rõ ràng đáng lẽ ra là.....” Ngự Minh Dạ định biện giải, nhưng----

Đôi mắt sáng rõ của Quân Lâm Uyên lúc này lại trở nên nguy hiểm, đôi mắt sắc sảo lạnh thấu xương như chim ưng ấy, nhìn chăm chăm vào Ngự Minh Dạ một cách u ám

Đầu Ngự Minh Dạ bỗng hoang mang một chút----

Hắn lập tức ý thức được việc mình nói ra lời nói không nên nói, lời nói trong vô thức, hắn che miệng lại, mắt tròn tròn lên nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Vết Thương Ở Mắt Của Người, Sao Thế?

“Lẽ nào không phải Đoạn Hồn Thi Độc quý khóc sói gào?” Quân Lâm Uyên nói lại lời của Ngự Minh Dạ lúc trước một lần.

“Úc.....” Ngự Minh Dạ chột dạ.

Quân Lâm Uyên tiến một bước, ánh nhìn nguy hiểm như báo săn ấy, trong nháy mắt nhìn chăm chăm Ngự Minh Dạ.

“Ta.....” Ngự Minh Dạ lùi một bước.

Nhưng hắn bỗng nhiên nhận ra, tại sao hắn lại có thể lui chứ? Thân là đối thủ lớn nhất của Quân Lâm Uyên, hắn tại sao phải lui? Nghĩ đến đây, Ngự Minh Dạ vênh mặt ưỡn ngực, cố gắng trừng mắt nhìn chăm chăm Quân Lâm Uyên!

Ánh mắt Quân Lâm Uyên sâu thẳm, nhìn Ngự Minh Dạ bằng ánh mắt nguy hiểm mà hung ác nham hiểm

Ngự Minh Dạ bị ánh mắt sâu sắc bén lạnh thấu xương của Quân Lâm Uyên nhìn đến nổi lạnh xương sống, cổ họng đóng băng, hắn tự trấn tĩnh bản thân: “Đúng, không sai! Trong này lẽ nào không đáng ra phải là Đoạn Hồn Thi Độc quý khóc sói gào hay sao?! Đáng lẽ ra phải là dịch độc này chứ!”

Ngự Minh Dạ dương dương đắc ý: “Trong này, là ta đã khiến nha đầu thối hạ Đoạn Hồn Thi Độc quý khóc sói gào vào, hahahaha--- Quân Lâm Uyên à Quân Lâm Uyên, ngươi không biết sao? Nha đầu thối đó đã bị ta xúi giục rồi! À đã là người của ta rồi! Ta sai khiến ả trộm nước dịch của tiên linh quả thì ả sẽ ngoan ngoãn đi trộm, ta sai ả hạ độc vào trong tiên linh quả thì ả sẽ hạ độc vào tiên linh quả, ả đã nghe lời ta như thế đấy!”

Ngự Minh Dạ hai tay chống nạnh: “Các ngươi muốn biết ta làm thế nào để xúi giục ả không? Hahaha, thực ra rất đơn giản, ta nói với ả một câu, chỉ cần theo Ngự Minh Dạ ta, ta sẽ lấy ả làm thiếp, cho ả danh phận, ả nha đầu thối này chịu không nổi cảm dỗ, lập tức chạy như bay đến, vì ta mà không từ nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng hahaha----”

Đại trưởng lão lẳng lẽ lờm Ngự Minh Dạ đang ngửa mặt lên trời hù dài một cái, không nhần tâm quay mặt đi..... vết thương trên mắt của thiếu chủ, thật sự là không đau nữa hay sao?

Ngự Minh Dạ vẫn đứng đó dương dương đắc ý: “Loại gian tế không đáng có này, không cần trắng không cần, cho nên ta mới miễn cưỡng nhận đấy, sau đó cho ả ta đi lấy trộm nước của tiên linh quả, đồng thời bỏ vào trong đó Đoạn Hồn Thi Độc quý khóc sói gào, hahaha, Phong Tầm ơi Phong Tầm, cái mạng ngươi bây giờ, đúng là đang nằm trong tay ta rồi!”

Nhưng lông mày này rậm của Phong Tầm vào thời khắc này lại bắt đầu chau lại, hắn xông lên, một lần nữa tóm cổ áo Ngự Minh Dạ: “Nha đầu thối mà ngươi nói là ai?”

“Phong Tầm, đồ ngốc nhà ngươi, sự việc đã đến lúc này, ngươi vẫn lừa mình dối người ư? Nha đầu thối là ai? Nha đầu thối chính là Tiểu Ngưu mà ngươi mở miệng ra là nhắc đến đó.” Ngự Minh Dạ vô cùng đắc ý, mắt nhìn chăm chăm vào Phong Tầm mà cười tít mắt: “Bây giờ ngươi đã hiểu chưa? Phong Tiểu Ngưu, là người của ta! Là người phụ nữ của Ngự Minh Dạ này!”

“Bịch!” Phong Tầm giơ tay tát Ngự Minh Dạ một cái!

Ngự Minh Dạ lùi lại một bước, tránh được một trường mãnh liệt ấy, nhưng hắn lại hơi chau mày: “Tại sao ngươi vẫn cử động được? Ngươi thật sự không trúng độc sao? Không thể nào!”

Bỗng nhiên, ánh mắt của Ngự Minh Dạ nhìn chăm chăm vào Quân Lâm Uyên: “Đừng nói với ta, ngươi đã biết sự không đúng trong tiên linh quả từ lâu,

đổi lại dịch độc khác trong đó!”

Đôi môi bạc tình của Quân Lâm Uyên hơi mím lại: “Không phải ta.”

“Vậy thì ai?!” Ngự Minh Dạ bỗng nhiên có một cảm giác không tốt.

Quân Lâm Uyên không trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại ánh mắt quàng sáng đưa đi nhìn xung quanh, đột nhiên hỏi một câu: “Vết thương ở mắt của ngươi, sao vậy?”

Ngự Minh Dạ vô cùng đắc ý, nhưng câu nói này như hất chậu nước lạnh vào người, ngấm thấu cả vào tim.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Giả

“Ta, vết thương ở mắt ta.....” Ngự Minh Dạ nhìn chăm chăm vào Quân Lâm Uyên, hắn mở miệng..... nuốt nước bọt một cách khó khăn, nghẹn cổ lên, nhìn chăm chăm Quân Lâm Uyên một cách rất hung dữ: “Ngươi nghĩ vết thương của ta từ đâu mà đến? Ngươi xem, đây là gì?!”

Ngự Minh Dạ đắc ý giờ cái bình sứ màu trắng trong tay lên!

Trước lúc hắn nuốt bắt được nha đầu thối kia, để thoát mạng, đập cái bình linh dịch tiên linh quả kia vào hắn ta, lúc đó bị Ngự Minh Dạ bắt gọn trong tay.

Ngự Minh Dạ dương dương đắc ý: “Quân Lâm Uyên ơi Quân Lâm Uyên, không phải bình thường ngươi tự khoe khoang là ngươi vô địch không có kẻ mạnh hơn sao? Haha, kết quả lại bị một ả nha đầu lừa rồi, không chỉ là lừa, ngươi còn bị hôn hahaha-----”

Ngự Minh Dạ đang cười cười bỗng cười không nổi nữa, bởi vì hắn nhận ra rằng, nha đầu thối kia đã hôn Quân Lâm Uyên, ả ta, đã, hôn, Quân, Lâm, Uyên!

Nhưng lúc này, cả người Ngự Minh Dạ đều như bị sét đánh vậy, đực mặt ngay tại trận.

Tiểu Ngũ..... Phong Tiểu Ngũ lại..... ả ta lúc đó, là cố ý sao? ả ta cố tình đâm vào Quân lão đại, hôn Quân lão đại, nhân lúc không để ý rút dịch linh trong tiên linh quả ra?

Cả người Phong Tầm đều dờ ra!

Hắn nghĩ đến sự quan tâm của mình đối với Tiểu Ngũ trên đường, nghĩ đến sự bảo vệ của mình với nàng, nghĩ đến mọi loại biện giải vì nàng.....

“Ta đã nói rồi mà! Phong Tiểu Ngũ là gian tế, Phong Tiểu Ngũ là gian tế, Phong Tiểu Ngũ là gian tế!” Việc quan trọng nói ba lần, Mộc Dao tiên tử cuối cùng cũng mở mắt, nàng thờ hờn nhìn chăm chăm vào Phong Tầm: “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi? Trên đường này ta cũng đã đều nói, Phong Tiểu Ngũ chính là gian tế! Nhưng các ngươi thì sao? Mỗi người các ngươi đều tin ả không tin ta! Kết quả bây giờ thì tốt chưa? Bị ả ta lừa rồi chứ?!”

Mộc Dao tiên tử nhìn Phong Tầm quả trách: “Đặc biệt là ngươi, trên cả đoạn đường này bảo vệ ả ta như vậy, nhưng ả ta đối xử với ngươi như thế nào? ả ta phản bội, nhưng có chút mềm lòng? Phong Tầm, hóa ra ngươi cũng có lúc ngu xuẩn đến như vậy!”

Trong lòng Phong Tầm vốn đã tự trách, lại thêm một trận lên án và khiển trách của Mộc Dao tiên tử, lập tức không trút giận được vào đâu.

“A!!!!!!” Phong Tầm tức đến nổi đâm một quả vào cây cổ thụ ba người cùng ôm ở bên cạnh!

Rắc rắc_____

Tiếng cây cổ thụ đổ xuống.

Ngự Minh Dạ nhìn thấy Phong Tầm phần nộ khó dừng, càng dương dương đắc ý: “Hahaha, Phong Tầm ơi Phong Tầm, ngươi càng tức giận thì sao chứ? Phong Tiểu Ngũ vẫn là người của ta, kết quả, ngươi lại nói ta hại chết ả? Hahaha ngươi tại sao lại ngu xuẩn đến vậy?”

Đôi mắt đỏ ngầu của Phong Tầm nhìn Ngự Minh Dạ một cách hung dữ: “Trước khi ta đến, điều ta nhìn thấy chính là ngươi đuổi theo giết nàng dưới sông, tuyệt đối không sai tí nào!”

Ngự Minh Dạ tự nhiên lại nói khoác Phong Tiểu Ngũ bị hắn xúi giục, hắn bây giờ không thể tự mình làm mất mặt, cho dù là kim thì bây giờ hắn cũng phải

nuốt.

Nhưng, Ngự Minh Dạ thích thể diện cười nhạt một tiếng: “Mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đuổi theo giết ả dưới sông? Đó là ta biết các ngươi sẽ đến, cho nên mới bắt ả chạy trước, Phong Tầm ngươi thật ngu dốt!”

“Giả.” Quân Lâm Uyên bỗng bất ngờ lên tiếng.

Ngự Minh Dạ nhìn Quân Lâm Uyên, thờ hồn hèn nói: “hehe, ngươi thấy lời ta nói là giả ư? Quân Lâm Uyên ta nói cho ngươi biết! Mỗi một câu ta nói đều là thật, Phong Tiểu Ngũ chính là người của ta……”

Không đợi Ngự Minh Dạ nói xong, Quân Lâm Uyên chỉ vào bình sứ màu trắng đang trong tay Ngự Minh Dạ kia, nói một câu chắc như đinh đóng cột: “là giả.”

Sắc mặt của Ngự Minh Dạ, lập tức cứng đờ, khó coi đến tột độ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.